

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Γ'
ΑΡΙΘ.106

ΔΡΑΧ.
4

9

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
Α.Ε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δραχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δραχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δραχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗ (Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) ἢ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου Σωκράτους 30 καὶ Κρ.άλλη (Στοὰ Πάππου).

Nouveautés
Μάχμνα
Εὐρωπαϊκά

Διὰ γυναῖκες παῖτὰ καὶ
φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΣΙΑ
ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35
ΑΡΙΘ. 36014

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἄφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἑλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν
ἀσθενῆ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Ὁρφέως 47—Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

PERMANANT-ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ μου, προσέξτε πολύ τα μαλλιά σας ΜΗΝ έμπιστεύεστε το πιό όμορφο στο-λίδι π' ούσας χάρισε ή φύσις εις οίονδήποτε.

ΚΑΤΕΧΟΜΕΝ πάντα τα σκήπτρα τόσον εις την δι' ήλεκτρισμού όσον και διά την άνευ ήλεκτρισμού PERMANANT έργαζό-ενοι: έπιστημονικώς την' λεπτήν αυτήν τέχνην και όχι έμπορικώς. ΠΡΩΤΟΙ έμεις παραλαμβά-νομεν και εφαρμόζομεν ότι τελειότερον έ-χει να επιδείξη ή Κομμωτική πρό-δος ΒΙ-ΕΝΝΗΣ και ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ έγκα-ταστάσεις πρό υποι διά την Έλλάδα. ΦΑΡ-ΜΑΚΑ υπεύθυνως Εύρωπαϊκά. ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις και προσοχή κατά την ώ-ραν εκτελέσεως PERMANANT. Σας εξα-σφαλίζουν μίαν φυσικήν Κόμμωσιν με τε-λείαν προσαρμογήν εις την γραμμήν του προσώπου σας.

Ιδιαίτερα τμήματα δι' Onūlations, Μορ-σέλ, Μιζ-αν-πλί, Μανικιούρ, Βαφαί Μολ-λιών και Μασάζ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 23-341

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ανώδυνος και άνευ ούλων διά τοῦ τελευταίου μηχανήματος ηλεκτροκαγκυλασιόν έν συνδυα-σμή μετά ειδικής όποθεραπειας. «ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Α-ΘΗΝΩΝ» όδός Βουκουρεστίου 38 5-8 μ. μ. Τηλέφ. 24-309.

COUTURE
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ROBES
MANTEAUX

MME ΣΕΛΕΣΤΙΝ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΗΣ
ΣΧΟΛΗΣ JENNY - BLANC
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

1 ΟΔΟΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ
(ΠΑΡΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ)
ΑΘΗΝΑΙ

Περωνήσας
τά μαλλιά σας
...άλλα ωώς;

όχι βέβαια με το κάθε σα-πούνι που περιέχει αλκαλικά άλατα, τα όποια καταστρέ-φουν τις ρίζες των μαλλιών! Το Σαμπουάν «TETE-NOIRE» (Tet-νουάρ) άπηλλαγμένο από κάθε χρωστική ή άλλη επιβλαβή ούσία, είναι κατασκευασμένο σύμφωνα με τα τελευταία δεδομένα της Έπιστήμης. Διατηρεί τα μαλλιά υγιή, ελαστικά, χωρίς πιτυρίδα. Η εξαιρετική στιλπνό-της που αποκτούν οφείλεται στο Cheveclat (δηλ. τη σκόνη που περιέχεται στο μικρό εσώκλειστο φακελλάκι). Το ξανθό όμοιό-χρωμο των μαλλιών σας επιτυγχάνεται με την τακτική χρήςι του Shampoo-dor-TETE-NOIRE. Ζητήσατε τον πράσινο φακέλλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Γιά ξανθά Γιά σκούρα
ΑΡΧΗ 12.50
TETE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. Π. Ι. ΜΑΥΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΛΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ηταν άραγε έρωτας το αίσθη-μα που τους συνέδε-σε ή μιá μεταρσίωση των ψυχών προς το άπει-ρο; Δεν ξέρω. Ούτε κι αυτοί οι ίδιοι τόξεραν.

Είχαν γνωριστεί πρό του πολέμου, ένα καλοκαίρι στο Ρίμινι, όπου παραθέριζαν κι οι δυο τους. Με τη πρώτη μα-τιά που αντήλλαξαν, οι καρδιές τους χτύπησαν δυνατά.

Ύστερα συναντήθηκαν κι άλλες φορές και συνδε-ήκα-νε μ' ένα αίσθημα τόσο δυνατό που ένοιωθαν πως δεν θα μπορούσαν ούτε στιγμή να άποχωρισθούν ένας από τον άλ-λον. Σε λίγο καιρό παντρεύτηκαν.

—Τι μπορεί να μας χωρίση; Έλεγαν κυττάζοντας ο έ-νας τόν άλλον στο μάτι.

—Τίποτε, απολύτως τίποτε!... Και πρά-γματι, οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να τους χω-ρίσουν γιατί ζούσαν σε μιá απομακρυσμένη βίλλα, μακριά από συγγενείς και φίλους. Μόνον ο θάνατος μπορούσε να τους χωρίση και γι' αυτό είχαν αποφασίσει άν ο ένας άπ' αυτούς πέθανε, ο άλλος θα σκοτώ-νταν άμέσως κι' έτσι θα τους έ-θαβαν μαζί.

Έτσι έζησαν πέντε δλόκληρα χρόνια χωρίς να χωρισθούν ούτε μιá στιγμή.

Ξαφνικά όμως μιá μέρα κηρύ-χτηκε ο πόλεμος κι' αυτή ή είδη-ση τους ήρθε σαν κεραυνός. Ό-ταν έ-είνη άκουσε τους έφημερι-δοπώλας να διαλαλούν την κή-ρυξη του, συσπερώθη στην άγ α-λιά του αγαπημένου της, σαν να έπρόκειτο να της τόν άρπάξη κά-ποις έχθρός. Ένώ έπιστιμε πως δεν μπορούσαν να τους χωρίσουν ούτε οι άνθρωποι ούτε κι' αυτός ο θάνατος, έβλεπε τώρα πως τους έχωριζε μιá άλλη δύναμις. Η πατρίς. Γιατί ο Ζώρς ούτε στιγ-μή δεν σκέφτηκε να γίνη λιποτά-κτης. Μάταια ή Λίλιαν τόν παρε-κάλεσε με βουρκωμένα μάτια και μ' άγκ-λίσματα να γίνη φύγη, να μείνη κοντά της, να κρατήσει τόν όρκο του πως δεν θα την άπ-χω-ριζόταν ποτέ. Έφυγε.

Την ώρα που έφυγε, ή Λίλιαν σύρθηκε γονατιστή στα πόδια του, ως τόν δρόμο κρατώντας σφιχτά τα γόνατά του και ίκετευοντάς τον να μείνη κοντά της έσ-ω κι' για λί-γες ώρες...

Όλη αυ ή τήν ιστορία μου την διηγήθηκε ο ίδιος ο Ζώρς, στο μέτωπο, όταν σμίξαμε εκεί ύστερα από χρόνια, μέσα σ' ένα κινητό νασοκομείο, έγω ως γιατρός κι' εκείνος ως τραυματίας ύπολοχαγός. Όλο το κομμάτι του ήταν κομ-ματιασμένο από θραύσματα όβιδος. Μου διηγέτανε μ' όλες τις λεπτομέρειες τόν τρυφερό δεσμό τους και μου διάβαζε τα γράμματά της που έπαιρνε κάθε μέρα, άτέλειωτα, γε-μάτα λεπτό αίσθημα.

—Καταλαβαίνεις; μου έλεγε κάθε τόσο διακόπτων το διάβασμά του. Βλέπεις τι αίσθημα! Τι θυσία!

Έπειτα, όταν σηκώθηκε πιά από το κρεβάτι, ζήτησε να του δώσουν μιá άδεια, έστω και για δυο μέρες ή όποια ό-μως δεν του δόθηκε. Ζήτησε να τόν στείλουν τουλάχιστον στη γραμμή, στο σύνταγμα του, όπου μέσα στη φωτιά του πολέμου θα ξεχνούσε έστω και για λίγες ώρες την Λίλιαν, αλλά ούτε κι' αυτή του δόθηκε.

—Γιατί με κρατούν εδώ τότε; ξεφώνιζε κάθε τόσο ο Ζώρς. Άν είμαι γερός άς με στείλουν στο σύνταγμα μου. Άν όμως είμαι άρρωστος άς με στείλουν στο σπíti μου! Κι' όμως έμεινε στο νασοκομείο έχοντας ως παρηγοριά τα γράμματα της Λίλιαν.

Αργότερα όμως τα γράμματάς της άρχισαν να γίνων-ται άραιότερα και δεν είχαν την ίδια φλόγα όπως πρίν. Ο Ζώρς άνησυχούσε αλλά έγω τόν παρηγορούσα.

—Σιγά—σιγά συνειθίζ-ι κανείς, του έλεγα, σ' όλα τα πράγματα και στόν χωρισμό ακόμα. Έκείνος όμως κινούσε με τα χέρια του το σκοτωμό του αγαπημένου της, τόν ή καλούσε.

ΠΑΝΘΟΕΝ

ΥΠΟ Α. ΝΤΟΥΑΤ Ε

μ' άμφιβολία το κεφάλι του όταν έξαφνα ένα άπόγευμα ήρθε και με βρήκε και μουδωσε ένα φακέλλο. Ήταν χλωμός κι' έτρεμε. Ήταν ένα γράμμα ά-

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

νώνυμο, με διάφορες συκοφαντίες για την διαγωγή της Λίλιαν. Προσεπάθησα να τόν ένηραυνά όπως μπορούσα.

—Κάποιος που σε μισεί, θα είναι! του είπα. Και άφου δένάναφέρει τίποτε τόσο γελοίο, θάείναι συκοφαντίες.

Σε λίγες μέρες όμως ήρθε και δεύτερο, τρίτο... γράμμα το ένα άπάνω στο άλλο με πιό θετικές δλοένα λεπτομέ-ρειες. Ένα από τα τελευταία μάλιστα, έγραφε πως ή Λί-λιαν είχε φίλο έναν τραπέζίτη Χ., τόν όποιον είχε γνωρί-σει μαζί με τόν άνδρα της όταν ήτν κοντά της.

—Δεί, υπάρχει πιά άμφιβολία. Όλα αυτά πρέπει να εί-ναι άληθινά, μου έλεγε λυπημένα ο Ζώρς.

Μάταια προσεπάθησα να τόν καθησυχάσω. Άλλωστε κι' έγω άρχισα να ύποψιόζωμαι. Ξαφνικά, την άλλη μέρα το πρωί ξύπνησα και βρήκα στο μαξιλάρι μου ένα γράμμα.

«Δέν άντέχω. Φεύγω. Θα ξα-ν γυρίσω εύριο ή μεθαύριο το πρωί. Φρόντισε να μην άνακα-λυθής ή άπουσία μου. Βοήθησε με και συγχώρησε με... Ζώρς».

Ήταν μιá τρέλλα αυτό που είχε κάνει. Έτρεξα άμέσως στόν άρ-ίατρο και τουτάδιηγήθηκα όλα.

—Τότε μόνον θα τόν συγχω-ρήσω μου είπε εκείνος, όταν φύγης άμέσως και μου τόν φέ-ρεις εύριο το πρωί εδώ, πρίν κά-νει αμιά τρέλλα.

Έφυγα με το τραίνο λίγες ώ-ρες μετά από τόν Ζώρς. Έτρε-ξα και εύθείαν στο σπíti του με την καρδιά γεμάτη άγωνία. Προ-αισθανόμουν πως καμιά τραγω-δία θα είχε συμβή.

Όταν έφτασα στο σπíti είδα δες τις πόρτες του άνοιχτές. Κα-νείς δεν βρέθηκε μπροστά μου. Και τότε άρχισα να φωνάζω:

Ζώρς! Ζώρς! Πού βρίσκεσαι; Στην αρχή δεν μου άπάντησε κανείς. Έξακολούθησα να φωνά-ζω και τότε άκουσα βήματα βια.

στικά που κατέβαιναν τη σκάλα του επάνω πατώματος και σε λίγο αντίκρυσα το φίλο μου γελαστό.

—Πώς έδω; μου είπε ξαφνιασμένος. Τού έδήγησα. Την ίδια σχεδόν στιγμή παρουσιάστηκε κι' ή Λίλιαν. Έδειχναν κι' οι δυο πως ήσαν ήσυχoi. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Κι' σπ' τη δύσκολη αυτή θέση μ' έβγαλε ο ίδιος ο Ζώρς.

—Όλα τα γράμματα που έπαιρνα στο νασοκομείο, μου έδήγησε, τα είχε γράψει ή ίδια ή Λίλιαν... μόνο και μόνο για με άναγκάση να έπιστρέψω κοντά της, έστω κι' άν έ-πρόκειτο να θυμώσω και να την σκοτώσω!

Έγω κούνησα το κεφάλι μου με άμφιβολία.

—Ούτ' έοείς το πιστεύετε; φώναξε γελώντας ή Λίλιαν. Έτσι, κι' ο Ζώρς στην αρχή δεν ήθελε να τόν πιστέψη. Άλ-λά άμέσως τόν έπεισα λέγοντάς του τι περιείχε το κάθε.. άνώνυμο γράμμα. Όρίστε για να πεισθίτε..

Κι' άρχισε να μου λέγη λεπτομερώς το τι έγραφε το κά-θε γράμμα που... ήταν άνώνυμο. Τότε μόνον κατάλαβα πό-σο μεγάλο και όπέραντο, πόσο φλογερό ήταν το αίσθημα αυτών των δυο ανθρώπων.

—Όστόσο, είπε ο Ζώρς, για να την τιμωρήσω δεν θα μείνω ούτε μιá μέρα κοντά της. Φύγαμε μαζί για το νασο-κομείο του μετώπου. Ήταν πιά εύτυχ σμένος γεμάτος έ-μπιστοσύνη και έρωτα.

Σε λίγες μέρες ο Ζώρς έφυγε για το μέτωπο από όπου δεν μου έγραφε. Ρώτησα έναν άξιωματικό που τόν είχαν φέ-ρει στο νασοκομείο και μου είπε ο Ζώρς σκοτώθηκε. Έ-κλαψα γι' αυτόν κι' έκλαψα άκόμη περισότερο όταν ύ-στερα από ένα μήνα είδα στην έφημερίδα του Ρίμινι πώ ή Λίλιαν είχε αυτοκτονήσει! Δεν πάτησε τόν όρκο της. Μόλις

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ο νεαρός άρχικλέφτης, μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στον τοποτηρητή. "Αν έβγαζε την παραμικρότερη φωνή, αν έβλεπε ότι τον άπειλούσε και ο έλαχιστος κίνδυνος, θα χτυπούσε. Τα βήματα εν τώ μεταξύ, ολοένα πλησίαζαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ο ΟΡΚΟΣ ΜΙΑΣ ΟΜΟΡΦΗΣ

"Όταν έπληγαν στη φυλακή τον άνθρωπο πεύπιασαν στο σπίτι του τοποτηρητού, και μπόρεσαν να τον ίδουνε στο πρόσωπο, άπτορσαν. Είχαν άκούσει ότι ο Μείντάνης ήταν ένας άφορος άνδρας, κι έβλεπαν τώρα έναν άχεδόν δύσμορφο νέον. Καί ένα άλλο τους είχε κάνει έντύπωση. "Ότι δέν άμύνθηκε όσο

έπρεπε καλά, και δέν έσκότωσε ούτε έναν. Αυτός λοιπόν ήταν ο περίφημος κλέφτης, που διαλαλούσαν τόνουά του οι κοιλώδες κι οι ρεματίες; Πού τά σιδερένια του μπάρτασά πούλεγαν, πού ή όρμητικότητα και ή τρελλή παλληκαριά του;

Δέν έόλμυσε όμως κανένας να διατυπώση τις ύπονοιές του. "Αλλ' όταν εκείνος συνήλθε και τους διαβεβαίωσε ότι δέν ήταν ο Μείντάνης, άλλ' ο Μανώλης Γκαρέκος, ο προδότης των "Ελλήνων και έμπιστος του τοποτηρητή, τον έπίστεψαν όλοι.

Τους διηγήθηκε τότε ότι ένως άπεσταλμένος του Γιουσούφ Μπαρρή τον είδοποίησε ότι τον ζητούσε ο τοποτητής και τον καλούσε να πάη τό βράδυ της Παρασκευής στο σπίτι του. "Αλλ' έπρεπε να μη κρυφά, να μη τόν ιδή κανείς "Ελληνας και προδώσει την έπίσκεψή του. Σύμφωνά με τις οδηγίες που έλαβε, έπληξε εκείνο τό βράδυ και ξαφνικά τον έπιασαν, τον έκτύπησαν και τον έπληγαν εκεί.

"Ήταν φανερό δ'ι με τό τέχνασμα εκείνο, ο Μείντάνης τους έκανε να πιστέψουν ότι ήταν αυτός. Θά έπωφελήθη λοιπόν της περστάσεως που όλοι άσχολούντο με τον Γκαρέκο και θά τρύπωνε στο σπίτι του τοποτηρητή άνενόχλητος.

Ο άρχηγός της στρατιωτικής δυνάμεως, δέν έχασε τότε καιρό. "Επληξε μαζί του όλους τους στρατιώτες π' ύειχε διαθέσιμους, κι έτοξε στο σπίτι του τοποτηρητή.

Δέν ήταν μακριά, και δέν είχε περάσει πολύ ώρα από τότε που έφυγαν. "Επομένως θάφθαναν έγκαίρως για να σώσουν τον Μπαρρή και να συλλάβουν τον τολμηρό κλέφτη.

Πραγματικά όστερ' από λίγες στιγμές ξαναβρίσκοντο στο σπίτι. Ο άρχηγός διέταξε τους ανθρώπους του να τό περικυκλώσουν, και έχοντας μαζί του πέντε, τους πύδ τολμηρούς, άνέβηκε τρέχοντας. Οι ύπηρέτες που δέν είχαν άντηληφθή τίποτε, τον έπληροφόρησαν ότι έπικρατούσε ή ασυχία, αλλά με όλον τουτό εκείος δέν καθυσάχασε. "Εφθασε στην πόρτα του δωματίου του τοποτηρητή κι έκτύπησε.

Δέν άκούσθη καμιά άπάντηση. Ξαναχτύπησε. Αυτή τη φορά, όπως στεκόταν με τ' αυτιά τεντωμένα, νόμισε πώς άκούσε κάτι τι σαν βογγητό. "Ανήσυχος διέταξε να σπύσουν την πόρτα, κι όστερα από λίγες στιγμές έμπαινε στο δωμάτιο.

"Αλλά στάθηκε τρομαγμένος και κατάπληκτος.

Τούρκοι την άρπαξαν την Δάφνη κι' έφυγαν. Τό άλλο πρωί, ένώ έπληγαινε να ιδή ο καπετάν Μείντάνης, τον έσταμάτησε κάποιος Νικόλας Πάντος και του είπε ότι ήταν φυλακισμένος με τον Ζαχαρία πού ήταν ο πραγματικός του πατέρας και του είχε έμπιστευθή ένα γραμμά, όπου του δινε την κατάρα του, αν δέν έσκότωνε την μάνα του που τον είχε προδώσει. Ο νέος έτρόμαξε και γύρεψε περισσότερες πληροφορίες, και συμφώνησε με τον μυστηριώδη άπεσταλμένο να συναντηθούν στην "Αθήνα στο χάνι του Δελιοβορή. "Όταν ο Πάντος τον είδε να μπαίνει στο σπίτι της Δάφνης, έφριξίσε γιατί σκέφθηκε ότι μπορεί ο Μείντάνης να την άγαπούσε και αυτό φαίνεται πως ήταν τρομερό. Δέν είπε όμως τίποτε κι' έφυγε χωρίς να καταλάβη ότι κάποιος τους παραφύλαγε και τους άκουσε πού ειπών να συναντηθούν στην "Αθήνα. "Όταν ο Μείντάνης έμαθε την άπαγή της Δάφνης, κι' ότι την έπληγαν άνθρωποι του τοποτηρητή της "Ελευσίνας Γιουσούφ Μπαρρή, έσω φρενών έκαβαλίλευσε τό άλογό του και πήγε σ' αυτόν που νόμιζε πατέρα του. Εκείνος όμολόγησε την αλήθεια. Κι' ο Μείντάνης, άποφασισμένος να σκοτώση την μητέρα του για να σωθή από την πατρική κατάρα, φεύγει και πηγαίνει στην "Ελευσίνα. Οι άνθρωποι του τοποτηρητή είχαν πιάσει κάποιον που νόμισαν ότι ήταν ο Μείντάνης κι' ένώ αυτός έκάπνιζε ήσυχος, είδε μπροστά του τον τρομερό άρχικλέφτη. "Αλλά την ίδια στιγμή άκούστηκαν στο διάδρομο βήματα.

κλέφτης θάηταν κρυμμένος σε κάποιο δωμάτιο ή στον κήπο, αν κατέβηκε από τό παράθυρο, κι' ο άξιωματικός δέν παρέλειψε να δώση σχετικές διαταγές. Οι πόρτες έφύλασσοντο, όμάδες ένόπλων έξερευνούσαν τον κήπο κι' αυτός με τη συνοδεία του έσπαχνε στά δωμάτια.

"Ήταν πάντ τε βέβαιος ότι ο Μείντάνης δέν είχε προλάβει ν' άπομακρυνθή και έπομένως δέν θ'ι του έέφυγε.

Λίγο άργότερα έφθασε ένας όλόκληρος λόχος. "Απέκλεισε τό τετράγωνο, έβαλαν φρουρές σε κάθε γωνιά και στίς πόρτες όλων των σπιτιών, από φόβο μήπως είχε τρυπώσει σε κανένα απ' αυτό. Κι' έπεδόθησαν σε μία έπίμονη έρευνα, ή οποία ήταν βέβαιος πως θ'είχε ως άποτέλεσμα την σύλληψη του θρασύτατου άρχικλέφτη.

Τό βράδυ της άλλης ημέρας έξω από τό σπίτι του τοποτηρητή της "Ελευσίνας έσταμάτησαν δυό έφιππες γυναίκες.

Είχαν κι' οι δυό σκεπασμένο τό πρόσωπό τους, κι' έφαινόταν πως είχαν κάνει μεγάλο και βιαστικό ταξίδι τόσο ζωηρή ήταν ή κούρασή τους.

Η μία ή πλούσια ντυμένη, με την ώραία κορμοστασιά και τά μεγάλα μάτια, έπληγισε κάτω πρώτη. Η άλλη, που φαίνόταν νάηταν άκόλουθός της, έπληξε τό άλογο από τό χαλινάρι και τά παράδωσε και τά δύο στον ύπηρέτη πού τρέξε να τις βοηθήση.

—Κυρά μου! Είπεν θ'είπα στη νέα που προχωρούσε ν' άνέβη στο σπίτι. Πότε θα φύγουμε;

—Τά ξεμερώματα.

—Είπαι ο δρόμος γεμάτος κινδύνους. "Αισέ Χανούμ, για μία όμορφη κόρη που ταξιδεύει χωρίς συνοδούς. Να είπω να μάς συνοδεύσουν στο γυρισμό φύλακες;

—Όχι, Μαρά. Κανένας κινδύνος δέν μάς άπέληξε στο βιαστικό έρχομό μας. Όύτε τώρα θα μάς πειροξή κανείς στο γυρισμό μας. Πήγαινε να ξεκουρασθής, έχε τό νού σου να περιποιηθούνη τ' άλογά μας, και πριν ξεμερώση θα φύγουμε.

Και χωρίς να δώση τον καιρό στην έμπιστή της να είπη περισσότερα, ή ώραία μικρή χανούμισσα, άνέβηκε στο σπίτι του σκοτωμένου.

Η "Αισέ Χανούμ ήταν μία ώραία μικρούλα, αλλά εξαιρετικά ζωηρή, έξυπνη και τολμηρή.

"Από πολύ μικρό κοριτσάκι είχε έπιδωθή στην ίππασία,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ήταν μία θαυμαστή σκοπεύτρια, και τα λεπτοκατωμένα χέρια της ήταν πραγματικά σιδερένια.

"Εμεινε στην "Αθήνα, σ' ένα ώραίο σπίτι, μαζί με την έμπιστή της Μαρία και υεικόλως ύπηρέτες.

Η ώραία αυτή νέα ήταν νόθος του Μπαρρή, πού ο τοποτηρητής της "Ελευσίνας την άγαπούσε πολύ. "Αλλ' όμως, για λόγους που δέν είπε σε κανέναν δέν μπόρεσε να την κρατήσει μαζί του.

Διεδίδετο ότι δέν κρατούσε κοντά του την άγαπημένη του κόρη, γιατί αυτό ήταν ή άπαίτηση της γυναίκας του, της "Εμινέ. της συγγενούς του Χασεκή, του αιομάρχου τουράννου της "Αττικής. "Αλλοι έλεγαν ότι την είχε κάνει με μίαν "Ελληνίδα πού είχε άρπάξει από τό σπίτι της, και μάλιστα, ότι ή νέα ήταν χριστιανή. "Ο καθ' ένας διέδιδε ήτι ήθελε, αλλά τό βέβαιον είναι ότι ο Μπαρρή δέν είχε άποκαλύψει σε κανένα τον λόγο που ζούσε μακριά τό πύδ άγυπνημένο κορίτσι του.

"Αλλά και στην "Αθήνα κανείς δέν ήξερε τίποτε τό θετικό. Μερικοί ύπεστήριζαν ότι ήταν "Ελληνίς από την Ρωσία. "Ενας γειτόνός της διέδωσε ότι ο πατέρας της ήταν κάποιος περίφημος άρματωλός κι' ή μητέρα της μία Τουρκοπούλα μεγάλης και παν'σχυρης οικογένειας. Μερικοί την έπίστευαν "Οθωμανίδα, κι' άλλοι έβεβαίωναν ότι ήταν Χριστιανή.

"Όσον άφορά την ιδίαν, δέν έλεγε τίποτα. "Αφνε τον κόσμο να πιστεύη ότι του άρεσε, κι' είχε φίλες και Τουρκοπούλες και "Ελληνίδες. "Αγαπούσε όλες τό ίδιο, και διέκοπτε άμέσως τις σχέσεις της, μ' εκείνη που θά έπέμενε να μάθη τό μυστικό της καταγωγής της, ή να έξακριβώση π' ό έπληγαινε και τι έκανε όταν με τό πρόσωπο σκεπασμένο καλά, έφευγε νύχτα, χωρίς να την συνοδεύη κανείς, και ξαναγύριζε σπίτι της με τις ίδιες προφυλάξεις, κατά τά ξεμερώματα.

"Εκείνο τό πρωί, έννας άπεσταλμένος την είδοποίησε για τό θάνατο του Μπαρρή. Και τώρα, ή όμορφη νέα βρισκόταν κι' έκλαιγε μπροστά στο πτώμα του άγαπημένου πατέρα της.

Πεθυμένος ο πατέρας της!

Η ιδέα ότι δέν είχε καταρωθή να πετύχη κάτι που με

τόση έπίμονη έπέδωκε, ή σκέψη ότι θάηταν π' ό μοναχή κι' άπροστάτευη, έκτεθειμένη σ' άπειρους κινδύνους αυτούς που κανείς δέν έμάντευε, γιατί κανείς δέν φανταζότανε ποιδόρμα πλεκώτανε γύρω της, ή άνησυχίες αυτές άλλα και ο πόνο γιατί πέθανε εκείνος πού ήταν πατέρας της, δημιούργησαν μέσα στην ψυχή της, μια άσυγκράτητη θύελλα άίσθημάτων, δυνατότερο από τά όποία ήταν τό μίσος και ο πόθος της έκδικήσεως.

Τό μίσος! Ναί, μισούσε τον άνθρωπο που τον σκότωσε, τον Μείντάνη που τον έλεγαν ίπποτικό πολεμότη και παρυσιαζόταν τώρα στα μάτια της έννας κοινός δολοφόνος. Τον μισούσε και έννας πόθος άνατάρασε τό παρθενικόσθηθός της: Να τον έκδικηθή.

—Α, άνθρωπε καταραμένε! έψιθύρισε. Θάειναι τρομερή ή έκδίκησή μου, στην ψυχή του άδικοσκοτωμένου πατέρα μου όρκίζομαι.

Γι' αυτήν που δέν ήξερε τίποτε από όσα προηγήθηκαν ο φόνος του πατέρα της που τον ένόμιζε για τον δικαίό τε, και άγαθότερο άνθρωπο, ήταν πράγμα άδικαιολόγητο. Κι' εκείνος που τον σκότωσε, ήταν ο όλιμοβορδατος δολοφόνος.

"Όταν άποσύρθηκε στο δωμάτιο που ώρίσθη γι' αυτήν, δέν έκλαιγε. Συλλογιζόταν την έκδίκησή της, για την όπου διέθετε: Την περιουσίαν τη, την όμορφή, τις φίλες της, την ζωή της.

Τί άκριβώς θά έκανε, δέν ήξερε ούτε ή ίδια, εκείνη τη στιγμή. Θά έξεδικείτο. Τόν τρόπο με τον όποιον θά τό πέτύχαινε θά τον έπινοούσε όταν θά ήταν καιρός.

"Εμεινε έως ότου έκηδεύθη ο πατέρας της κι' άναγκάσθη ν' άναβάλη για μία ημέρα την άναχώρησή της. "Εν τώ μεταξύ έζήτησε κι' έμαθε κάθε τι πούηταν γνωστό για τον Μείντάνη, έπληροφόρηθηκε άκόμη την άφορμή της έχθρας του με τον πατέρα της, αλλά δέν την βρήκε άρκετή γι' αυτό του τό έγκλημα.

—Δέν την άρπαξε για λογαριασμό του! έσκέφθη. Κι' αν ήθελε να έκδικηθή αυτόν που την πήρε ως πύγαινε να τον βρή στην "Αθήνα. Μα ο Χασεκής δέν θ' άφνε να σφάγη σαν τον άτυχο τον πατέρα μου.

Την άλλη μέρα τό πρωί, διπλωμένη πάλι στη σάρπα της, και χωρίς καμιά συνοδεία, έφυγε με την έμπιστή της για την "Αθήνα, όπου ήλπιζε ότι θάβρισκε τον τρομερό άρχικλέφτη.

—"Αφού άγαπάει τη Δάφνη, συλλογιζόταν, κι' άφού εκείνη είναι στο χαρέμι του Χασεκή, ο Μείντάνης θα κουβαλήθη μία μέρα στη "Αθήνα. "Αν μπόρεση να την πάρη από τά χέρια του θηρίου, δέν έξέρω. Όύτε αν ο Χασεκής τον συλλάβη μωρώ να ξέρω, άφού καθώς λένε ο άρχικλέφτης αυτός είναι τόσο πονηρός όσο είναι και παλληκάρι. Μα γώ...

Γύρισε στην άκόλουθό της.

—"Εγώ Μαρία, της είπε συμπληρώνοντας τη σκέψη της, έχω τό μεγαλύτερο και π' ό επικίνδυνο όπλο.

—Την πονηρία πούχει κάθε γυναίκα;

—Και την όμορφιά. Και μ' αυτά τά δύο...

Δέν συνεπλήρωσε την φράση της, αλλά και ή έμπιστός της δέν την έρώτησε τίποτα. Γιατί φρόντανε ότι ή κυρία της έπρόκειτο να ριχτή σε μία επικίνδυνη περιπέτεια, που κανείς δέν ήξερε πού θα κατέληγε.

"Απορροφημένες με τις τασογμένες σκέψεις τους, δέν έπρόσεχαν τί γίνεται γύρω τους. "Αλλως τε και δέν άνησυχούσαν. Η μικρή χανούμισσα έπίστευε πάντοτε ότι δέν την άπειλούσε κανένας κίνδυνος, κι' ότι, και στην περίπτωση αυτή άκόμα, θα μπορούσε να ύπερασπισθή άποτελεσματικά τον έαυτόν της.

"Αλλά πόσον ήταν άπατημένη, δέν άργησε να τό ιδή.

"Ενώ προχωρούσε πάντοτε συλλογισμένη και μελαγχολική, είδε ξαφνικά να πηδάνε μέσα από μία τάφρο, όπου έως τότε ήταν κρυμμένοι, τρεις όπλισμένοι Τουρκοί.

Φοβερίζοντας με τά τουφέκια τους τις δυό γυναίκες οι ληστές, τις έπρόσταξαν να κατέβουν.

Η "Αισέ θέλησε να τραβήξη από τη σέλλα της μιάμιση στόλα, αλλά δέν έπρόλαβε να τό κάνει. "Ενας από τους τρεις άρπαξε με τό ένα του χέρι τό χαλινάρι του άλλου και με τό άλλο έκράτησε τό χέρι της νέας.

—"Αν δέν θέλεις να σου χαλάσω την όμορφή σου, άδιάζοντας την μπιστόλα στα μούτρα σου, της είπε ο ληστής κατέβα κάτω. Και σε σένα χρειάζεται ή όμορφή σου και σε μάς περισσότερο.

Η νέα έσκήρτησε, γιατί έκατάλαβε τι έννοούσε μ' αυτά του τά λόγια. "Ως τόσο

τους ρώτησε.

—Πόσα γυρεύετε για να μ' αφήσετε να τραβήξω τό δρόμο μου;

—Χρήματα;

—"Αλλά τί άλλο;

—Θά τό είπομε κυρά μου, μ' άχι δώ, καταμελής του δρόμου. Πάμε σε καμιά άπόμεινη θέση, κι' εκεί θα μωρε-σοουμε να μιλήσουμε καλλίτερα.

Και την έσυρε να την κατεβάση από τό άλογο της.

"Αλλά την ίδια στιγμή μία βλοσυρή φωνή άκούστηκε.

—Στόν τόπο! Καί ψηλά τά χέρια, γιατί θα σας τινάξω στον άέρα τά μυαλά.

Γύρισαν όλοι.

"Ενας νέος, στεκόταν παρέκει κρατώντας δυό τεράστιες μπιστόλες, κι' έτοιμος να τους χτυπήση αν έκαναν

λική, είδε ξαφνικά να πηδάνε μέσα από μία τάφρο, όπου έως τότε ήταν κρυμμένοι, τρεις όπλισμένοι Τουρκοί.

Φοβερίζοντας με τά τουφέκια τους τις δυό γυναίκες οι ληστές, τις έπρόσταξαν να κατέβουν.

Η "Αισέ θέλησε να τραβήξη από τη σέλλα της μιάμιση στόλα, αλλά δέν έπρόλαβε να τό κάνει. "Ενας από τους τρεις άρπαξε με τό ένα του χέρι τό χαλινάρι του άλλου και με τό άλλο έκράτησε τό χέρι της νέας.

—"Αν δέν θέλεις να σου χαλάσω την όμορφή σου, άδιάζοντας την μπιστόλα στα μούτρα σου, της είπε ο ληστής κατέβα κάτω. Και σε σένα χρειάζεται ή όμορφή σου και σε μάς περισσότερο.

Η νέα έσκήρτησε, γιατί έκατάλαβε τι έννοούσε μ' αυτά του τά λόγια. "Ως τόσο

αι την παραμικρότερη κίνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

"Όταν ο Γιάννος Μειντάνης άκουσε έξω στο διάδρομο τα βήματα εκείνων που τρεχαν να ιδούν, τι συνέβαινε, τράβηξε το μαχαίρι του και μ' ένα πήδημα βρέθηκε δίπλα στον Μπαρρή.

Χωρίς άλλο ο τοποτηρητής θ' άψηφούσε την άπειλή του και θα έφώναζε τους ανθρώπους του και γι' αυτό εφρόντισε να μην του δώσει τον καιρό να το κάνει.

Τούφραξε λοιπόν με την παλάμη το στόμα, και με ύψωμένο το μαχαίρι τον ρώτησε σιγαλά.

—Θά μου δώσεις τη Δάφνη;
"Εκείνος έκανε μορφασμό που δειχνε πως δεν την είχε.

—Για μία φορά σε ρωτάω άκόμα! τούβειπε ο Μειντάνης. Θά μου την δώσεις;

"Εχαλάρωσε το σφίξιμό του κι' εκείνος μπόρεσε να ψιθυρίσει.

—Δεν την έχω... δεν την έπηρεα εγώ!

Είδε ότι μάταια θ' άγωνιζότανε να τον κάνει να μιλήσει. "Ηξερε καλά ότι εκείνος την είχε άσπάξει και έν τούτοις αυτός το άρνιωνταν. "Ηθελε να κερδίσει καιρό, αλλά γι' αυτόν κάθε στιγμή που περνούσε ήταν πολύτιμη.

Και δεν έδίστασε τότε.
"Εκτύπησε και το κτύπημα ήταν τρομερό. Το μαχαίρι του πήκε βαθειά στο στήθος του, και ο τοποτηρητής δεν έπρόλαβε να βγάλει ούτε φωνή.

Τόν άφησε τότε να πέσει στο νιζάνι, έτρεξε προς το παράθυρο και κύττοξε κάτω.

Διάφορες σκιές πηγαινοερχόνταν βιαστικές, κι' αυτό τον έκανε να καταλάβει ότι είχαν άνακαλύψει την άλήθεια.

"Ο Μειντάνης ήτανε βέβαιος ότι έτσι θα γίνονταν τα πράγματα. "Όταν ξεγελούσε κι' έστελνε τον προδότη στο σπίτι του Μπαρρή, δεν ένόμιζε βέβαια ότι θα τον έπαιρναν έως το τέλος γι' αυτόν και θα τον άφηναν έπομένως να τελειώσει τη δουλειά του άνευόλητα. Σκοπός του ήταν να προσελκύσει την προσοχή των φυλάκων στον ύποπτο έπισκέπτη, γά να βοηθί τον κοινό να τρυπώσει στο μέγαρο, πράγμα το όποιον και κατώρθωσε.

Φυσικά είχε προσχεδιάσει και τον τρόπο, με τον όποιον θα έφευγε.

Μία γρήα ύπνρέτρια που την θεωρούσαν έμπιστη του σπιτιού, και τούβειπε τον τρόπο με τον όποιο ά μπορούσε να φθάσει έως την μικρή πορτίτσα του κήπου και να φύγει.

"Όταν ο νεαρός άρχικλέφτης έσκότωσε τον τοποτηρητή, έτρεξε στο παράθυρο, άλλ' αντί να πηδήσει κάτω, πιάστηκε άπ' αυτό και πατώντας στην κορνίζα που περνούσε μέτρο πιά κάτω, έφθασε στο μπαλκόνι που ήταν δίπλα κι' άπό κεί άνέβη στα κεράμυδια.

Προχωρώντας έφθασε στην πίσω μεριά του σπιτιού κι' έκύτταξε κάτω. "Ακόμη στην πλευρά αυτή δεν είχε πάει κανείς. Με έπληκτική επιτηδειότητα κατέβη σ' ένα παρτίθυρο, έπειτα έκρεμάσθη κάτω, πιάσθηκε άπό έναν κλάδο του δένδρου που ήταν εκεί κι' επήδησε κάτω.

Την ίδια στιγμή σκιές διάφορες έφάνηκαν να κινούνται σε μικρή άπόσταση.

—Μ' έπρόλαβαν! έμουρμούρισε ο Μειντάνης.

Στάθηκε πίσω άπό τον κορμό του δένδρου, έβγαλε ένα άλλο μαχαίρι κι' έπερίμενε έτοιμος να πουλήσει άκριβά την ζωή του.

"Ενας στρατιώτης έπλησίασε κι' έστάθη μπροστά στο δένδρο. "Από την άλλη μεριά ήταν ο άρχικλέφτης, κι' άκούγε άκόμη και την άνιπνοή του.

Τόν είχε ιδή;

Με τα μάτια όρθάνοιχτα έπερίμενε, με το σκοπό να μη χτυπήσει παρά μονάχα όταν θα ββαιωνότανε ότι τον είχε άντιληφθή. Μήπως όμως δεν θάρχονταν και άλλοι;

"Επειτ' άπ' μία στιγμή ο στρατιώτης έφυγε τρέχοντας προς το ύπόγειο, κι' ο Μειντάνης έπροχώρησε σέρνοντας κι' έφθασε στη μικρή πόρτα του κήπου.

"Αλλ' διανέλησε να την άνοιξη, ένας Τούρκος παρουσιάσθη ξαφνικά μπροστά του.

Τη φορά αυτή ο Μειντάνης δεν έδίστασε.

Πήδησε κατ' επάνω του, τούδωσε ένα τρομερό κτύπημα με το μαχαίρι του, κι' εκείνος, άφώνοντας ένα υπόκωφο ουρλιασμα, σωριάσθηκε χάμα.

"Ο Μειντάνης άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

"Όταν σε λίγο οι στρατιώτες που άντελήφθηκαν έειχε γίνει στη μικρή πόρτα, έτρεξαν να τον συλλάβουν, δέν τον βρήκαν πουθενά.

"Ο Μειντάνης, πηδώντας άπό το ένα "Ελληνικό σπίτι στο άλλο, άπομακρύνθηκε γρήγορα και δέν μπόρεσαν να βρουν ούτε καν άπό που έφυγε.

Κατά τα δημερώματα βρισκότανε μακριά άπό κάθε κίνδυνο.

Την ίδια ημέρα οι άνθρωποι του της "Ελευσίνας, τον έπληροφόρησαν ότι την Δάφνη την είχε κλέψει ο Μπαρρή, για λογαριασμό του Χασεκί, του άπαισιου τυράννου των "Αθηνών.

—Τόσο τό καλλίτερο! σκέφθηκε ο τρομερός κλέφτης. Στην "Αθήνα όπου με σπρώχνει η κατάρη του πατέρα μου, με τραβάει και το καθίκόν μου. Και θα δείξω τώρα στον Χασεκί, ότι δέν μπορεί να εξακολουθήσει τα κακούρ. γήματά του.

Συνεννοήθη με τους συντρόφους του, έφόρεσε μία κατάνουρη φορεσιά, έκρυψε καλά τις πιστόλες και τα μαχαίρια του, και έτσι σαν ένας φιλήσυχος ά. θρώπος, έκαβαλίκεψε το άλογό του κι' ξεκίνησε για την "Αθήνα.

"Ενώ βρισκότανε σε μικρή σχετικώς άπόσταση άπό την "Αθήνα, κρύφτηκε μέσα στο δάσος για να περιμένη να νυχτώσει. "Αν και δέν τον έγνώριζε κανείς, και το παρουσίαστικό του τον έδειχνε ως άγαθό νέο, σκέφθηκε έν τούτοις να μην μπει ημέρα στην "Αθήνα, για κάθε ένδεχόμενο.

Και καθότανε συλλογισμένος, κι' έσχεδιάζε τον τρόπο με τον όποιον θα βρισκε τη Δάφνη για να την σώσει, και την μάννα του για να την σκοτώσει, όταν άκουσε φωνές και άπειλές.

"Ανασηκώθηκε στη θέση του, έκύτταξε, είδε κι' έξεπλάγη. Τρεις ένοπλοι Τούρκοι, ληστές προφανώς, είχαν σταματήσει δυο γυναίκες. "Από τα δσα άκουσε κατάλαβε τους κακοήθεις σκοπούς των και τότε δέν μπόρεσε να συγκρατηθή.

Το συμφέρον του ήταν να μπει στην "Αθήνα χωρίς "όθρυβο, χωρίς να προκαλέσει την προσοχή κανενός. "Αν κτυπιόταν με τους τρεις αυτούς κακούργους, θα βρισκόταν άντιμέτωπος της άστυνομίας, και των κατασκόπων, και αυτό μπόρουσε να του στοιχίσει το πάλιν.

Μ' όλον τούτο όμως δέν έβαστήχτηκε.

Ν' άφήση ν' άτιμασθούν δυο γυναίκες, το βρήκε, ότι ήταν ή πιο μεγάλη ταπεινώση, ο χειρότερος έξευτελισμός γι' αυτόν. Και άδιαφορώντας για τις ες τις συνέπειες, επήδησε έξω άπό το μικρό ρεματάκι όπου άναπαύότανε, και φώναξε στους τρεις ληστές να σταθούν άκίνητοι.

Οι τρεις ένοπλοι στην άρχή άνησύχησαν. "Ενώ έπίστευαν ότι δέν υπήρχε κανείς στο μέρος εκείνο, έβλεπαν τώρα μπροστά τους έναν που τους φοβέριζε. Και τάχα ήταν ένας μονάχα, ή μήπως είχε μαζί του κι' άλλους πολλούς;

"Αλλ' ή ταραχή που τους έπιασε την πρώτη στιγμή, πέρασε γρήγορα. "Αν ήταν κι' άλλοι μαζί του, θα παρουσιάζοντο. Κι' άφοι ήταν μονάχος, ένω αυτοί ήταν τρεις, κι' είχαν τις δυο γυναίκες που θα τις μεταχειρίζοντο για ταμπούρια, ώστε να σκοτώσει αυτές, άν πυροβολούσε γιατί να φοβηθούν;

Με μία ταυτόχρονη κίνηση γύρισαν τις πιστόλες τους στον Μειντάνη, άλλ' εκείνος δέν έδίστασε. ("Ακολουθεί)

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

(Από τα παράξενα της φύσεως)

Τα ζώα που τρώγουν δηλητηριώδη φείδια. "Η έξαιρετική άντοχή των κατὰ του δηλητηριού. "Ο σκαντζόχειρος κατὰ του κόμπρα. Τα φείδια που τρώγουν φείδια! Μία φοβερή πάλη κτλ.

Τα φείδια, είτε είναι δηλητηριώδη είτε μη, είναι άνεκδιήγητος φόβος τόσο των κατοικιδίων ζώων όσον και των άγριων θηρίων.

Γι' αυτό και τα θηρία άκόμη προτιμούν να άποφύγουν κάθε πάλη με τα φείδια.

"Υπάρχουν όμως αρκετά ζώα και πτηνά που όχι μόνον άποτελούν άκαταμάχητους έχθρους των φειδιών αλλά που τρέφονται μόνον και μόνον άπό έρπετά, και προτιμούν μάλιστα τα δηλητηριώδη.

Και μεταξύ αυτών στην πρώτη σειρά έρχονται ή μαγκόστα κι' ο όφιοφάγος, ένα μεγάλο άρπαχτικό πτηνό που ζει στη Μαύρη "Ηπειρο. "Ολιγώτερο γνωστά άλλα έξ έσου άκαταμάχητοι κυνηγοί φειδιών είναι οι άφρικανικές νυφίτσες, ή μαγκόστα και πολλά σαρκοφάγα πτηνά.

"Ολ' αυτά τα ζώα επιδίδονται στο κυνήγι των φειδιών χωρίς κανένα φόβο να δηλητηριασθούν άπό τα δηλητηριώδη αυτά έρπετα γιατί τρώγουν μερικά έντομα, όπως τις κανθαρίδες που χρησιμεύουν ως αντίδοτα.

Μέχρι του παρελθόντος αιδώς έγένοντο πειράματα κατὰ του δηλητηριού των όφεων και άνεκαλύφθη πως άρκετά ζώα έδειχναν άντοχή και σε δυο τρία δαγκώματα δηλητηριωδών φειδιών.

Σήμερα όμως χάρις στα πειράματα του καθηγητού κ. Μπερτάν άπεδείχθη ότι για να δηλητηριασθή ένας σκατζόχειρος άπό δαγκώματα φειδιού, χρειάζεται τουλάχιστον είκοσι χιλιοστόγραμμα δηλητηριού.

Οι μαγκόστες φαίνεται πως άντέχουν περισσότερο άπό τους σκαντζόχειρους στο δηλητήριο. Δέν πολεμούν ποτέ τις μικρές έχιδνες αλλά μόνον με τις μεγάλες και με τους κόμπρα που είναι άπό τα πιο μεγάλα και πιο δηλητηριώδη φείδια.

"Ο Καλμέ, για να δοκιμάσει την άντοχή της μαγκόστα έκανε σ' αυτή μία ένεση με δηλητήριο ίκανό να θανατώσει είκοσι κουνέλια, κι' ή μαγκόστα έζησε.

"Αλλοι έπιστήμονες άποδεικνύουν πως για να θανατωθή ένα άπό αυτά τα ζώα που τρώγουν δηλητηριώδη έρπετά, με δηλητήριο άφρικανικού κόμπρα, χρειάζονται τουλάχιστο δέκα σταγόνες.

Επίσης άντέχουν πολύ στο δηλητήριο των φειδιών και άλλα ζώα τα όποια δέν είναι κυνηγοί φειδιών, ως π. χ. οι γάτοι, οι κόρακες, οι χήνες και πολλά τρωκτικά. Σ' αυτά όμως προστιθενται και μερικά ψάρια, άμφίβια, σκώληκες και ένας ίκανός αριθμός έντόμων.

Σ' όλη σχεδόν την Εύρώπη, που δέν υπάρχουν φείδια δηλητηριώδη, δέν σκέφτηκε κανείς να προστατεύσει τα ζώα άπό τα έρπετά, αλλά στην "Ασία, στην "Αφρική και στην "Αμερική, όπου τα άπαίσια αυτά έρπετά πλεονάζουν και επιφέρουν τον θάνατο άκόμη και στους ανθρώπους, υπάρχει νόμος ειδικός ο όποιος άπαγορεύει την εξόντωση παντός όφιοφάγου ζώου.

Σε μερικές χώρες μάλιστα καταβάλλεται προσπάθεια πολλαπλασιασμού των.

Στη Βραζιλία πριν του 1901 ύπελογίζοντο πλέον των

19.000 τα θύματα των φειδιών κατ' έτος και σήμερα, τόσο με τους όρρους κατὰ των δηλητηριών των έρπετων όσον και με την διασπορά των όφιοφάγων ζώων, οι θάνατοι είναι σχεδόν έλάχιστοι.

Στις "Ινδίες όπου πεθαίνουν κατ' έτος

χιλιάδες άτομων άπό δαγκώματα φειδιών προστατεύονται πολύ τα όφε δοφάγα ζώα, Πολύ ένδιαφέρων είναι ο τρόπος με τον όποιον οι μαγκόστες επιτίθενται κατὰ των φειδιών.

Το φείδι μόλις ιδή την μαγκόστα προτιμά να φύγει, αλλά αυτή πηδά επάνω του και το χτυπά με τα πόδια της στο κεφάλι.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτή ή πρώτη επίθεσις είναι και ή τελειωτική: το κόμπρα, με το κρανίο σπασμένο, πέφτει στο έδαφος, πριν άκόμη προφθάσει να δαγκώσει τη μαγκόστα.

"Αν όμως άποτύχη το χτύπημα της μαγκόστας, τότε άπομακρύνεται λίγο άπό το φείδι και το ξαναχτυπάει. Κι' άν το κόμπρα προφθάσει να κουλουριαστή γύρω της τότε ή μαγκόστα βυθίζει τα άιχμηρά δόντια της στους δακτύλους που την περιζώνουν και κατακρεουργεί, θανατώνει τον αντίπαλό της. "Υστερα ρίχνεται στο φαγητό κι' άφοι χορτάσει άπομακρύνεται.

Μερικές όμως φορές, όταν δαγκωθεί στα πιο εύκολο-πρόσβλητα μέρη του σώματός της, ύποκύπτει στην έπίδραση του δηλητηριού.

"Ακόμη στη Βραζιλία και οι άράχνες —τεράστιες άράχνες— είναι κυνηγοί των φειδιών, και πολλές φορές καταρθώνουν να καταβάλουν άκόμη και βόας. Ρίχνονται κατ' επάνω των και προσπαθούν να τους βγάλουν τα μάτια, πράγμα που πολλές φορές το κατορθώνουν.

Περιογότερα όμως είναι ή πάλη του Μουσουρόνα το όποιο είναι ένα φείδι που άνήκει στην οικογένεια των Κολουβριδών που στην έπιστημονική γλώσσα λέγεται ψευδοβόας.

"Εχει μήκος τουλάχιστον δυο μέτρων και το δέρμα του είναι μονόχρωμο με μπλε άποχρώσεις.

"Ο Μουσουρόνα είναι ο άσπονδότερος έχθρος των φειδιών! που ζουν μαζί του στην κεντρική και νότιο "Αμερική. Τα πλησιάζει ύπουλα, στέκει και παρατηρεί πότε θα του δοθή ή κατάλληλος ευκαιρία για την έπίθεση κι' ύστερα με ταχύτητα βέλους, ρίχνεται κατὰ του αντίπαλου και τα χτυπά στο κεφάλι ή στο λαιμό και το σκοτώνει.

Δέν παραλείπει όμως να έπιτεθή κι' έναντίον των όφιοφάγων ζώων, έναντίον των όποιων όρμα. Βυθίζει τα φαρμακερά δόντια του στο σώμα του άντιπάλου και κατὰ ένεννηντα έννέα τοίς εκατό κατορθώνει να το φονεύσει ή τουλάχιστον να το καταστήσει άνικανο ν' άντισταθή.

Και τότε βγάζει τα δόντια άπό τις σάρκες του άντιπάλου και δαγκώνει το κεφάλι του θύματός του το όποιον καταπίνει σιγά-σιγά. "Όταν το κεφάλι μπει στο στόμα του δλοκλήρο μέχρι το λαιμό ξανακλείνει τις σιαγόνες του, κι' βει το φείδι και το καταπίνει τελειωτικά, και φεύγει με τη κοιλιά παραμορφωμένη άπό το κεφάλι που κατάπιε, και πηγαίνει και κουλουράζεται γύρω άπό την κορμό ενός δένδρου άναμένοντας να χωνέψη.

Τέλος έχθροι των φειδιών είναι και μερικά πτηνά που μοιάζουν σαν τεράστιοι άηιοί. Αλλά κτυπά με το ράμφος τους το φείδι στο κεφάλι. Του σπάζουν το κρανίο και του τρώνε τον έγκέφαλο.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Στή χώρα του πιο αρχαίου πολιτισμού.

Τὰ παράξενα ἤδη τῶν κιτρίνων ἀνδρώπων

Ἡ λατρεία τῶν νεκρῶν στήν Κίνα.—Χαρέμια καὶ τιμωρίες.—Ραβδισμοί... καὶ πωλήσεις γυναικῶν.

Οἱ κινέζοι τιμοῦν καὶ σέβονται σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ τοὺς νεκρούς τῶν. Τόσον μάλιστα πού θ' ἄν θέλουν νὰ μιλήσουν γιὰ κανένα πεθαμένο δὲν τὸν ἀναφέρουν ποτέ μὲ τ' ὄνομά του.

Πολλές φορές τὸ χρόνο οἱ κινέζοι ἐπισκέπτονται τοὺς τάφους ἰδῶν νεκρῶν καὶ ἀποθέτουν σ' αὐτοὺς φρούτα, διάφορα φαγητά καὶ ἄνθη. Κι' αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν ψυχὴ τους καὶ νὰ τὴν ἔχουν βοηθὸ σ' ὅ,τι τοὺς παρουσιασθεῖ στὴ ζωὴ τους.

Φέρετρο ὡς δῶρο!

Τὸ πολυτιμότερο δῶρο πού μπορεί νὰ κάνει ἓνας νέος στὸν πατέρα του, θ' ἀντὶξῇ, εἶναι ἓνα ὥραϊο φέρετρο. Τὰ παιδιὰ πού λαμβάνουν αὐτὴ τὴν παράξενη φροντίδα γιὰ τοὺς ζωντανούς γονεῖς τῶν, τιμῶνται ἐξαιρετικά ἀπ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους. Ὁ πατέρας φυλάει τὸ φέρετρο πού τοῦ ἔχτισε τὸ παιδί του καὶ φροντίζει νὰ τὸ διατηρῇ πάντα σὲ καλὴ κατάσταση καὶ ἔτοιμο νὰ τὸ χρησιμοποίησιν.

Στὸ κάθε σπίτι, ἓνα δωμάτιο εἶναι ἀφιερωμένο στὰ μέλη ἐκείνου τῆς οικογενείας πού δὲν ὑπάρχουν πιά στὴ ζωὴ. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερώτερο μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπαίνουν μέσα μὲ μεγάλη εὐλάβεια ἐνῶ στοὺς ξένους ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ εἰσόδος.

Ἡ γυναίκα τοῦ κινέζου.

Ἡ γυναίκα εἶναι γιὰ τὸν κινέζο ἓνα ὄργανο διδασκασίας καὶ γι' αὐτὸ οἱ πλούσιοι διατηροῦν ὁλόκληρα χαρέμια μέσα στὰ ὁποῖα περνοῦν ὁλόκληρες ὥρες ὀργίων.

Ὅσο πὺ πλούσιος εἶναι ἓνας κινέζος τόσες περισσότερες γυναῖκες ἔχει. Ἡ κινέζα δὲν γνωρίζει τί πράγμα εἶναι ἡ ζήλεια.

Οἱ κινεζικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουν στὸν ἄνδρα νὰ πωλήσῃ τὴν γυναίκα του ὅταν αὐτὴ εἶναι ἄπιστη, στείρα, ἀσβήης καὶ φλύαρη!

Ἐπίσης, ἡ γυναίκα πού θὰ ἀκατολογήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς τιμωρεῖται μὲ 40 ξυλίες τὲς ὁποῖες θὰ τῆς μετρήσῃ στὴ ράχη ὁ ὑβρισθεὶς ἐμπρός στί ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρέμιου.

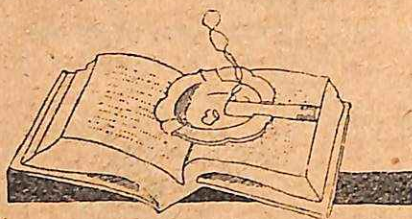
Τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν τῆς Κίνας εἶναι πολὺ χρώμα. Τὸ λευκὸ θεωρεῖται ὡς χρώμα μεγάλου πένθους καὶ γι' αὐτὸ οἱ κινέζοι δὲν φοροῦν λευκά φορέματα παρὰ μόνον στὸν θάνατο τῶν γονέων τῶν. Ἡ πλεξίδα εἶναι τὸ χαρακτηριστικότερο γνώρισμα κάθε κινέζου. Ἐστὶ ἡ πὺ μεγάλη προσβολὴ πού μπορεῖ νὰ κανεῖ σ' ἓνα κινέζο εἶναι νὰ τοῦ κόψῃ τὴν πλεξίδα!

Τὸ σιδερένιο καλοῦπι.

Τὸ μικρὸ πῶδι θεωρεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα στολίσματα τῶν κινέζων γυναικῶν. Γιὰ νὰ γίνουν λοιπὸν ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερον πῶδι, ἔταν τὸ κορίτσι εἶναι πολὺ μικρὸ, τὰ βάζουν μέσα σὲ σιδερένια καλοῦπια πού ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξίν των. Ἐστὶ ἡ κινέζα, ἀφοῦ πρῶτα ὑποφέρει ἀνεκδιήγητα μαρτύρια, ἀποκτᾷ τὸ περιπόθητον μικρὸ πόδα.

Ἐννοῖται πὺς καθ' ὅλη τὴ παιδικὴ τῆς ἡλικία οὐτε μπορεῖ νὰ παίξῃ οὔτε νὰ κινηθῇ εὐκόλα.

Τὰ κινεζάκια ἀρχίζουν τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου ἀπὸ τὸ ἀλφάβητο ἀλλ' ὑπάρχει σ' αὐτὸ κάτι τὸ διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀλφάβητα. Ἡ γλῶσσα τῶν κινέζων ἔχει εἰκοσι πέντε περίπου χιλιάδες γράμματα ἡ δὲ διαφορὰ τῆς γλῶσσας περιγράφεται ἀπὸ ἐκείνη πού ὁμιλεῖται εἰς αὐτὸν ὅσον μεγάλη ὥστε πολὺ διαφορετικὰ ὡς θά ἦσαν ἐκεῖνος πού θὰ ἔλεγε

ὅτι πρόκειται γιὰ δυὸ διαφορετικὰ γλῶσσες. **Τὰ κάστανα τοῦ μανδρινίου.**

Ὁσονάφορα τὴν ψυχολογία αὐτοῦ τοῦ παράξενου λαοῦ, παρουσιάζεται κάτι τὸ ἀσυνηθιστό.

Ὁ Οὐ-Πάν ἦταν ὑποδειγματικὸς μανδρινὸς σ' ὅλα του. Σέ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ βρῇ κανεὶς λάθος. Μιά μέρα, καθὼς γύριζε στὸ σπίτι καί ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα εἶδε ἓναν ἄνθρωπο πού εἶχε ἀνεβῇ στὴν καστανιά τοῦ κήπου του κι' ἔκλεβε κάστανα. Τότε, ὁ Οὐ-Πάν, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχῇ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς θόρυβο καὶ ἀφοῦ ἔκανε ἓνα μικρὸ περπάτο γύρῃσε στὸ σπίτι μὲ τὴν πεποίθησιν πὺς ὁ κλέφτης θὰ εἶχε κανεὶ τὴ δουλειά του καὶ θὰ εἶχε φύγει. Ὁ ὑπηρετὴς ὅμως τοῦ μανδρινίου καὶ ξαφνιάστηκε γιὰ τὴ καθυστέρησιν τοῦ κυρίου του, τὸν ρώτησε γιὰτί ἄργησε τόσο πολὺ.

— Ἀργήσα, τοῦ ἀπήντησε ὁ Οὐ-Πάν, γιὰτί ἔκανα ἓνα περπάτο πού δὲν ἤθελα νὰ τὸν κάνω.

— Τότε γιὰτί τὸν ἐκάνετε; ρώτησε ὁ ὑπηρετὴς. — Γιὰτί, καθὼς ἔκανα νὰ πωρὶ στὸ σπίτι εἶδα ἐπάνω σ' ἓνα καστανιά ἓναν ἄνθρωπο πού κλεβε κάστανα. Ἀμέσως τότε ἔφυγα, γιὰτί φοβήθηκα μήπως βλέποντάς με ὁ κλέφτης, τρομάξῃ καὶ πέσῃ ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ σκοτωθῇ. Μιά χούφτα κάστανα δὲν ἀξίζει βέβαια ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ δὲν ἤθελα νὰ πάρω τέτοιο βάρος στὴν ψυχὴ μου.

Τὸ ἐγκλημα στὴ Κίνα.

Σύμφωνα μὲ τὸν κινεζικὸ νόμο ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς οἴκου, διήποτε χώραν εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅποιον ἐγκλημα κι' ἂν διαπραχθῇ σ' αὐτόν. Ἐστὶ, ὅποιος θέλει νὰ κανὲν κακὸ σ' ἓνα ἑχθρὸ του, πηγαίνει κι' ἐγκληματεῖ ἡ αὐτοκτονεῖ στὸ κτήμα τοῦ ἑχθροῦ του. Ἀναφέρεται σχετικῶς ἡ περίπτωση δυὸ νέων πού κρέμασαν τὸ γέρον πατέρα τους στὴν πόρτα ἑνὸς πλουτοῦ γείτονά τους, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία πού τοὺς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τους. Ὁ πλούσιος γείτονας τότε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ κεφάλι του, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, παραδίδοντας τὴν περιουσία του τῷ δικαστήρι, γιὰ νὰ ἀποζημιώσῃ τὰ παιδιὰ τοῦ κρεμασμένου, ἔδωσε σ' αὐτὰ ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ γείτονος, καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τὸ κράτησε ὁ μανδρινὸς πού ἦταν ὁ πρῶτος δικαστὴς τοῦ τόπου.

Κάποιος σταυλοφύλακας τοῦ αὐτοκράτορος τοῖς ἔναβράδου ἐμέθυσε καὶ ἄφησε τὸ ἀγαπημένο του ἄλογο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σταθλόν, νὰ πέσῃ σ' ἓνα πηγάδι καὶ νὰ πνιγῇ. Μόλις τὰκούσε ὁ αὐτοκράτωρ τοῖς, τὸρβήξε τὸ σπαθί του νὰ σκοτώσῃ τὸν σταυλοφύλακα. Ὁ μανδρινὸς τοῖς-Τσὲ ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν στενὸς φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, ἔτρεξε καὶ τὸν παρέκάλεσε. — Μεγαλειώτατε, τοῦ εἶπε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀκόμη πεισθῇ πὺς αὐτὸς φταίει.

— Κάμε τὸν λοιπὸν νὰ πεισθῇ! — Ἀκουσε, καὶ οὐργε, εἶπε τότε ὁ μανδρινός, γυρίζοντας πρὸς τὸν σταυλοφύλακα πού ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβον του, τὰ ἐγκλήματα πού διέπραξες. Πρῶτα-πρῶτα ἄφησες κι' ἐπνίγηκε τὸ ἀγαπημένο ἄλογο πού σοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ κύριός σου. Ὑστερα ἔγινες αἰτία νὰ παρὰσούρῃ ὁ θυμὸς τὸν αὐτοκράτορα σου καὶ νὰ θελήσῃ νὰ σκοτώσῃ ἓναν ἄνθρωπον μὲ τὸ ἴδιο τοῦ δὲ χέρι καὶ τελευταία λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κάνῃς ν' ἀπομασθῇ μπροστά σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅταν θὰ μάθαινε πὺς ὁ αὐτοκράτωρ σκότωσε ἓναν ἄνθρωπον γιὰ χάριν ἑνὸς ἀλόγου. — Γιὰ ὅλα αὐτὰ, κακοῦργε, εἰσαι ἄνοχος.

— Ἀφ' ὅσον νὰ φύγῃ διέταξε τότε ὁ αὐτοκράτωρ, καταλαβαίνοντας τὸ πλάνο τοῦ μανδρινίου πού τοῦ ἔδωσε ὁ ξέμπνος μανδρινός.

ΤΣΙ—ΤΣΑΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πολυεκατομμυριούχος Κέσσελμπαχ, παραστικός ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ ξενοδοχεῖο Παλὰς ὅπου ἐπερίμενε τὴν ἀγαπημένην του, γυναῖκα καὶ παρετήρησε ἀνωμαλίες στὰ χαρτιά του, πρᾶγμα πού τὸν ἀνησυχῆσε, γιὰτί ἡσυχάζειτο στὴν ἀνακάλυψιν κάποιου μυστικοῦ πού θὰ τὸν ἔκανε ἐνδοξο. Κι' ἐτηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἐπόπτης Γκουρέλ τοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ πῆγαινε μετὰ μιὰν ὥρα. Ἀλλ' ὅταν γύρισε στὸ γραφεῖο του ὁ Κέσσελμπαχ δὲν εἶδε οὔτε τὸν γραμματικὸν τοῦ Κάρολον οὔτε τὸν καμαριέρην του. Ἦταν δεμένοι καὶ φιωμένοι καὶ μπροστά του βρισκόντο δυὸ ἄγνωστοι. Ὁ ἓνας διέταξε τὸν ἄλλον, πού τὸν ὠνόμαζε Μάρκο νὰ δέσῃ τὸν Κέσσελμπαχ, κι' ἔπειτα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρώφου τοῦ τὸν ἠνάγκασε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι εἶχε κρύψει τὴν κασσετίναν πού γύρευε εἰς ἓνα χρηματοκιβώτιον τῆς Κρεντί Λυωνάι πού ἀνοίγε μὲ τὸ κλειδί πού τοῦ πῆρε καὶ μὲ τὸ ὄνομα Ντολορέ. Ἀλλ' ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε τὸ κουνδοῦνι. Κάποιος ἦλθε. Ὁ Μάρκος ἐφίμωσε τότε τὸν Κέσσελμπαχ. Κατόπιν ὁ ἄγνωστος ἀφοῦ εἶπε στὸν ἐπόπτη Γκουρέλ πού εἶχε κτυπήσει τὸ κουνδοῦνι ὅτι ὁ Κέσσελμπαχ θὰ τὸν δεχόταν τ' ἄλλο πρωῒ στίς 9, ἐγύρισε στὸν αἰχμάλωτον, καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρώφου τοῦ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν του. Τὸ ἄλλο πρωῒ στίς 9, ὁ ἐπόπτης Γκουρέλ πηγαίνοντας στὸ γραφεῖον πού τοῦ ὥρισε ὁ Κέσσελμπαχ, τὸν βρῆκε νεκρό. Ἀρξίσαν οἱ ἀνακρίσεις. Ἐνας ὑπηρετὴς ἐδήλωσε ὅτι εἶχε βρῇ μιὰ ταμπακέρα μὲ τὰ γράμματα Α. Μ. πρᾶγμα πού ἐτρόμαξε τὸν γραμματικόν. Ἀλλὰ σὲ λίγο βρέθηκαν καὶ οἱ δυὸ δολοφονημένοι καὶ σὲ μιὰ γωνιά, τὸ σπλῆττο μ' ἓνα δέμα ρούχα κι' ἓνα μαῦρο καπέλλο. Ὁ περιφνηρὸς διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας Λενορμάν, κυριολεκτικῶς τὰ εἶχε χαμένα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ μολόγος, ὅτι ὁ δολοφόνος ξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔφυγε.

Εἰς τὸ γραφεῖον ὁ κ. Λενορμάν βρῆκε μερικὲς ἐπιστολὰς μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κέσσελμπαχ, καὶ τὶς παρέδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Ὑπῆρχεν ἐπίσης καὶ ἓνα ταχυδρομικὸν δέμα τοῦ ταχυδρομείου τῶν Παρισίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χαρτί, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένον εἶχε σχίσ' ἡ λίγο, ὁ κ. Λενορμάν ἔμπερε νὰ διακρίνῃ μιάν κασσετίναν ἀπὸ ἔβανον, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦτο χαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ροδόλφου Κέσσελμπαχ.

Τὴν ἀνοίξε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κομμάτια τοῦ καθρέπτη, ἡ κασσετίναν εἶχε μέσα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Λουπέν. Ἐν τούτοις, μιὰ λεπτομέρεια τὸν ἐξέπληξε. Ἐξω ἀπὸ τὴν κασσετίναν ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ἐτικέττα, μὲ μπλε κορνίζαν, σὰν ἐκεῖνη πού εἶχε βρῇ εἰς τὸ δωμάτιον πού τετάρτου πατώματος, ὅπου βρέθηκε ἡ σιγαροθήκη.

Καὶ ἡ ἐτικέττα αὐτή, εἶχεν ἐπίσης τὸν ἀριθμὸν 813. Ὁ κ. Λενορμάν σὲ λίγο ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ καταζητούμενος ἐνοχος, καταλλήλως μετεμφισμένος, εἶχεν ἀναμικθῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, ἂν δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ δραπέτευσῃ ἀπὸ ἐξοδὸν ἄγνωστον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἐπῆλθε ἴσως κατασκευασθεῖσαν ἀπὸ τὸν Λουπέν.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα τὸ ξενοδοχεῖον εἶχεν ἀνακτήσει τὴν ἡσυχίαν του. Μόνον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσμου 115 ἀκούοντο λυγμοὶ μέχρι βοθείας νυκτός. Ἐθρηνοῦσε ὁ κυρία Κέσσελμπαχ.

Ἡ σφαγὴ τοῦ ξενοδοχείου «Πάλλας-Ὀτέλ» ἀνεστάτωσε τὸ Παρίσι. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλο θέμα συζητήσεως εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς πρωτεύουσας, ἀπὸ τὴν τρομερὴν σφαγὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Λουπέν πού τὸν ἐνόμιζαν ὅλοι ὅτι εἶχε ἀποσυρθῇ σὲ

κάποιον μοναστήριον, παρουσιάζοντο ἀγρὸς σφαγεὺς, αὐτὸς πού ἔως τότε διδασκέ-δαζε τὸν κόσμο μὲ τὰ εὐφρεῖα του ταχύνματα, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀποτροπιάσθη καὶ ἐξηγέρθη καὶ ἡ Κυβέρνησις συνεκινήθη ἱέλως καὶ ἐπεζήτησε νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Βαλαγκλέ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Λενορμάν καὶ εἶχε συνδεθῇ μαζί του στενῶτα, ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτὴν τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως, ἀναγκάσθη νὰ τὸν καλέσῃ στὸ γραφεῖόν του. Καὶ παρῶντα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας κ. Ντελώμ καὶ τοῦ γενικοῦ

εἰσαγγελέως, τοῦ ἀπήντησε τὴν ἄμεσον σύλληψιν τοῦ Λουπέν, διδὶ ἄλλως ἐκινδυνεύει ἡ θέσις του ὡς Ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας, ἴσως καὶ ἡ ἰδικὴ του ὡς πρωθυπουργός.

Ὁ κ. Λενορμάν ἐξήγησεν εἰς τὸν πρωθυπουργόν ὅτι δὲν ἦτο ὁ Λουπέν ἐκεῖνος πού ἐσκότωσε. Κατὰ τὴν γνώμην του ὁ Λουπέν, ἀφοῦ ἔστειλε τὸν Μάρκον καὶ ἓνα ἄλλον, τὸν Ἰερώνυμον, πού ἔμοιζε κάπως μὲ τὸν Κέσσελμπαχ, στὴν Τράπεζαν Κρεντί Λυωνάι καὶ ἐπῆρε τὴν κασσετίναν ἀπὸ ἔβανον, ἔφυγε. Κάποιος ἄλλος, ἐνδιαφερόμενος καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ μυστικόν τοῦ πολυεκατομμυριούχου, μῆκε διαρκοῦσης τῆς νυκτός στὸ δωμάτιόν του, τὸν βρῆκε δεμένον, τὸν ἐδόλοφόνησε, ἐπῆρε τὴν ἀπὸ μαῦρον μαροκινὸν θήκην καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ βρέθηκε ἡ σιγαροθήκη τοῦ ἐσκότουσε τὸν ὑπηρετὴν πού τὴν ἦρε καὶ τὸν Κάρολον πού τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ θὰ τὸν μαρτυροῦσε. Καὶ κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ ἀφοῦ ἄλλοτε φορέματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους ἡ συγγενεὶς τοῦ Κέσσελμπαχ! συνεπέρανε. Ὁ Κάρολος τὸν ἔφερε, ἀλλ' ἐδόλοφονήθη κι' αὐτός. Τὸ μυστικὸν τοῦ Κέσσελμπαχ ἔμενε λοιπὸν, πάντοτε σκοτεινόν καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὁ Λουπέν καὶ ὁ δολοφόνος, ἤξεραν τὰ ἴδια πράγματα. κρατοῦσαν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν 813 καὶ ἐκινουῦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημείον.

Ἀνέπτυξε μὲ τόσην πειστικότητα τὰ ἐπιχειρήματά του ὁ Λενορμάν, ἔφερε τόσες ἀποδείξεις, ἀναρρῶσθησε τόσον πιστὰ τὰ τρομερὰ συμβάντα, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ του ἐπίεσθησαν. Ὅμως καὶ δὲν καθορύχασαν. Ἡ κοινὴ γνώμη ζητοῦσε ἱκανοποιήσιν καὶ ἔπρεπε κάποιος νὰ συλληφθῇ, ἂν ὅχι ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν, τουλάχιστον ὁ Μάρκος.

— Φθάνει ὁ Ἰερώνυμος, πού ἐπῆγε στὴν Τράπεζαν, καὶ πῆρε τὴν κασσετίναν, ἀφοῦ πλοστογράφησε τὴν ὑπογραφήν τοῦ Κέσσελμπαχ καὶ ἐπωφελήθη κάποιος ὁμοιότητός του μὲ αὐτόν.

— Ἐὰν τὸ κατορθώνατε, κύριε Λενορμάν, ὁ θρίαμβος θὰ ἦτο πλήρης.

— Διαφώνῳ ὡς πρὸς τὴν σκοπιμότητα τοῦ μέτρου! ἔφερε τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ὁ Λενορμάν. Μπορὼ νὰ τὸν συλλοβῶ ὁπότεαν θελω. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ τὸν παρακολουθῶ ὅπως παρακολουθῶ ὅλους τοὺς ὑπόπτους τοῦ ξενοδοχείου, καὶ αὐτὸς θὰ μὲ δὴγῇ μέχρι τοῦ Μάρκου καὶ ἴσως καὶ αὐτοῦ τοῦ Λουπέν.

— Κύριε Λενορμάν. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὁ Ἰερώνυμος πρέπει νὰ συλληφθῇ.

— Ἐστῶ! ἐπιθυροῖσεν ἐκεῖνος. Θὰ συλληφθῇ ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

Ἐκάλεσε τὸν Γκουρέλ καὶ κάτι τοῦ εἶπε. Ἐπειτα παρὰ καλέσε τὸν πρωθυπουργόν νὰ κτυπήσῃ τὸ κουνδοῦνι. Καὶ ὅταν ὁ ἀρχικλητὴρ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου μῆκε, εἰς ἓνα νεῦμα τοῦ Λενορμάν, ὁ Γκουρέλ τὸν συνέλαβεν. Ὁ Ἰερώνυμος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ντογερὸν Αὐγουστον Μαξιμίον Φίλιππον, ἀρχικλητὴρα τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

Αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, ἦσαν πλήρεις. Εἰς τὰ ἀχρηστα χαρτιά βρέθηκαν, τὰ δοκίμια τοῦ ἀρχικλητῆρος πού προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Κέσσελμπαχ, σπῆτι τοῦ δὲ τὰ γυαλιὰ πού φοροῦσε ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Ἰερώνυμος ἐδοκίμασε νὰ δραπέτευσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ ὁ πρωθυπουργός, κατενθου-ασμένος μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Λενορμάν, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, τὸν συνεχάρη καὶ τοῦ προσέθεσε:

— Καὶ τὰρ κύριε Λενορμάν, ἐπὶ τὸ ἔργον! Θὰ παραστώμεν εἰς τὴν μεγαλειώδη σας πάλην ἐναντίον τοῦ Λουπέν. Ἐγὼ στοιχίματιζω ὑπὲρ σοῦ!

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἐφημερίδες ἀδημοσίευσαν μιὰ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Λουπὲν πρὸς τὸν Λενορμάν.
«Ὁ Λουπὲν ἀφοῦ διεμαρτύρητο γιὰ τὶς δολοφονίες ποὺ δὲν ἔκανε κι' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔως τότε, ζοῦσε ἥσυχά στὴν βιβλιοθήκη του μὲ τὸ σκύλλο του, ἐδήλωνε ὅτι θ' ἀνεμινγνέτο εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ ἐλευθέρωνε τὸν ἱερώνυμον τὴν Παρασκευὴν 31 Μαΐου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα μέλη τῆς ρωσικῆς παροικίας τῶν Παρισίων. Εἶναι ἀνθρώπος τριάντα πέντε ἔως σαράντα ἔτων καὶ τὰ κροτὰνὰ του μαλλιά, ἀσπρίλουν κάπου κάπου ἀπὸ τρίχες ἀσημένιες. Ἐχει χρῶμα ὑγιᾶς καὶ μουστῆκα μεγάλα.

Εἰς τὰς ἑνδεκακὶ πρώτ' ἐπὶ ἔτη γράφειδόν του. Εἰς τὸ διπλὸν δωμάτιο ἐπερίμεναν ἀρκετοί. Ἐκάλεσε πρῶτον τὸν Βαρνιέ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— «Ὅλα ἔτοιμα γι' ἀπόψε. Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, ἀπὸ τό-ε ποὺ ἐδοφόνησαν τὸν ἄνδρα τῆς πεισθεῖσα, οἱ συμβουλές ποὺ ἐφροντίσατε νὰ τῆς δοθοῦν, ἐδίαιλεξεν ὥς κατοικίαν τὸ Ἀναχωρητήριον τῶν Κυριῶν τῆς Γκόρς. Κἀθεταὶ στὸ βάθος τοῦ κήπου, στὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ τέσσερα περίπτερα.

— Ὑπνέρες ;
— Ἐχει τὴν ἀκόλουθόν τῆς δεσποινίδα Γερτρούδην καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς Σουσάνα, τὴν ὁποῖαν ἐκάλεσε ἀπὸ τὸ Μόν τε—Κορλο καὶ τῆς χρῆσιμει εἰς τὸν ὁδοῦ. Τὸν ἔδου ὁρδο τὸν ἐδίωξε. Δὲν δέχεται ἐπισκέψεις καὶ κλαίει διαρκῶς.

— Πάει καλὰ. Καί... τὸ κορίτσι ;
— Ἡ δεσποινὶς Εὐδοκία, Ἐρνεμόν ; Κἀθεταὶ στὴν πλευρὰ τοῦ δρόμου, στὸ τρίτο σπῖτι δεξιᾷ. Διατηρεῖ ἰδιωτικὸ σχολεῖο καὶ μένει μαζί με τὴν γιανιά τῆς. Ὅπως σοῦ γράψα, ἐγγνώρισθ' με τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ καὶ ἐγίναν φίλες· ἐδῶ καὶ τέσσερες μέρες βγαίνουν μαζί περίπατο στὸν κήπου τοῦ Βιλλινέβ, ἀπὸ τὰς πέντε ἔως τὰς ἑξῆ, ὁπότε ἡ κόρη ξαναγυρίζει στὸ σχολεῖο τῆς.

— Λοιπὸν τὰ ἐτακτοποιήσεις τὰ πράγματα ;
— Γιὰ σήμερον στίς ἑξῆ. Αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ ἄλλος εἶνε ἔρημο.

— Πολὺ καλῶ, θὰ ἔλθω. Πήγαινε.

Ἐφυγεν ὁ Βαρνιέ καὶ ἐκάλεσε δυὸ ἄλλους, τοὺς ὁδελ-φούς Ἰάκωβον καὶ Γιάννην. Ντυοδεβίλ, δυὸ ἐμπόστ'ις τοῦ Λενορμάν, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος εἶχε διατάξει νὰ παρακο-λουθοῦν τοὺς ἐπιβάτας τοῦ Παλλάς. Ὁδελ. Τοῦ ἀνέφεραν διὰ τὴν Ἀγγλίς εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἐπίσης δὲ καὶ ὁ συνταγματάρχης Παίρμπαρ, ὁ ὁποῖος ἄφρονες τὶς ἀποσκευές του εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου τὶς παρέλαβε κάποιος παραγγελιοδόχος.

Τοῦτο ἔπεισε τὸν πρίγκηπα ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὁ συνεργὸς τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοὺς διατάξε νὰ τὰ ἀνα-φέρουν ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν Λενορμάν καὶ τὸν Γκουρέλ, οἱ ὁποῖοι ἐπέδωκαν ἀκριβῶς ὅτι καὶ αὐτοί. Τοὺς ἐδίωξε καὶ ἐκάλεσεν ἓνα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας, ποὺ ἐπερί-μεναν.

— Λοιπὸν, γιαιτρέ ; τὸν ρώτ' σε. Πῶς πηγαίνει ὁ Πέτρος ὁ Δούξ ;

— Πέθανε ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τοῦ πά-ρω οὔτε λέξι, οὔτε τότε ποὺ ἦταν ἡφάλιος. Εἶχε φθάσει στὸ τελευταῖο σημεῖο τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἦταν τρελλός.

Ὁ πρίγκηψ ἐψιθύρισε σκεπτικὸς :

— Πέθανε ! Ὁ Πέτρος ὁ Δούξ πέθανε ! Ὁλόκληρο τὸ σχέδιο τοῦ Κέσσελμπαχ στηρίζονταν ἐπ' αὐτόν, ποὺ τὸν βρῆ κα καὶ τὸν ἐπῆρα μέσα ἀπὸ τὴν ταβέρνα μεθυμένον. Πέ-θανε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ! Οὐτε λέξι ! Μά... ἀδιάφορο, ἐ-γὼ θὰ προχωρήσω. Ὁ Πέτρος πέθανε ! Ζήτω ὁ Πέτρος. Γιατρέ, γύρισε σπῖτι σου. Τὸ βράδυ θὰ σοῦ τηλε-φωνήσω.

Ἐπειτα παρουσιάσθη ὁ Φίλιππος, ἓνας μικρόσωμος ψαροκάλλης, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ παρακολου-θεῖ καὶ τὸν Γεράρδον Μπωπρέ. Τοῦ ἀνέφερεν ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε ξετιναχθῆ χρηματικῶς καὶ ἤθελε ν' αὐτοκτονή-σῃ, οἱ δὲ ἐφρόντισε καὶ ἐγγνώρισθ' μοῖς του, καὶ τοῦ εἶπ-εν ὅτι ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἦτο φιλάθρων καὶ θὰ ἔμπορουσε ἴσως νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Λοιπὸν φρόντισε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ

Ὅταν πραγματικῶς τὸν ἔφερε ἐκεῖ, ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Γεράρδε Μπωπρέ, δὲν ἐξεδώσατε νομίζω, ἓναν τόμον ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ μεῖδιμα τοῦ ἑαρος ;»

— Ναί, ναί, ἂ εφώνησεν ὁ νέος χαρούμενος. Τὰ δια-βάσατε ;

— Βεβαίως. Ὁραῖοι οἱ στίχοι σας... πολὺ ὠραῖοι. Καὶ σκέπτεσθε νὰ ζήσετε μετὰ τὰ κέρδη τῶν ;

— Βεβαίως... ὅργα ἡ γρηγόρη...

— Ἀρνὰ μάλλον, δὲν εἶν' ἔτσι ; Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔρχε-σθ' : νὰ ζητήσετε γιὰ νὰ ζήσετε...

— Γιὰ νὰ φάω, κύριε !

Ὁ Σερνὶν ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ νέου καὶ τοῦ εἶπε ψυχρὰ :

— Οἱ ποιηταὶ κύριε δὲν τρῶνε. Τρέφονται μετὰ στίχους καὶ μετὰ ὄνειρα. Κάντε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Εἶναι προτιμότερο αὐτὸ παρὰ νὰ ζητιανεύετε

Ὁ νέος καταντροπιασμένος γύρισε νὰ φύγῃ.

— Καὶ δὲν ἐλπίζετε τίποτε ; τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Ἐγρῶσα εἰς ἓνα συγγενὴ μου. Περιμέ-ω σήμερον τηλεγράφημά του. Ἰσως μοῦ στείλῃ τίποτε.

— Καὶ ἂν δὲν σὰς τηλεγραφήσῃ, ἔχετε βέ-βαια ἀπόφαση, ἀπόψε μάλιστα... νά... ἔ ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Σερνὶν, ἔσκασε στὰ γέλια.

— Διὰ βολὴ ! Τὶ κω-μικὸς ποὺ μοῦ φαίνεσθε νεαροί κύριε ! Ἐλᾶ-τε νὰ με ξαναῖδητε ὅσ-τερα... ἀπὸ ἓνα χρόνιο ! Θὰ τὰ ξαναπαύμε...

Τὸν ἐδίωξε.

— Φίλιππε, ἀκουσες ;

— Μάλιστα κύριε.

— Λοιπὸν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ποὺ περι-μένει, νὰ τὸ λάβῃς ἐσὺ καὶ νὰ τὸ σχίσῃς. Εἶσαι μόνος στὸ ξενοδοχεῖο ;

— Μὲ τὴν μαγειρίσ-σα. Ὁ ἀφέντης λείπει.

— Καλὰ. Λοιπὸν τὴ νύχτα κατὰ τὰς 11. Φύ-γε.

Ὁ πρίγκηψ ἐμπῆκε εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του, καὶ πῆγε εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ ἐγευ-μάτισε πλησίον τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μορ-κησίας νιέ Γκαστό.

Ἐφυγε κατὰ τὰς δύο. Ἐπῆγεν εἰς τὴν λεωφόρον Κλεμ-πέρ, ἐπῆρε δυὸ φίλους καὶ ἓνα λατρὸν, καὶ εἰς τὰς τρεῖς παρὰ πέντε βρισκόταν στὸ ἄλλος τῶν πριγκηπῶν.

Κατὰ τὰς τρεῖς ἐμονομάχησε μετὰ σπαθὶ μετὰ τὸν Ἰταλὸν συνταγματάρχην Πιντζλί, τοῦ ὁποῖου ἔκοψε τ' αὐτὴν εἰς τὰς τέσσερες παρὰ τετάρτον ἔπαυεν εἰς τὴν λέσχην τῆς ὁδοῦ Κα-πὼν, καὶ εἰς τὰς πέντε καὶ εἴκοσι ἀπεσύρθη μετὰ κέρδος σαρανταεπτὰ χιλιάδων φράγκων.

Εἰς τὰς ἑξ' παρὰ δέκα κατέβαινε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἐμ-πρὸς εἰς τοὺς παλαιούς τοίχους τοῦ ἄλλου Βιλλ ἐβ, εἰς τὴν ἔπαυλιν δ' οὗ ἄλλοτε ἡ βασιλίσσα Εὐγενίς ἔμενε κα-τὰ τὸν τοκετόν καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας εἶχαν κτισθῇ τὰ περίπτερα ὅπου ἔμενε ἡ Κέσσελμπαχ.

Ἐκρύβτηκε πίσω ἀπὸ μὴν συστάδα δένδρων. Δυὸ κυ-ρίζι περπατοῦσαν εἰς τὸ ἄλλος. Τρεῖς ἀλιτήριοι τοὺς ἐπε-τέθησαν νὰ τὶς ληστεύουν καὶ ὁ πρίγκηψ ἔτρεξε εἰς βί-θειαν τῶν. Ὅταν τὸν εἶδαν ἐκεῖνοι ἔφυγαν. Τότε ἡ μία ἀ-πὸ τὶς γυναῖκες τὸν ἰκέτευσε :

— Ὁ, κύριε ! σὰς παρακαλῶ, ἡ φίλη μου ἐλιποθύμησε

Ὁ πρίγκηψ ἔτρεξε πρὸς αὐτὰς καὶ τὶς περιποιήθη, χω-

— Ὁ, κύριε ! σὰς παρακαλῶ, ἡ φίλη μου ἐλιποθύμησε

Ὁ πρίγκηψ ἔτρεξε πρὸς αὐτὰς καὶ τὶς περιποιήθη, χω-

ρὶς νὰ πᾶσιν νὰ κυττάξῃ μετὰ προσοχὴν τὴν νέαν, ποὺ προσ-παθοῦσα νὰ ἀπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς τὴν Δολορὰς Κέσσελμπαχ.

— Εἶνε ἡ Εὐδοκία ! ἐσέκθη. Ἡ Εὐδοκία.

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ συνῆλθε τέλος. Ὁ πρίγκηψ αὐτο-συνεστήθη καὶ προσεφέρθη νὰ τὶς συνοδεύσῃ ἔως τὸ σπῖ-τι καὶ ὁ πρίγκηψ ἐξήγησε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς τῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐδέχθη μετὰ ἓνα χαμό-γελο.

Ὁ πρίγκηψ τὴν χήραν εἰς τὸ περίπτερόν τῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ σπῖτι τῆς, ὅπου τοὺς ὑπέδεχθη μὴ γυναικίαν κυρία, ἡ κυ-ρία Ἐρνεμόν, τὴν ὁποῖαν ἡ νεανὶς ἔλεγε «γιανιά».

Ὅταν ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγορίαν, ἡ Εὐδοκία ἐξήγησε τι ἦταν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐνῶ δὲ ἡ κυρία Ἐρνεμόν ἐτα-κτοποιοῦσε τὸ τραπέζι, ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ἐπλησίασε τὴν ἐφίλησε ἐπανελημμένω.

— Ἐ λοιπὸν, γερόντι-σα, τὴν ρώτησε, πῶς τὰ περνᾷς ;

Κατάπληκτη ἐεῖνη, τὴν ἐκύτταξε φοβισμένη. — Χριστέ καὶ Πανα-γία !... ἐψιθύρισε τέλος. Ἐσὺ εἶσαι ;

— Καλὴ μου Φραν-τζέσκα !

— Μὴ με λές ἔτσι ; ἐ-φώνησε ἐκείνη μετὰ φρίκη. Ἡ Φραντζέσκα, ἡ γρηὰ ὑπηρετρία σου, ἐπέθανε. Ἀνῆκω ὁλόκληρη στὴν Εὐδοκία Ἀ, χριστέ μου.

Ἐδιάβασα βεβαίως, τὸ ὄνο-μά σου οἱς ἐφημερίδες Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ξαναρχίζεις τὴν παλιὰ σου ζωὴ, ἂν καὶ μοῦ εἴ-χες ὀρκισθῇ ὅτι θὰ γινό-σονται τίμιος ;

— Ἐδοκίμ-σα. Ναί, τέσσερα χρόνια τώρα ὁ-λο δοκιμάζω...

— Πάντοτε ὁ ἴδιος. Δὲν θ' ἀλλάξῃς ποτέ. Ὁ-σιε ἔχεις τὴν οὐρά σου στὴν ὑπόθεση Κέσσελμ-παχ ;

— Διὰ βολὴ ! Ἄν δὲν τὴν εἶχα, δὲν θὰ διωργά-νωνα τὴν ψεύτικη ἐπιθε-ση ἐναντίον τῆς Δολορὰς γιὰ νὰ τὴν σώσω δῆθεν καὶ νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐμ-πιστοσύνην τῆς καὶ αὐτῆς

καὶ τῆς Εὐδοκίας. Μ' ἓνα σπάρο δυὸ τριγώνια. Τὶ ἔχουν γιὰ τὴν Εὐδοκία, τί θὰ ἔχουν ; πάντοτε ; Ἐνας ἄγνωστος, ἓνας ἑένος. Ἐνῶ τώρα εἶμαι ὁ σωτὴρ τῆς. Σὲ λίγο, θὰ εἴ-μαι φίλος τῆς.

Ἡ γρηὰ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐπειτα, ξαφνικά, θυμωμέ-νη φώναξε :

— Ὁχι, λοιπὸν, ἀρκετὰ ἐτράβηξα, ἀκοῦς ; τὸ παιδί, τὸ μοῦ εἶπες ψέματα, μοῦ εἶπες, θυμάσαι ; «Σοῦ τὴν ἐμπι-στεύομαι... οἱ γονεῖς τῆς πέθαναν... παρτην καὶ προστά-τευσε τὴν». Λοιπὸν τὴν προσατεῦω καὶ ξεύρω πῶς νὰ τὴν ὑπερασπίσω ἐναντίον σου, καὶ ἐναντίον τῶν σχέ-διων σου.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Ὁ πρίγκηψ Σερνὶν τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθῇ. Καὶ μετὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω τῆς, τῆς ἐπεβλήθη. Ἡ γρηὰ ὑπηρετρία ἔκλαιγε τώρα καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχούς, νὰ μὴν θελήσῃ νὰ ξαναῖδῃ τὴν Εὐδοκία, τὴν ὁποῖαν τῶ-α ἀγαποῦσε τόσον, ὅπως ἄλλοτε ἀγαποῦ-σε ἐκεῖνον, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, ὅπως ἐσκόπευε, νὰ μὴ τῆς εἴ-πῃ τίποτε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐμπῆκε ἡ Εὐδοκία, καὶ ζήτησε συγ-γνώμην γιὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς. Εἶδε τὴν γιανιά κλαμ-μένη καὶ ἀνησυχῶσα.

— Δὲν εἶναι τίποτε τὴν καθοσύχασεν ὁ πρίγκηψ. Μι-λούσαμε γιὰ σὰς, γιὰ τὰ παιδικὰ σας χρόνια. Ἐντελῶς τυ-χαίως... εἶχα γνωρίσει τὴν μητέρα σας.

Ταραγμένη ἡ νέα ἐψιθύρισε :

— Δὲν τὴν θυμάσαι. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ μητέρα μου πέ-θανε δυὸ ἢ τρία χρόνια μετὰ τὴν γέννησί μου. Ὁ πατέρας μου πέθανε προτοῦ τὸν γνωρίσω.

— Ὁι σὰς ὑποβοηθῶ τὴν μνήμην, εἶπεν ὁ πρίγκηψ Σερνὶν. Δὲν ἐμένετε εἰς τὸ Ἀκρεμόν ;

— Ναί, ἀλήθινά. Ἡμῶν πολὺ μικρὴ τότε. Ὁ, τώρα θ' αἰμαί. Κάποιος με εἶχε πάρει νύχτα. Μὲ εἶχε τυλίξει καλὰ, ὥστε νὰ μὴ φωνάζω καὶ με ἐπῆγε σ' ἓνα ἄλλο σπῖτι ὅπου μὴ γρηὰ κυρία μ' ἐπεριποιεῖτο πολὺ. Ἐπειτα δὲν θυμοῦμαι, θάεχα ἀρρωστήσει... μοῦ εἶπαν πῶς ἡ καλὴ ἐκεί-νη γυναικίαν πέθανε καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε μέσα σ' ἀνθρώ-πους ἀπαισίους, κακοῦργους, δὲν ξέρω πῶς...

— Καὶ ὁμοῦ... ἐκεῖ βρέθηκε κάποιος προστάτης. Τὸ θυ-μάστε αὐτό ;

— Ναί ! φώναξε ἡ Εὐδοκία ποὺ ξαφνικὰ ἐθυμήθηκε. Πῶς τὸ ἐρερετε σεις ;

— Συμπέσωσις ! εἶπεν ὁ Σερνὶν μετὰ ἀπάθειαν.

— Ναί, ξανάειπε ἡ κόρη. Ἦταν πολὺ καλὸς γιὰ μένα. Μ' ἐπεριποιήθηκε πολὺ, ἀλλὰ δὲν τὸν θυμάμαι. Ἡμῶν τότε ἐπτά ἢ ὀκτὼ χρονῶν. Ἀλλὰ καὶ μὴπως τὸν ἔβλεπα συ-χνά ; Δυὸ φορὲς μόνον τὸν εἶδα, ὅταν μ' ἐπῆρε ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ ὅταν σὲ λίγες ἡμέρες μετὰ ἀποχαι-ρέτησε.

— Καὶ ἀπὸ τότε ;

Ἡ Εὐδοκία βυθίσθηκε καὶ πάλι σὲ σκέψεις.

— Νέον χάσμα ! εἶπε στὸ τέλος. Νέος ὕπνος τῆς μνή-μης μου πάλι. Ξαφνικὰ βρέθηκε μετὰ μὴ καλὴ κυρία σ' ἓνα ὠραῖο σπιτάκι, ὅπου μεγάλωσα κι' ἀνατράφηκα καὶ ἐ-σπούδασα καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ γρηὰ εἶναι ἡ θετὴ γιανιά μου, ἡ κυρία Ἐρνεμόν καὶ τὸ ὠραῖο σπιτάκι αὐτὸ ποὺ βλεπέτε.

Ὁ πρίγκηψ ἐβημάτιζε σκεπτικὸς καὶ ἀνήσυχος. Ἦταν ταραγμένος καὶ ἀναποφάσιτος. Ἡ κόρη τὸ ἀντελήφθη, ἐρ-ρίγησε καὶ ρώτησε :

— Μήπως ἐρερετε σεις τίποτε ἄλλο ; Τὴν ἀλήθεια, ἴσως ;

— Ὁχι, κάθε ἄλλο, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος μετὰ ἀπόλυτη σταθερότητα φωνῆς. Παρατηρῶ μάλιστα ἀπὸ μερικὲς λε-πτομέρειες ποὺ μοῦ εἶπατε, ὅτι ἐγελάσθηκα ἀπὸ τὴν ὁμοι-ότητα ποὺ ἔχετε μετὰ τὴν κυρία ἐκείνη, ποὺ ὑπέθετα μὴ-τέρας σας.

Ἡ Εὐδοκία δὲν ἔκρυψε τὴν ἀπογοήτευσί τῆς. Καὶ ἔπει-τα ἀπὸ λίγο, ἐξήγησε συγγνώμην καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ φιλήσῃ καὶ νὰ σκεπάζῃ τοὺς μικροὺς μαθη-τάς τῆς.

Ἡ κυρία Ἐρνεμόν, ἀπορροῦσε γιὰ τὴν στάση του. Γιατί δὲν τῆς εἶπε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ τὴν ἀρπαξε καὶ τὴν ἐπρ-στάτευε ;

— Ἀλλοτε, ἄλλοτε... εἶπεν ὁ Σερνὶν. Καταλαβαίνω, αὐτὸ τὸ παιδί σχεδὸν δὲν με γνωρίζει... Πρέπει ν' ἀποκτη-σῶ πρῶτα δικαιώματα στὴν στοργή του καὶ τὴν τρυφερότη-τά του. Ὅταν τῆς δώσω τὴ ζωὴ ποὺ τῆς ἀξίζει, τὰ πλού-τη, τὴ δόξα, τὶς ἀπολαύσεις, θὰ μιλήσω... Φεύγω, τέλειωσα γιὰ σὺ...

Ἐφυγε, μῆκε στὸ αὐτοκίνητόν του, γύρισε σπῖτι του, ἐτηλεφώνησεν εἰς ἓνα φίλον του γιαιτρὸ στὸ Νεϋγύ. Ἐφαγεν σὴν λέσχην τῆς ὁδοῦ Καμπὼν, ἐπέτραισε μίαν ὥραν στὸ μελόδραμα κι' οἱ στίς δέκα καὶ μισὴ τὸ αὐτοκίνητόν του σταμάτησε στὸ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΕ'Υ

ΤΟΥ Ζ. TZENKINS

Ο Τζών Ντάν και ο Γκάσπαρ Τσάμπερς έπεσκέφθησαν τον διευθυντή της μυστικής αστυνομίας κ. Μάλκομ Σέιτς.

— Έφερα μαζί μου τον κ. Τσάμπερς, άρχισε ο Ντάν, που ήταν φίλος του δολοφονηθέντος γιατρού Μούρε'υ. Δεν ήθελε να έλθω, αλλά τον έπεισα όταν του είπα πως αυτό θα σάς ευχαριστούσε πολύ.

— Ο Τσάμπερς ήταν πολύ φιλόανθρωπος, αλλά δεν ήθελε να γίνεται λόγος για τα έργα του. Ήταν άφελéstατος και τόν στενοχωρούσε πολύ όταν οι έφημερίδες έγραφαν για κάποια δαρεά του και ο κόσμος παρακολουθούσε τη δράση του.

Έξ άφορμής τώρα της δολοφονίας του γιατρού Μούρε'υ που πρό τεισσάρων ήμερών είχε βρεθεί σκοτωμένος μέσα στο έργοστήριό του, είχε γίνει περισσότερος θόρυβος για τον φίλο του Τσάμπερς, παρά για τον καλόν έπιστήμονα, ο οποίος επί δέκα έτη κατεγίνετο να μελετά και να πειραματίζεται τον τρόπον τον ό ποίο θα μπορούσε έπιστημονικώς ν' ανακουφίση την ανθρωπότητα. Ήταν δέ τόσο άπορροφημένος από τα πειράματα και τις μελέτες του, ώστε είχε άπαγορεύσει αυστηρά στους υπηρέτες του να τον ένοχλούν και για τό φαγητό του άκόμη, όταν ήμέρες δόκκληρες ήταν κλεισμένος μέσα στο έργοστήριό του. Και για τό φαγητό του είχε έγκυκλοποιήσει έναν μικρόν άσανοέρ με τον όποιο ο υπηρέτης του έστελνε τά φαγητά τις ώρισμένες ώρες. Για να μην τον ένοχλούν οι πειράγγοι, οι δημοσιογράφοι κι' αυτοί οι φίλοι του άκόμη, είχε κτίσει τό έργοστήριό του με τέτοιον τρόπο, ώστε να μην συγκοινωνή παρά μόνον με μία πόρτα και να είναι σχεδόν άπομεμονωμένο. Παράθυρα δέν είχε παρά φωτιζόταν από ύψηλούς φωταγωγούς.

Πρό τεσσάρων ήμερών, ο γιατρός Μούρε'υ είχε κλειδωθεί στο έργοστήριό του για να τελειώσει κάτι πειράματα μιάς έφευρέσεώς του διά της όποιας, όπως έλεγε, δόκκληρη ή ανθρωπότης θα άλλαζε όψη. Είδοποίησε μόνον πως θα δεχόταν τον έπιστήθιο φίλο του Τσάμπερς, που θα έρχόταν την τρίτην ήμέρα.

Και πράγματι ο κ. Τσάμπερς είχε έλθει στις έξη τό άπόγευμα κι' έφυγε κατά τις έννέα τό βράδυ κι' είπε στον υπηρέτη πως ο κύριός του ήταν πολύ καλά και πως είχε πολλές έλπίδες για την έπιτυχία και τά πειράματα, τά όποια θα έξακολουθούσε άκόμη επί μία έβδομάδα.

Τήν άλλη μέρα ο υπηρέτης ανεβάζοντας με τό μικρό άσανοέρ τό γεύμα του γιατρού, είδε μ' έκπληξη πως τό πρόγευμα που του είχε στείλει στις έπτές τό πρωί ήταν άθικτο. Ύστερα όμως σέφτηκε πως ίσως ο γιατρός να ήταν πολύ άπασχολημένος με τά πειράματά του και γι' αυτό δέν έφαγε. Προσέθεσε κοντά έναν άλλο δίσκο και τά άνέβασε στο έργοστήριό.

Τό βράδυ όμως κατά τις όκτώ, ο υπηρέτης έμεινε κατάπληκτος όταν είδε πως ο γιατρός δέν είχε άγγίσει ούτε τό μεσημεριανό φαγητό κι' άμέσως έρεξε να τό πη στην οίκονόμο, ή όποία έξεπλάγη κι' αυτή άλλά είπε στον υπη-

ρέτη να προσθέσει και τό βραδυνό φαγητό άφού είχε έντολή να μην τον ένοχλήσουν.

Μόνον άρκέσθησαν να χτυπήσουν τό κουδούνι για να είδοποιήσουν τον γιατρό πως τό φαγητό είχε σταλή.

Μετά μίαν ώρα ο υπηρέτης είδε με τρόπον τον όποιο πως ο βραδυνό φαγητό ήταν άθικτο. Είδοποίησε άμέσως την άστυνομία. Έπειτα από μισή ώρα έφθασε ο άστυνομός του τμήματος της περιφέρειας εκείνης, ο όποιος χτύπησε την πόρτα του έργοστηρίου, αλλά μην άκούοντας καμιάν άπάντηση έκάλεσε ένα σιδηρουργό και έσπασε την κλειδαριά. Όταν όμως ο άστυνομικός και ο υπηρέτης μπήκαν στο έσωτερικό διαμέρισμα του έργοστηρίου, έμειναν σάν άπολιθωμένοι πρό του τρομερού θάνατος.

Ο γιατρός Μούρε'υ βρισκόταν κατά γής με τό πρόσωπο αίμόφυρτο, άγνώριστος ήταν νεκρός.

Κατά διαταγήν του άστυνομικού ο υπηρέτης έτηλεφώ-

νησε στον έπιθεωρητή Μπρέουιτ ο όποιος ύστερα από λίγη ώρα βρισκόταν στο έργοστήριό του γιατρού μαζί μ' έναν λατροδικαστή.

Οι δύο άνθρωποι της άστυνομίας, δέν είπαν τίποτε άλλο έκτός από του ότι ο γιατρός φαινόταν πολύ πιο νεώτερος άπ' ότι τον φανταζόνταν.

— Είδατε λοιπόν τί τραγικό τέλος είχε ο δυστυχής φίλος μου Μούρε'υ, είπε ο κ. Τσάμπερς στον διευθυντή της άστυνομίας Σέιτς παίρνοντας τά σπέρτα που ο τελευταίος του προσέφερε για ν' άνοψη την πίπα του. Και τό τραγικώτερο είναι πως πλησίαζε να τελειώσει τά πειράματά του για έναν νέο όρρο μακροβιότητος.

— Είσαθε ο τελευταίος που τον είδατε;

— Πρό όκτώ ήμερών τον είχα έπισκεφθή στο έργοστήριό του και με κράτησε να φάμε μαζί.

— Και τί συνέβη; ρώτησε ο Σέιτς χωρίς να τον άτενίζη.

— Έφθασα κατά τις έξη και μισή και μου έλεγε για την έφευρέσή του πως σε μία έβδομάδα θα ήξερε τελειωτικά αν αυτή θα ήταν καταστρεπτική γι' αυτόν ή θα έσωζε τον κόσμο. Μου

είπε τις τελευταίες του έπιθυμίες αν τυχόν του συνέβαινε κάτι, και στις έννέα ή ώρα έφυγα.

— Ξέρετε αν ο γιατρός είχε έχθρους;

— Κανένα.

— Είχε πεποίθηση στην έπιτυχία του;

— Μάλιστα.

— Σείς όμως;

— Δέν μπορούσα να έχω γνώμη γιατί δέν ήξερα λεπτομέρειες.

— Ξέρετε αν τά τελευταία του πειράματα είχαν έπιτυχία;

— Δέν γνωρίζω.

— Είδατε τό πτώμα;

— Τό είδα.

— Παραδέχεσθε σεις πως ο γιατρός φαινόταν πολύ νεώτερος άπ' ότι ήταν;

— Πράγματι, έπρόσεξα κάποια διαφορά.

— Ο θάνατος όμως παρουσιάζει καμιά φορά τέτοια φαινόμενα.

— Πιθανόν!

— Έν πάσει περιπτώσει εύχομαι, αγαπητέ φίλε, να είσθε τώρα ο τυχερός για ν' ανακαλύψετε τον δολοφόνο ενός τέτοιου έπιστήμονος που θα έδινε νέα ζωή στην ανθρωπότητα, προσέθεσε ο Ντάν σηκνόμενος από την πολυθρόνα που καθόταν και δίνοντας τό χέρι του στον Σέιτς.

Ο έπιθεωρητής Καρφόν έπεσκέφθη τον Σέιτς.

— Έλαβα τό σημείωμά σας κ. Σέιτς και έξήλασα τό έργαστήριό ο... δέν είδα τίποτε τό αξιόλογο έκτός άπ' ότι έγραφην οι έφημερίδες. Τό μόνον νέον είναι πως ο λατροδικαστής είπε πως ο γιατρός Μούρε'υ είχε δολοφονηθή 48 ώρες περίπου πριν ανακαλυφθή τό πτώμα του.

Ο Σέιτς δέν έδειξε καμιά έκπληξη. Ο Καρφόν έξακούουσε:

— Και κάτι άλλο άκόμη... ο γιατρός Μούρε'υ φαίνεται πως πριν της δολοφονίας του κατέστρεψε πολλά γράμματα και έγγραφα γιατί τό καλάθι βρέθηκε γεμάτο από σχισμένα χαρτιά.

— Δέν άνεκάλυψες ίχνη στραγγαλισμού; τον έρώτησε ο Σέιτς.

— Όχι... φαίνεται πως ο δολοφόνος του έπετέθη έκ των όπισθεν... τό χρυσό του ρολόγι δέν βρέθηκε αλλά ο υπηρέτης λέγει πως δέν είναι βέβαιος αν τό είχε μαζί του.

— Τό άπόγευμα θα πάμε μαζί στο έργοστήριό, είπε ο Σέιτς.

Τό άπόγευμα στις τρεις ή ώρα οι δύο άστυνομικοί βρισκόνταν στο έργοστήριό κι' ο Σέιτς μ' ένα φακό έξήτασε τό τραπέζι και τό πάτωμα. Τό πτώμα είχε ταφή τό πρωί.

Ο Σέιτς έσκυψε, πήρε κάτι και τό έξέτασε προσεκτικά.

Ήταν ένα κομμάτι ενός γυάλινου σωήνα και τό έβαλε στη τσέπη του. Έπειτα πλησιάζοντας τη θερμάστρα είδε καμμένα χαρτιά και μία τσιμπίδα εκεί κοντά.

Τήν σήκωσε κι' έξήτασε με τον φακό τη λαβή της.

Ύστερα, πάντα σιωπηλός, έπλησίασε τό τραπέζι κι' είδε ένα σημείο καμμένο.

— Ο λατρός έκάνιζε; ρώτησε.

— Όχι, άπάντησε ο Καρφόν.

Ο Σέιτς έσκυψε πάλι και γονατιστός έψαχνε κατά γής, βρήκε κάτι και με προσοχή τό δίπλωσε σ' ένα χαρτάκι και τό έβαλε στη τσέπη του. Ύστερα σηώθηκε δρθιος λέγοντας:

— Ο δολοφόνος φεύγοντας έξέχασε την πίπα του κι' έγύρσε να την πάρη.

— Πώς τό ξέρετε;

— Ορίστε, αυτό τό κάψιμο στο τραπέζι είναι τό σημάδι της άναμμένης πίπας που είχε ξεχάσει.

— Και πως τό συμπεραίνετε πως τό κάψιμο είναι από πίπα;

— Από τον καπνό που βρήκα κάτω στο πάτωμα.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Για να τον τιμωρήσουν οι γείτονές του, έναν άμυαλο όγδοντάρη ο όποιος είχε παντρευτή μιάν αξιέραστη νέα κατά... 50 χρόνια μικρότερή του, του έστειλαν ένα διδακτικό γαμήλιο δώρο.

Ήταν ένα όρειχάλκινο κλουβί, προωρισμένο—όπως έγραφε τό σημείωμα—τό τό συνώδεε—να περιορίση τις όρμες μιάς νέας γυναίκας που παντρεύτηκε έναν κρονόληρο, μόνον για τά λεπτά του.

Επίσης ο ούζυγος μιάς κυρίας της όποιας ή ώραίτης συνοδεύονταν από την άχαλινωτή γλώσσα της, βρήκε άνομεσα στ' άλλα γαμήλια δώρα που έλαβε, και ένα... φίμωτρο!

Τό δώρο αυτό τό έστειλαν οι άδελφές της συζύγου του με την έλπίδα ότι, αν ή Καίτη μας έξακολουθή να κάμη τη ζωή σας, άνυπόφορη, όπως έ-

καμε και τη δική μας, τότε να μη διατάσετε να τό χρησιμοποιήσετε.

Μιά πτώση από ένα παράθυρο του δευτέρου πατώματος, δηλαδή από ένα ύψος όχτώ μέτρων, σύμφωνα με τις σ'αισιτικές, είναι θανατηφόρος 99 τοίς 100.

Όστόσο υπάρχουν άνθρωποι που έπεσαν από ύψος 100 και 150 μέτρων χωρίς να πάθουν τίποτα.

Ένα τέτοιο τρομερό πέσιμο... συνέπεσε να κάμη μιά γυναίκα στο Μπύρμινγκχαμ της Άγγλιας έδώ και τρία χρόνια.

Η γυναίκα αυτή έπεσε από τό παράθυρο του ξενοδοχείου της, ύψους 45 μέτρων, και τό μόνο τραύμα που ό-

πέστη μόλις βρέθηκε χάρω, ήταν να σπάση τό μικρό κοκκαλάκι του δεξιού άντχειρός της!

Υπάρχουν στον κόσμο πολλοί άσυνείδητοι όστόσο υπάρχουν και άλλοι τόσο εύσυνείδητοι ώστε να προκαλούν την κατάπληξη.

Ο σταθμάρχης π. χ. του Φίλμουν, στην Άγγλία, έλαβε από έναν άνώ-υμο, πέντε σελλινια για ένα σιδηροδρομικό ταξίδι που είχε κάμη αυτός ο άγνωστος, δίχως να πληρώση, πριν από... πενήντα χρόνια!

Τό καταπληκτικώτερο άπ' όλα τά φυσικά άγάλματα—βουνα βρίσκεται στον όροσ που οδηγεί από την πόλη Σιμόν στο Κέπ—Πόντ της Νοτλίου Αφρικής. Έδώ ή φύσις έχει σκισάρει έπάνω στον βράχο με μία γιγαντιαία γραμμή τό προφίλ του Γλάδστονως.

96

97

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ

(Από τη ζωή των τυχοδιωκτών)

ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΦΛΕΒΕΣ ΧΡΥΣΟΥ

Τι είναι «η κοιλάς του θανάτου» που την αναφέρουν όλα σχεδόν τα περιπετειώδη μυθιστορήματα του παρελθόντος αιώνα;
Από άμνημονεύτων χρόνων ένκυκλοφορούσε η φήμη πως περιείχε άμυθίτους θησαυρούς. Και άπειρα καρβάνια επήγαιναν από όλα τα μέρη του κόσμου για να ερευνήσουν το υπέδαφός της. Όλοι όμως σχεδόν οι χρησθήρες βρήκαν οίκτρον τέλος στο μέρος εκείνο κι έτσι η κοιλάς πήρε το ανατοχιστικό αυτό όνομα. Όλίγα μέρη της γης έχουν ποτισθή με τόσον ανθρώπινον ιδρώτα και αίμα όσον «η κοιλάς του θανάτου».

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ακόμα και σήμερα, ό ταξιδιώτης που θα εύρεθι εκεί θα παρατηρήσει πως δεν υπάρχουν κάτοικοι. Και όμως υπάρχει ένας τεράστιος πύργος, σάν τους μεσαιωνικούς αυτούς που βλέπει κανείς στην Εύωπη. Είναι χτισμένος στη μέση της κοιλάδος, άριστούργημα αρχιτεκτονικής και αντάξιος ενός μεγιστάνος. Ο πύργος αυτός παρέμενε μέχρι σήμερα κλειστός και κανείς δεν ήθελε να τον κατοικήσει όταν, τον περασμένο μήνα τον άγρόρασε κάποιος άφου έμετρησε στους κληρονόμους του ιδιοκτήτου του πύργου αυτού δέκα χιλιάδες δολάρια.

Ίδου λοιπόν τώρα ποιά είναι η περίεργος ιστορία αυτού του πύργου.

Ο ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΙΠΠΕΥΣ

Κατά τα πρώτα έτη του αιώνα μας, στο Φάρ Ουέστ της Αμερικής, οι ταξιδιώτες συναντούσαν συχνά έναν ίππεά ό οποίος από την κοιλάδα του θανάτου επήγαινε καλπάζοντας με τάλογό του στον σιδηροδρομικό σταθμό του Λός Άντζελες, που ήταν σχεδόν έρημος την εποχή εκείνη. Όταν έφθανε εκεί, ό ίππεύς, αν δεν εύρισκε έτοιμη άμαξοστοιχία προς αναχώρησιν, έκαλούσε τον σταθμάρχη και του ζητούσε έπειγόντως μίαν ειδική άμαξοστοιχία για την Νέαν Ύόρκη ή όποια έσυρε μαζί της τρία βαγόνια κάρβουνου, ώστε να μιν σταματήσει πουθενά για να προμηθευθή καπέλλο, με τριμμένο κοστούμι και μπαλωμένο πουκάμισο, ήταν ένας άνθρωπος που ό καθένα, θα τον έπερνε για τρελλό γιατί ή άμαξοστοιχία α την όποία έζητούσε έστοιχίζε ολόκληρον περιουσίαν για μιά τόσο μεγάλη διαδρομή. Ο άνθρωπος όμως με τό πλατύ γυρο καπέλλο άνοιγε μιά δερμάτινη σακκούλα και έμετρούσε τό αντίτιμο της ένοικιάσεως της άμαξοστοιχίας, εις χρυσά νομίσματα. Κι όταν δεν είχε νομίσματα, έδινε στον σταθμάρχη κομμάτια χρυσού!

Όταν ξεκινούσε ή ειδική αυτή άμαξοστοιχία, ό μυστηριώδης ίππεύς έαπλωνόταν σ' ένα βαγόνι, άναβε ένα πούρο και τό έάπνιζε μακαρίως. Κατ' αυτόν τον τρόπον διέσχισε πολλές φορές κατά πλάτος την Αμερική.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν άρχετα μυστηριώδης όχι μόνον για τον κόσμο αλλά και για κείνους που συνεδέοντο κάπως στενότερα μαζί του. Κι ήταν γνωστός με τό όνομα ό Σκώττυ από την κοιλάδα του θανάτου, κι έθεωρείτο ως ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της εποχής εκείνης. Την περιουσία του την είχε άποκτήσει ως χρυσοθήρας.

Ο Σκώττυ έζούσε πολύ περίεργη ζωή μέσα στον πύργο όπου πολύ όλίγοι τον έπισκέπτοντο.

Οι χρυσοθήρες, από την εποχή που έπλούτισε, δεν τον ένδιέφερον πλέον.

Κατά έναν τρόπο τον όποιο κανείς ποτέ δεν κατάρρωσε να μάθι ή ν' άνακαλύψι, ό Σκώττυ, ύστερα από μεγάλες έρευνες είχε βρη κι' έμμεταλλεύθηκε μόνος του ένα άνεξάντλητο μεταλλείο χρυσού από τό όποιο, μέσα σε λίγο καιρό, έγινε βαθύπλουτος. Σε κανένα δεν ένεπιστεύθη τό μυστικό του και τό μόνον που έλεγε στους έλαχίστους γνωρίμους του ήταν πως τό χρυσάφι που έξώδευε άφειδώς, τό έβγαζε μόνος του ύστερα από μεγάλο κόπο από τα σπλάχνα της γης.

Ύπαρχει λοιπόν μιά παράδοση πως ό Σκώττυ έχτισε τον πύργο του στο μέρος άκριβώς όπου κάποτε είχε άνακαλύψι την περίφημη φλέβα χρυσού από την όποία έγινε πλούσιος.

Τό χτίσιμο του πύργου, την εποχή εκείνη, έστοίχησε περί τά είκοσι έκατομμύρια δολάρια για ή ή μεταφορά οικοδομησίμων υλών στη κοιλάδα του θανάτου έστοίχιζε πάρα πολλά. Ο Σκώττυ όμως, είχε τόσο χρυσάφι

στη διάθεσή του ώστε επλήρωνε πάντα περισσότερα απ' όσα του ζητούσαν. Λέγεται ακόμη, πως στην εποχή που χτίστηκε ό πύργος, εκείνοι που έσκαβαν τά θεμέλια, έπροχώρησαν σ' άρχετο βάθος με την έλπίδα να άνακαλύψουν τη φλέβα χρυσού, από την όποία ό Σκώττυ έβγαζε τον άμύθυτον πλούτον του. Χαμένος κόπος! Δεν άνακαλύψαν τίποτε και τό περίφημο μυστικό έμεινε μόνον στον ιδιοκτήτη και τό πήρε στο τάφο του.

Ές άλλου, ως λέγει ή παράδοση, κατά την διάρκεια του χτισίματος του πύργου, έπιστατούσαν ό ίδιος ό Σκώττυ, ό όποιος ήταν άποφασισμένος να σκοτώσι χωρίς δεύτερη σκέψη τον πρώτον που θ' άποκάλυπτε την πηγή του θησαυρού του. Γι' αυτό λοιπόν άπηγόρευσε στους άρχιτέκτονας να κάνουν μεγάλη ύπόγεια άκριβώς από τον φόβο του μήπως άνακαλυφθή τό μυστικό του.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ

Παρ' όλα αυτά όμως, σήμερα ό πύργος είναι γεμάτος από ύπόγειες στοές τις όποιες, λέγεται, πως τις έσκαψε ό ίδιος ό Σκώττυ. Επίσης λέγουν πως οι ύπόγειες αυτές στοές άποτελούν ένα πραγματικό λαβύρινθο, τό μυστικό του όποιου μόνον εκείνος έγνώριζε. Όποιοσδήποτε που θα έπιχειρούσε να περιπλανηθή μέσα σ' αυτόν τον ύπόγειο λαβύρινθο, άσφαλώς θα χανόταν και έτσι δεν θα ήμπορούσε πιά να έπιστρέψι στην επιφάνεια της γης, αλλά θα βρισκε εκεί κάτω βέβαιον θάνατον.

Ο λαβύρινθος αυτός κατέληγε στο χρυσωρυχείο του ό, πούνο μέγα μέρος παραμένει ακόμη άνεκμετάλλευτο.

Έγνώσθη επίσης πως ό Σκώττυ, ώρισμένες ήμέρες και νύχτες έδινε άδεια στους υπηρέτες του για να μένι μόνοι σ' του και να κατεβαίνι στα ύπογεια του πύργου του όπου έσυνέχιζε τό έργο του χρυσοθήρα, βρίσκοντας πολύτιμο μέταλλο στα σπλάχνα της γης!

Άλλοι λένε πως κάποιο άλλο μυστικό κρυβότανε εκεί μέσα, χίλιες δυό φήμες δημιουργηθήκαν.

Ο άνθρωπος που άγρόρασε τον πύργο, φαίνεται να είναι επίσης μυστηριώδης σάν αυτόν που τον έχτισε.

Γιατί έγκατεστάθη σ' αυτόν χωρίς χωρίς υπηρέτας ή συντρόφους, έκλεισε τις πόρτες του και μένει εκεί σάν φυλακισμένος. Ίσχυρίζονται ότι δεν έαναβήκε ποτέ και πολλοί υποθέτουν ότι βρήκε ίσως τό θάνατο, γιατί περιπλανήθηκε στους άτέλειωτους λαβύρινθους.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ησαν μιά παρέα δλο από άνδρες. Ο Γκλέν Κάνς τους είχε προτείνει και σχεδόν βιάσει να κάμουν αυτή τη μακρινή και περιπετειώδη έκδρομή χωρίς τη συντροφία καμιάς γυναίκας.

Τώρα όμως άρχιζε να τους βαραινι αυή ή μονότονη ζωή άναμεταξύ τους, κι' όλοι άρχισαν να κατηγορούν τον Κάνς για την ιδέα και τό μίσος που τρεφε για τί γυναίκες. Άλλ' εκείνος, σίτις κατηγορίες και τις ειρωνίες τους άπήντησε.

—Όχι, φίλοι μου.

Κι' αν είμαι μισογύνης, όμως άγάπησα κάποτε, όπως δεν άγάπησα ποτέ και εις σας.

Ένας από την παρέα τότε ξέσπα σε σέ δυνατά γέλια:

—Εσύ Γκλέν; Έσύ!

Κι' όμως ένδω είχες την όμορφότερη γυναίκα της πόλεως μας, συνεχώς την άφηνες για να πηγαίνης σέ έκδρομές και ταξίδια.

Ο Γκλέν Κάνς δεν τάχασε.

—Μην άπορείτε και θα σάς έξηγήσω άμέσως γιατί. Στην πραγματικότητα δεν ήμπορούσα να ζήσω ούτε λεπτό μακριά της.

Άρκειές άνόητες φήμες κυκλοφορούν εις βάρος μου που θα πάσουν άσας διηγηθώ τί συνέβη μεταξύ έμένα και της γυναίκας μου. Καθίστε κάτω και ακούστε με.

Κι' έξακολούθησε. —Όταν πανδρεύθηκα τη Λίνα Φρέυμ ήμουμ τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κι' εκείνη επίσης φαινόταν πως με λάτρευε.

Κι' όμως έξη μήνες μετά τό γάμο μας ή άγάπη μου είχε δοκιμάσει τη μεγαλύτερη άπογοήτευση.

Έβλεπα πως ή Λίνα ήταν ένα άστα'ο καπιτισόζικο πλάσμα που ένθουσιαζόταν περισσότερο απ' ότι ταίριαζε σέ μιά πανδρεμένη γυναίκα δηλ. με κάθε καινούργια γνώριμιά που έκανε. Καί ποθ δεν έδίσταζε να φλερτάρη με τον ένα και τον άλλον.

Έγώ μ' δλ' αυτό έξακολουθούσα να είμαι έρωτευμένος μαζί της, και συλλογιζόμουν με άπελπισία πως ίσως πολύ σύντομα θαρχόταν ή ήμέρα που θα έρωτευοταν γερά κανέναν άλλον και θα μ' έγκατέλειπε.

Αυτή ή σκέψη μ' έκανε τρελλό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΦΡΟΒΝΕ'Υ'

σποιήθηκα πως διώρθωνα τη μηχανή. Η Λίνα που ξύπνησε από τό θόρυβο δεν άργησε να φανή στον έξώστη του σπιτιού της και ήρθε άμέσως προς τό μέρος μου να με ρωτήσι ή συμβαίνει.

Έγώ με έντελώς καινούργιους τρόπους άφου άλλαξα και τη φωνή μου και την προφορά μου άρχισα με πολλές λεπτομέρειες να της διηγούμαι πως είχα άναλάβη μιά μακρινή πτήση και πως μιά βλάβη με άνάγκασε να προσγειωθώ κοντά στον κήπο της.

—Είμαι άπείρως στενοχωρημένος για την ένόχληση που σάς δίνω, της πρόσθεσα.

Εκείνη όμως διαμαρτυρήθηκε πως τουναντίον ήταν ένθουσιασμένη για τη γνώριμιά της μαζί μου και με κάλεσε να περάσω σπιτι να πάρω κανένα άναψυκτικό.

Με λουπη μου και χαρά μαζί έβλεπα πως της είχα κάνει έξαιρετική έντύπωση.

—Μην άνάβετε τά φώτα, της είπα καθώ μπαίναμε στην τραπεζαρία' είμαι ένας μυστηριώδης άγνωστος που θέλει να παρουσιά-

ζεται μπροστά σας μόνο στο φώς της σελήνης.

Δέχθηκε γελώντας και μου προσέφερε διάφορα κοκτεϊλ.

Πέρασα δυό ώρες κοντά της κουβεντιάζοντας, έπειτα βγήκαμε και πήγαμε κοντά στη θάλασσα, να συνεχίσωμε τη συζήτησή μας κάτω από τό άσημένο φώς του φεγγαριού. Είχα γίνει ρωμαντικός, έντελώς αλλοιώτικος απ' ότι ήμουμ.

Η μελαγχολία που με είχε κυριεύσει εξαιτίας της δλον αυτό τον τελευταίο καιρό ξεχύλιζε όπ' όλα τά λόγια μου, και της άνοιξα με άόριστα λόγια την καρδιά μου σά να μιλούσα όμως σέ μιά έντελώς ξένη.

Έκείνη κρεμώταν απ' τά χείλη μου.

Τέλος της είπα πως έπρεπε να φύγω.

Δεν ήμπορεσε να συγκρατήσι την άπογοήτευση που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

—Φεύγετε μακριά; με ρώτησε.

—Πολύ μακριά! της άπάντησα.

Άλλά θα έαναγυρίσω γιάσας για να σάς ξαναϊδω. Και όπως ήμασταν καθισμένοι στην άκμο την έπήρα με θέρμη στην άγκαλιά μου.

Αυτή κόλλησε επάνω μου ολόκληρο τό κορμί της, ένδω τά χείλη της μούδιναν ένα φλογερο φίλι.

—Θά σάς γράφω, της φώναξα, πάλι όταν μπήκα στο άεροπλάνο και άνέβαινα προς τον ούρανό, όχι βέ-

την εμφάνισή μου με διάφορα έπιτήδεια μακιγιάζ. Αυτό θα μου χρησίμευε τώρα.

Άλλάξα τό κτένισμα μου σκούρηνά όσο ήμπορεσα τό χρώμα του δέρματος μου, κόλλησα κι' ένα μουστάκι και μ' αυτά τά χάλια φόρεσα γυαλιά και φρόντισα να βρώ ένα κοστούμι άεροπόρου.

Τό σχέδιό μου ήταν άπλούστατο.

Νοίκισα ένα άεροπλάνο πήρα έναν πιλότο μαζί μου και την επομένη νύκτα προσγειώθηκα στην παραλία όπου ήμπορούσα πιδ κοντά στην βίλλα. Είπα στον πιλότο να κρυφθή και προ-

βαια για να πάω σε μακρινές χώρες όπως της Είχα ελπί, αλλά για την Νέα Υόρκη, απ' όπου ξαναγύρισα με τη πραγματική μου μορφή σε λίγες μέρες.

Βρήκα τη Λίνα δειροπόλο κι' αφηρημένη.

Εκείνο που είχα επιδιώξει είχε πετύχει. Δεν ενδιαφερόταν πια για τα διάφορα φλέρτ της, αλλά ού·ε και για μένα περισσότερο από πριν.

Με υπεδέχθη σχεδόν μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

Κι' από τότε άρχισα μιά τακτική αλληλογραφία μαζί της ως «ήρωας του άερος» όπως ονόμαζα τον έαυτό μου.

Της έγραφα φλογερά γράμματα με φανταστικές περιγραφές από τα διάφορα μέρη όπου δίδεν περ ούσα. Είχα λύσει το ζήτημα του γραμματισμού και της σφραγίδος δηλώνοντάς της πως θα τα στέλνω σ' ένα έμπιστό μου πρόσωπο στη Νέα Υόρκη, το όποιον ήταν έπιφορτισμένο να της τα δίνει.

Ολόκληρο μυθιστόρημα μπορούσε να γίνει με τα γράμματα που της έγραφα.

Την έβλεπα που τα διάβαζε κρυφά και παρακολουθούσα τον έρωτα της για τον άλλον που όλο μεγάλωνε.

Πόσες φορές ήμουν έτοιμος να της πετάξω την αλήθεια στα μούτρα και να φύγω· αλλά κρατιώμουν. Προτιμούσα να παίζω τον ρόλο μου ως το τέλος.

Όταν δεν βαστούσα πιά βλέποντας τη Λίνα που λάτρευα να με περιφρονή για ένα καινούργιο πρόσωπο.

κι' άς ήμουν πάλι έγω, έφευγα για μακρινά κυνήγια για ταξίδια κι' από κει έγραφα, έγραφα αδιάκοπα γράμματα.

Της άνοιγα δλόκληρη την καρδιά μου κι' αυτή μου άπαντούσε τουφερά έ·ω άν της δήλωνα όλα αυτά τα πράγματα ως άνδρας της θ· με περιγελούσε με ειρωνεία.

Αυτή ή δουλειά βαστούσε τώρα όκτώ μήνες.

Της έγραφα τέλος πως γύριζα πίσω.

«Πές μου ποιά μέρα μπορώ νάρθω κοντά σου» Της έλεγα.

Κι' εκείνη μου άπάντησε:

«Έλα άμέσως. Ο Γκλίν φεύγει αύριο πρωί για κυνήγι.

— Άλλως τε καιρός είναι να μάθω την άγάπη μας. Θά το δά είπω όλα και θα ζητήσω διαζύγιο».

Τότε της έγραψα κι' έγ·ό:

— Μην το δες άκόμη τίποτε.

Περίμενε να γυρίσω. Μή βιάζεσαι,

Έσ·κηνοθέτησα μιά νέα άφιξη την νύκτα στον κήπο μας.

Με περίμενε άνυπόμονα κι' έτρεξε άμέσως με άγκάλιασε και με φίλησε σαν τρελλή.

— Πάμε σπίτι μου έκανε έπειτα τραβώντας με προς τα εκεί.

— Μά ό άνδρας σου; Την έρώτησα άν γυρίση;

— Μή μου τον άναφέρει; Λέπει και θώς σο· έγραψα. Ούτε με νοιάζει πιά γι' αυτόν τον ήλιθιο που πανδρεύθηκε σε μιά στιγμή άνοιας.

— Τον ήλιθιο, είπες; Της έκανα. Την άρπαξα άπότομα από τα χέρια και την πέταξα στο ντιβάνι. Έπειτα τρα-

βώντας απ' έπάνω μου την κύσκα, τ'α μαλιά, τ'α ψεύτικα μουστίκια και βγάδοντας και τα γράμματα της απ' τη τσέπη, της τ'α πέταξα κι' αυτά δίπλα της.

Αυτή, άναυδη με κύτταζε άκόμη χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε. Δεν της είπα καμιά λέξη κι' έφυγα.

Έτρεξε από πίσω μου τότε ξεφωνίζοντας πως μ' αγαπεί πιστά. Άλλά γώ δεν σταμάτησα να την άκούσω, κι' ούτε σκέπτομαι να δώσω σημασία σε καμιά παράκλησή της. Τέλειωσε Γιατρούθηκα δεν την αγαπάω πιά.

— Άνόητε, του είπε τότε ένας όπδ τους φίλους του. Την αγαπάς πάντα και καλά θά κάνης να π'ας να την βρής.

— Είναι πεισματάρα και σίγουρα θάχη κι' όλας βρή ένα άν·ικαταστάτη τον διέκοψε ό Γκλίν.

— Έπειδή είμαι πεσματάρα άκούστηκε τότε ξαφνικά με γυναικεία φωνή γι' αυτό την κίνηση γή και ούρανό να μάθω το καταφύγιο σου και νάμαι ποδ·ρη·.

Όλοι γύρισαν έκπληκτοι κι' είδαν τη Λίνα μπροστά τους.

— Τό είχα καταλάβει πως μ' άπατούσε με τον έαυτό σου, έξακολουθήσε, και μου φάνηκε διασκεδαστικό να παίζω κι' έγω τó ρόλο που μοūdωσες σ' αυτή την κωμωδία. Γκλέν μ' άρέσεις πάντα και σ' αγαπώ περισσότερο από πριν.

Ο Γκλέν την έκύτταζε κάπως δύσπιστα. Προτίμησε όμως να την πιστεψή και να την πάρη στην άγκαλιά του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

— Η γυναίκα ενός Μουσουλμάνου, όνομαζομένη Βελεντίνη Ντουχαμπύ κατάρθωσε τελευταία να πάρη με κίνδυνο της ζωής της διάφορες ένδιαφέρουσες φωτογραφίες από την Μέκα, την ιερά πόλη του Ισλάμ.

— Η έν λόγω τολμηρή κυρία ντυμένη μ' ένα φαρδύ πέπλο, κατάρθωσε να κρύψη την μηχανή της κάτω απ' αυτό και να πάρη ένα πλήθος φωτογραφιών από τó έσωτερικό του ιερο· του Κάουμπα που ως σήμερα ήταν άπρόσιτο για κάθε εύρωπαίο.

— Σ' ένα τελευταίο φίλμ που «γυρίστηκε» στα στούντιο της Έλεκτρικ στην Άγγλία, υπάρχει μιά σκηνή κατά την οποία πέφτει από μιά γέφυρα άμαξοστοιχία και συντρίβεται!

— Η τρομακτική αυτή σκηνή φαίνεται να είναι ρεαλιστικωτάτη. Στην πραγματικότητα όμως δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Άπλούστατα κατορθώνεται με μιά... μεγέθυνση της καταστροφής; Μ' έναν συνδυασμό ενός πραγματικού τραίνου κι' ενός τράινου-μοντέλου. Τό πραγματικό τράινο διέρχεται έπάνω από την πραγματική γέφυρα και την κατάλληλη στιγμή πέφτει από την γέφυρα-μοντέλο, τό τράινο-μοντέλο.

— Ένας Βρετανός στρατιώτης ό όποιος είχε άποσπασθή σ' ένα άποικιακό σύνταγμα που ήδρευε στο Κάιρο μπόρεσε δίχως καμιά δυσκολία να μάθω άραβικά μέσα σε πέντε έβδομάδες. Και να τ'α μιλή σαν Ιθαγενής!

— Ο διάσημος μουσουργός Μότσαρτ συνέθετε σαν έμπειρος και ήλικιωμένος μουσικοσυνθέτης, όταν άκόμα ήταν πέντε χρονών παιδί!

— Στην Κίνα οι γιατροί μεταχειρίζονται πρώτους ως θεραπευτικές μεθόδους.

— Μεταξύ των άλλων έξάγουν τ'α δόντια διά της άπλης επιθέσεως μιάς αλοφής ή όποια βγάξει τό δόντι από την ρίζα του, με την εύκολία που βγαίνει ένας φελός από ένα μπουκάλι.

— Επίσης τούς ρευματισμούς τούς

θεραπεύουν με τις μέλισσες. Δηλαδή τό μέρος του σώματος που πονεί, άφίνουν να τό κεντρίσου· μέλισσες!

— Άνεκαλύφθη τελευταίως στο Τεξάς της Άμερικής τό πιο άρχαίο αύγό του κόσμου.

— Έχει ύψος τριών δακτύλων και ή ήλικία του υπολογίζεται σε... 225 χιλιάδες χρόνια!

— Η άνακάλυψις έγινε από τούς διευθυντάς μιάς έπιστημονικής άποστολής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ.

— Τό έν λόγω αύγό προέρχεται από κάποιο όφειοειδές ζω· ύψους έξη μέτρων. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξαν οι έπιστήμονες από έναν σκελετό που βρήκαν πλάι στο αύγό.

— Συνήθη είναι τ'α φαινόμενα άνθρώπων των ό·οίων τ'α κοτάμαυρα μαλλιά έγιναν άσπρα σαν τó χιόνι.

— Αύθεντικώτερη είναι ή περίπτωση ενός νεαρού άγγλου άξιωματικού του όποίου ή πλουσία κόκκινη κόμη έγινε διά μιάς άσπρη λίγες στιγμές πριν άρχισή ή έπίθεση έναντίον των άνθρωποφάνων Ζουλο· τό 1879 την ό·ποιαν είχε άναλάβει να έκτελέση ό λόχος που διοικούσε.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΑΦΟ

Ήταν μιά μελαγχολική συννεφιασμένη μέρα του Νοέμβρη. Ή πριγκήπισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκήπου Σάν Σεβερίνο, τον περίμενε στο μέγαρό του όπου είχε πάει να τον έπισκεφθή. Ο Σάν Σεβερίνο είχε πη στο γυιό του— γιατί ήταν χήρος— να κρατήση συντροφιά σιή μέλλουσα μητριά του, όσο θάλειπε αυτός στην πόλη για ύποθέσεις του.

Έτσι λοιπόν ό νεαρός δούξ Ραμέρος Σάν—Σεβερίνο πρότεινε στην Ζαμπάνι να περάσουν την ώρα τους στον κήπο του μεγάρου και να έπισκεφθουν την πολύτιμη και παμπάλαιη έκκλησία που σωζόταν άκόμη εκεί.

Άνειξαν την πόρτα και ή πριγκήπισσα Ζαμπάνι δεν χόρταινε να θαυμάζη την όραία βυζαντινή τέχνη του τέμπλου, όταν γ'α μιά στιγμή ό δούξ Ραμέρος άκουσε μιάν ύπό·ωφη φωνή γυναικας.

Γύρισε άμέσως παντού κι' έρευνήτικά τό βλέμμα του σ' όλες τις γωνίες της έκκλησίας. Δεν είδε τίποτε ούτε άνέφερε τό παραμικρό στην πριγκήπισσα.

Σε λίγο, άφθηκαν την έκκλησία όταν άκούστηκαν γαυγίσματα σκύλων που φανέρωναν την άφιξη του Σάν Σεβερίνο κι' άμέσως μνηστή και γυιός έτρεξαν να τον συναντήσουν.

Τό άπόγευμα πέρασε εύχ'α· στα και κατά τό σούρουπο ό δούξ Ραμέρος ζώστηκε τό σπαθί του, έβαλε στην τσέπη του ένα κλεφτοφάνερο, φίλησε τό χέρι της Ζαμπάνι κι' είπε στον πατέρα του.

— Μου επιτρέπεις να πάω ά· πόψε στην πόλη για να παρακολουθήσω τό μελόδραμα...

— Πήγαινε παιδί μου, του είπε ό Σάν Σεβερίνο αλλά πως θά γυρίσης τή νύχτα;

— Φρόντισα γι' αυτό, πατέρα, άποκρίθηκε ό νέος. Πήρα τό κλειδί του μεγάρου μας στην πόλη και θά κοιμηθώ εκεί τή νύχτα. Αύριο τό μεσημέρι όμως ύπολογίζω να είμαι έδω.

Σε λίγη ώρα ό δούξ Ραμέρος κάλπαζε προς την πόλη, αλλά μόλις έφθασε στο πρώτο χάνι, άφηκε εκεί τ' αλογό του και γύρισε με τ'α πόδια τρέχοντας στην έπαυλη Μπή· κε στην έκκλησία, έκλεισε την πόρτα κι' άνάβοντας τό κλεφτοφάνερο άρχισε να ψάχνη παντού. Για μιά στιγμή όμως άκουσε πίσω του βήματα. Γύρισε κι' είδε τον Γαετάνο Κανταρέλι, τον έπιστάτη της έπαύλεως.

— Άλτ! φώναξε ό δούξ, τραβώντας τό σπαθί του.

— Κατά!.. μούγκρισε ό άλλος προσπαθώντας να σύρη με τό πόδι του μιά μεγάλη πλάκα που άφινε άνοιχτή την είσοδο ενός ύπογειου, από τό όποιον έβγαινε μιά άνασπασμένη μούχλας και σπιλας.

— Τι θέλεις έδω, Γαετάνο; τον ρώτησε ό δούξ.

— Δούξ, κινδυνεύει ή ζωή σου!.. είπε μ' άπειλητική φωνή ό έπιστάτης. Όρκίσου πως θά φύγης άμέσως απ' έδω και πως δεν θά φανερώσης ποτέ τό μυστικό μου!..

— Άχρείε!.. φώναξε ό δούξ. Μόνον οι κακούργοι κρύβονται. Τραβήξου απ' εκεί για να τ'α τι συμβάλει.

Και ώρμησε κατά του Γαετάνο, ό όποιος τή στιγμή εκείνη, τράβηξε ένα ξυράφι, και πρόλαβε να του χαράξη βαθειά, τή σάρκα του άριστερου χεριού του.

Τότε, αϊμόφυρτος ό δούξ, τράβηξε τό σπαθί του και τό έχωσε ως τή λαβή στή κοιλιά, του Γαετάνο.

Ο έπιστάτης κυλλίστηκε χάμω με χυμένα έξω τ'α σπλάγχνα του.

Η άγρία αυτή πάλη είχε προκαλέση την προσοχή των σκυλλιών της έπαύλεως και σε λίγο κατέφθασε εκεί ό πρίγκηψ Σάν Σεβερίνο και βρήκε τον γυιό του λιπόθυμο από την αιμορραγία και τον έπιστάτη νεκρό.

Η μυστηριώδης αυτή τραγωδία και μιά άλλη που άνακαλύφθηκε σε λίγο, συνεκλόνησαν όχι μόνον την Σικελία, αλλά και δλόκληρη την Ευρώπη.

ΤΟΥ Τ. ΒΕΡΓΚΑ

Η άσίτυνομία δηλαδή, ή όποία ήρεύνησε στον τόπο της φονικής αυτής μονομαχίας, βρήκε άνοιχτό τό μυστη·ώδες ύπόγειο της έκκλησίας, που έξακολουθούσε να ξεχύνη φρικτές άναθυμιάσεις. Εκείνο που άνακαλύφθηκε εκεί κάτω ξεπερνοθσε σε άγριότητα κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Τό κρυφό εκείνο ύπόγειο, ύστερα από κόμποσα σκαλοπάτια, έφερνε σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό σαν τάφο και ύγρο σ'ν πηγάδι. Κι' εκεί παρουσιάστηκε ένα μακάβριο θέαμα στα μάτια τών άστυνομικών, που τό φώτιζαν με τ'α κλεφτοφάνερα τους. Στον ένα του τοίχου ήταν καρφωμένο με χοντρές άλυσίδες τό πτώμα άνδρός, άγνώριστο από την άποσύνθεση. Πιο εκεί, χάμω όμως βρέθηκε τό πτώμα μιάς

γυναίκας που κρατούσε άκόμη στην άγκαλιά της και μπροστά στο μαστό του γυιού στήθους της ένα νεκρό επίσης βρέφος ως 8 μηνών!

Τι είχε συμβή λοιπόν;

Η νεκρή γυναίκα, ήταν πρό τεσσάρων έτών καμαριέρα της κομήσης Κορνάρο που καθόταν στο μαστό του γυιού στήθους της ένα νεκρό επίσης βρέφος ως 8 μηνών!

Τι είχε συμβή λοιπόν; Η νεκρή γυναίκα, ήταν πρό τεσσάρων έτών καμαριέρα της κομήσης Κορνάρο που καθόταν στο μαστό του γυιού στήθους της ένα νεκρό επίσης βρέφος ως 8 μηνών!

Εξά·λος, τότε, από την περιφρόνηση και τυφλωμένος από τον τρελλό έρωτα και τή ματαίωση της εύτυχίας του, ό Γαετάνο, σκέφτηκε μιά τρομερή έκδίκηση.

Αφο· έσκαψε έναν ύπόγειο τάφο μέσα στην άπόμερη βυζαντινή έκκλησία της έπαύλεως, πούηταν άκατοίκητη τον χειμώνα από τον κύριο του, παρέσυρε εκεί έπιτήδεια, τούς άτυχείς συζύγους, οι όποιοι μόλις πρό όλίγων μηνών είχαν άπεκτήσει ένα παιδάκι. Η έπαυλις εκείνη την έποχή ήταν άκατοίκητη γιατί ό πρίγκηψ περνούσε τον χειμώνα του στη Μεσσήνη.

Ο κακούργος έπιστάτης, αφο· μέθυσε τούς δυο συζύγους, στο τραπέζι που τούς παρέθεσε, τούς παρέσυρε κατόπιν στο ύπόγειο της έκκλησίας, και τούς φυλάκισε εκεί μέσα.

Ο θάνατος των τριών κακοτύχων πλασμάτων είχε έλθη—σύμφωνα με την γνώμη του ίατροδικαστού τουλάχιστον—πρό είκοσι ήμερών.

Μπορεί λοιπόν να φανταστή κανείς σε τι φριχτά βασανιστήρια θά υπεβλήθησαν τ'α τρία εκείνα πλάσματα, μέσα στο οίωμο σκοτάδι, μέσα στον ύγρο ιάφο όταν τ'α έκλεισε για πάντα ό κτηνάνθρωπος Κανταρέλι.

Ο σύζυγος της όρας καμαριέρας ήταν διαρκώς άλυσσοδεμένος στον τοίχο του άπαισίου εκείνου τάφου. Η άνισχυρη γυναίκα δεν μπορούσε ούτε να τον βλέπη μέσα στο πηχτό σκοτάδι του τάφου των. Τό βρέφος των τέλος έσβυνε μέσα με την ήμερα.

Κι' έτσι οι τρεις μάρτυρες ξεψύχισαν με φριχτά βασανιστήρια.

Την τραγωδία αυτή την θυμούνται άκόμη στη Μεσσήνη της Σικελίας.

ΤΖΙΟΒΑΝΙ ΒΕΡΓΚΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΕΤΡΟ,"

Μεσημέρι. Κοσμοπλημύρα στο «μετρό» των Παρισίων. Η Μανταλέν Φλουασάν βόλκεται εκεί. Βιάζεται να φθάσει στο σπίτι της. Νάτην τώρα θρήνα ανάμεσα στον κόσμο που ταξιδεύει με το «μετρό». Πόσο είναι κουρασμένη! Κι' επί πλέον κρατάει στα χέρια της τόσα πακέτα. Πώς θα μπορέσει ν' ανοίξει τη τσάντα της;

Τη στιγμή εκείνη πλησιάζει ο εισπράκτωρ και τότε ένας κομψοτυμένος κύριος, αρκετά νέος και με κινηματογραφικό χαμόγελο:

— Αφήστε κυρία, πληρώνω εγώ για σας.

— Μά... κι' η Μανταλέν δεν ήξερε πώς ν' απαντήσει.

Ο άγνωστος πληρώσε κι' έβαλε το εισιτήριο ανάμεσα, στα δάχτυλα της Μανταλέν.

Σε λίγη ώρα την ρώτησε:

— Θα κατέβετε; Κατεβάνω κι' εγώ. Της κάνει τόπο να περάσει κι' ο' αν βγήκαν στο δρόμο η Μανταλέν του είπε:

— Τώρα πρέπει να σας δώσω τα χρήματά σας, τώρα μπορώ ν' ανοίξω τη τσάντα μου.

— Μην ένοχλείσθε, κυρία, για ένα τόσο μικρό ποσό! Καλύτερα θα ήταν αν μου επιτρέπατε να σας συνοδεύσω και να σας βοηθήσω στα πακέτα σας.

— Πολύ ευγενής, ευχαριστώ. Εγώ κατοικώ σ' εκεί ο τό μέγαρο—κι' έδειξε με το ένα της δάχτυλο το κτήριο.

Ο νέος έκανε μια βαθειά υπόκλιση και με το καπέλλο στο χέρι σταμάτησε για να την ιδεί ως πού θαμπαινε στην είσοδο του μεγάρου.

Μια ώρα αργότερα, ο ευγενικός και κομψός κύριος έβγαζε από την τσέπη του ένα πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο που μια ώρα πριν έστόλιζε τον ωραίο λαιμό της Μανταλέν Φλουασάν. Και την ίδια ώρα δυο χονδρά δάκρυα κυλούσαν επάνω στα μάγουλα της Μανταλέν γιατί είχε χάσει το περιδέραιο.

Ο κλέφτης την άλλη μέρα διόβαζε στην έφημερίδα: «Εκλάπη στο «μετρό» ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο που ανήκε στην Μανταλέν Ντυμπουά ήδη κυρία Φλουασάν. Π. ο κείται περί διεθνούς κλέπτου».

«Διεθνής κλέπτης», σκέφτηκε ο άνθρωπος του «μετρό», ενώ πήγαινε στο σπίτι της Φλουασάν: «Θαυμάσιος τίτλος», και χαμογέλασε ψηλοφώντας στη τσέπη του το μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Σε λίγη ώρα χτυπούσε στο σπίτι της κ. Φλουασάν.

Μια υπηρέτρια του είπε:

— Ο κύριος Φλουασάν λείπει από το Παρίσι. Θα επιστρέψει αύριο και η κυρία είναι αδιάθετη λίγο.

— Πητέ της πώς ένας αστυνομικός την ζητάει για να της πη για το περιδέραιο.

Μόλις στο κατώφλι του σαλονιού παρουσιάστηκε η Μανταλέν, ο άνθρωπος του «μετρό» είπε:

— Δεν είμαι αστυνομικός, κυρία. Σας είπα ψέματα γιατί διαφορετικά δεν θα με δεχόσαστε. Εγώ είμαι ο άνθρωπος που σας πλήρωσα το εισιτήριο του «μετρό» και σας έκλεψε τα μαργαριτάρια σας, τ' αναγνωρίζετε;

— Βεβαίως, αλλά σεις...

— Δεν πιστεύετε πώς εγώ σας έκλεψα το περιδέραιο; Καταλαβαίνω. Ίσως το παρουσιαστικό μου, οι τρόποι μου...

— Ετσι; Πολύ σωστά λοιπόν γράφει η έφημερίδα ότι πρόκειται περί «Διεθνούς λωποδότη». Θα σας έξη ήσω όμως άμέσως. Επί του παρόντος πάρτε τα μαργαριτάρια σας και πητέ μου εν πρώτοις αν σας ανήκουν...

— Δεν είναι ανάγκη, τ' αναγνωρίζω... είναι τα δικά μου.

Είπε η Φλουασάν τρέμοντας.

— Λοιπόν θέλω τώρα την αμοιβή μου.

— Τι λέει; ρώτησε η Μανταλέν ωχριώντας.

— Ζητώ μια πρωτότυπη αμοιβή, μία... αισθηματική αμοιβή. Κι' εξηγούμαι: καμιά φορά, έμεις οι «λωποδύτες» προτιμούμε μια αισθηματική λύση παρά ένα πορτοφόλι ή ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

— Μά εξηγήστε καλύτερα, ψιθύρισε η κυρία.

— Δεν θα είναι δύσκολο!

— Το φαντάζομαι και τώρα κατάλαβα με ποιόν έχω να κάνω! Ξεφύνησε η Φλουασάν.

— Δεν ξέρετε απολύτως με ποιόν έχετε να κάνετε. Έν πρώτοις γιατί δεν με γνωρίζετε. Εγώ όμως, σας γνωρίζω από εδώ κι' έναν χρόνο όταν με το όνομα Μανταλέν Ντυμπουά χορεύατε στη «Παριζιάνα» κι' έγραφαν ολόκληρες στήλες για σας οι έφημερίδες... Σεις είσατε διάσημη κι' εγώ όχι. Εγώ τότε έκανα τα πρώτα βήματα στη δύσκολη καριέρα μου Ταξίδεψα στα τραίνα πολυτελείας, στα μεγάλα βαπόρια, στα αεροπλάνα.

— Είσατε πολύ περιεργός και μου προκαλείτε οίκτο. Θέλετε... χρήματα;

— Ω! αν ξέριτε τι παρηγοριά μου δίνετε πού μ' αφήνετε να στέκομαι μπροστά σας, πού είδα τόσους ωραίους άντρες και την τελευταία φορά πού σας είδα στη «Παριζιάνα» όταν μεσουρανούσατε στη τέχνη της Τερψιχόρης! Κάθε βράδυ βρισκόμουν στο θέατρο, σας εξαύμαζα και σας αγαπούσα σαν τρελλός! Ύστερα σας έχασα. Ίσως οι άλλοι θαυμασταί σας να παρηγορήθηκαν, εγώ όμως όχι, ποτέ!

— Ετσι λοιπόν, μια και σας συνήντησα τόσο τυχαία στο «μετρό», σκέφτηκα πώς ήταν μοναδική ευκαιρία για να σας ιδώ και να μείνω λίγες στιγμές κοντά σας... κλέβοντας το μαργαριταρένιο περιδέραιο. Πολύ απλό πράγμα, δεν είναι αλήθεια; αλλά και έξυπνο! Και τώρα είμαι εδώ για να σας πω πώς πολύ σύντομα θα ιδώ τον Παρίσι, ο ήλιος μέσα από το σιδεροφραγμένο παράθυρο του κελλιού της φυλάκης πού θα με φιλοξενήσει για πρώτη φορά στη ζωή μου!

— Αλλά μην μ' αφήσετε να μπω στη φυλακή χωρίς ένα φιλικό τόσο λαχταρώ και πού για σας είναι ένα τίποτα! Εγώ σας δίνω τον λόγο του... λωποδότη πώς θα το κρατήσω μυστικό, θα είναι το μεγαλύτερο και πιο τρυφερό μυστικό της ζωής μου.

— Η Μανταλέν τον ακουσε σαστισμένη, κι' ένοιωσε κοντά τρυμιά παράδοξη κι' ανεξήγητη συγκίνηση.

Κι' όταν ένοιωσε πώς το κορμί της το έσφιγγαν δυο δυνατά μπράτσα και τα χείλη της διψούσαν ένα θερμό φιλικό φιλί, της φάνηκε πώς όνειρευόταν.

Σιγά σιγά δυο χονδρά δάκρυα εκύλισαν στα μάγουλά της από ένα γλυκό αισθηματικό πόντο πού δεν είχε ποτέ νοιώσει στη ζωή της, από έρωτα.

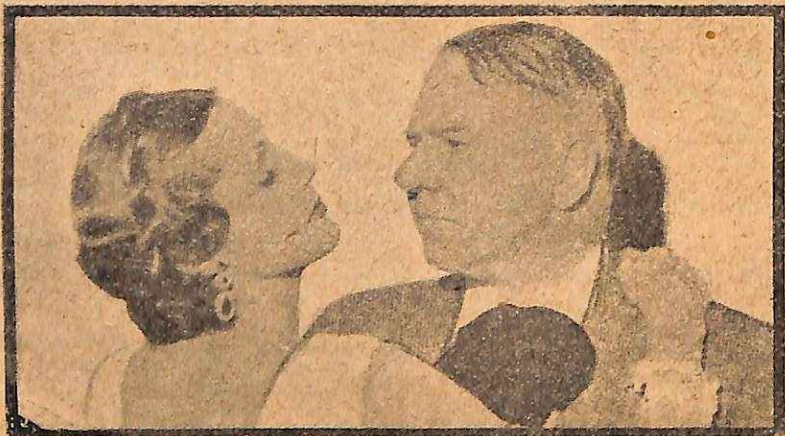
— Η συγκίνησή της ήταν τόσο βαθειά όσο και το αισθηματικό «λωποδύη» πού τον έσπρωξε ως εκεί.

Για πρώτη φορά ένοιωσε πώς ήταν η πραγματική αγάπη, αν και της την χάριζε ένας άνθρωπος άγνωστος, ένα πλάσμα άλλο και χωρίς υπόληψη.

— Ύστερα από ένα μήνα, φορώντας στο λαιμό της το μαργαριταρένιο περιδέραιο, (στον άνδρα της) είχε πη πώς το βρήκε ένας ιδιωτικός υπάλληλος ντετέκτιβ, ενώ πήγαινε να φιλήσει τον άνδρα της πριν φύγουν για την Όπερα, εκείνος της είπε: «Ξέρεις ο διεθνής λωποδότης συνελήφθη».

Δυο δάκρυα χονδρά κύλισαν τότε στα μάγουλά της. Η Μανταλέν αγαπούσε τον λωποδότη.

Λ. ΚΙΑΒΙΚΟΛΗ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ...

ΕΒΡΕΧΕ κι' η Ναντίνα δεν είχε όμβρέλλα κι' έτσι κανείς δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν το πρόσωπό της ήταν μουσκεμένο από τη βροχή ή από δάκρυα.

Η νέα βιάζεσαν τρέλλη, σχεδόν τρέχοντας, όταν στρίβοντας την γωνία του δρόμου άκουσε τ' όνομά της.

— Μαντίνα!

Γύρισε πίσω αλλά δεν στάθηκε παρά μόνον όταν άνευνώρισε εκείνον πού την είχε φωνάξει, έναν άνθρωπο πού τώρα της χαμογελούσε.

— Πέτρο!

Εσφζαν τα χέρια και κυττάχθηκαν στα μάτια. Είχαν αγαπηθεί από δω και πολλά χρόνια, όταν η Ναντίνα ήταν υπάλληλος με λίγο μισθό κι' αρκετές στερήσεις, κι' όταν ο Πέτρος ήταν ένας νεαρός κι' άσημος ζωγράφος.

Η αγάπη τους έσβυσε μέσα στη φτώχεια και στις μάταιες ελπίδες. Ο Πέτρος είχε φύγει για το εξωτερικό κι' είχε βρει την τύχη του. Η Ναντίνα παντρεύτηκε τον προσωπάρχη της, έναν άνθρωπο σ-βαρό και τιμίο κι' αρκετά πλούσιο.

— Αν δεν κάνω λάθος, Ναντίνα, έχω δέκα τρία χρόνια να σε ιδώ! Μου είπαν πώς παντρεύτηκες, πώς είσαι ευτυχισμένη και πώς έχεις και παιδιά.

— Ένα, Πέτρο...

Για μια στιγμή όμως ο Πέτρος άντελήφθηκε πώς η Ναντίνα δεν ήταν ευτυχισμένη κι' είδε, μόνον αυτός άνάμεσα στον κόσμο πού περνούσε από κοντά τους, πώς οι σταγόνες πού έβρεχαν το πρόσωπό της δεν ήταν σταγόνες βροχής αλλά πραγματικά δάκρυα.

— Τώρα μείνεις εδώ, Πέτρο;

— Ναι. Από δω και δυο μήνες. Βλέπεις; Εκεί επάνω... Βλέπεις εκείνη τη τζαμαρία; Εκεί έχω το ατελιέ μου. Έλα ως εκεί για λίγες στιγμές, Ναντίνα. Θέλω να σε ιδώ. Είμαι κι' εγώ παντρεμένος αλλά, ή γυναίκα μου θα έλθει σε δέκα πέντε ημέρες. Είναι καλή γυναίκα Είσ' ευτυχισμένη, Ναντίνα;

Την πήρε από το μπράτσο και την ώδηγησε ως το ατελιέ του. Του φαινόταν πώς την αγαπούσε σαν παιδί του πού απέκτησε στη νεανική του ηλικία.

— Δεν έχεις λευκά μαλλιά στους κροτάφους σου, Πέτρο, αλλά δεν γέραςες!

Κάθισε σε μια μαλακή πολυθρόνα, μέσα στο φαρδύ ατελιέ.

— Τώρα είσαι διάσημος καλλιτέχνης Πέτρο...

— Έκείνος την κυττούσε με περίεργο βλέμμα στο όποιο ζωγραφίζοταν μια κρυφή αγωνία:

— Κι' σύ, Ναντίνα, είσαι μια ευτυχισμένη γυναίκα!

— Η Ναντίνα όμως άρχισε να μιλή, κλαίγοντας.

— Είμαι ευχαριστημένη πού σε συνάντησα, Πέτρο. Με βρήκες σε μια στιγμή μεγάλης αγωνίας!...

— Όταν ο καιρός είναι συννεφιασμένος, με πιάνει μια ανέκφραστη μελαγχολία! Ω, Πέτρο, αν μπορούσες να με βοηθήσεις! Γιατί κανείς δεν με βοηθήσε ως σήμερα...

— Εκλάιγε με λυγμούς, βουλιαγμένη μέσα στη πέτινη πολυθρόνα.

— Ναντίνα, της είπε ο Πέτρος με πόνο ψυχής. Θέλω να σε βοηθήσω. Πέσμου τι μπορώ να κάνω για σένα! Μίλησε μου, πέσμου όλη την αλήθεια!

— Η Ναντίνα μίλησε με λυγμούς πού της έπνιγαν την φωνή.

— Δεν είμαι... τίμια γυναίκα! Έχω έναν έραστή. Ο άνδρας μου με λατρεύει κι' εγώ τον σπατώ! Έχω έναν έραστή πού μ' αρέσει και δεν μπορώ να τον αφήσω. Προσπαθώ αλλά δεν το κατορθώνω. Είμαι ένας άνθρωπος δ-πώς και τόσο άλλοι, με τη διαφορά όμως πώς είναι και κακός. Με κάνει να υποφέρω, αλλά δεν μπορώ να τον ά-

φίσω. Θα ήθελα, αυτός να με εγκατέλειπε! Όταν όμως τον νοιώθω πώς με βαρέθηκε, δεν ξέρεις πόσο υποφέρω! Κι' όμως πρέπει να τελειώσω αυτός ο έφιάλης. Αλλά κανείς δεν με βοηθή!

— Φτώχη, Ναντίνα!

— Τι θα σκέφτεσαι τώρα για μένα, Πέτρο! Ντρέπομαι, αλλά δεν μπορείς να φανταστείς πόσο είμαι δυστυχισμένη. Γιατί ξέρεις πώς ήμουν μια τίμια κοπέλλα!

— Ο Πέτρος άρχισε να βηματίζει μέσα στο ατελιέ, ανήσυχος, λυπημένος. Ένοιωσε πώς δεν μπορούσε να βοηθήσει το πλάσμα εκείνο πού του χάρισε τόσες όμορφες στιγμές, στη νεανική του ηλικία. Του φαινόταν πώς μόνον αυτός γέραςε και πώς η Ναντίνα είχε μείνει νέα κι' ωραία, μ' ανοιξιάτικη έκφραση στα γλυκά σαστισμένα

μάτια της, πού έχυναν τώρα μεγάλα, χονδρά δάκρυα. Γιατί κανείς δεν μ' π'εί να κάνει τίποτε για κείνους πού υποφέρουν σαν την Ναντίνα.

— Βλέπεις, Πέτρο, δεν μπορείς να με βοηθήσεις. Τό ξέρω. Σ'υ δεν με κατηγορείς, δεν με συμβουλεύεις. Σ'υ με νοιώθεις. Αλλά δεν μπορείς... Ω, πόσο άργησα! Πρέπει να τρέξω, τώρα!

Του ύπεσχεθη πώς θα του γράψει δίνοντάς του πολύ σύντομα νέα της.

— Έφυγε λυπημένη.

Εξω δεν έβρεχε πιά. Στη στροφή ενός έρμου ορόμου ένοιωσε ένα χέρι να της σφίγγει το δικό της. Ήταν ο έραστής της. Την σταμάτησε, της μίλησε ακουμπώντας την επάνω στον τοίχο.

— Ήταν ένας άνθρωπος πού έδειχνε πώς ήταν πάντα θυμωμένος. Ένας άνθρωπος κακός, άπαισιος, άπαίσιος.

— Νομίζεις πώς δεν σε είδα;

— Όχι, αλλά... άρχισε εκείνη με μια αδύνατη φωνή.

— Ξέρω ποιός είναι!... Σας είδα πού ανεβήκατε στο άσανσέρ και ύστερα ζήτησα πληροφορίες από τον θυρωρό. Σ'υ μου είχες μιλήσει γι' αυτόν!

— Αλλά δεν ήξερα πώς έκανες συλλογή από παληούς φίλους για να τους έχεις όποτε σου κάνει κέφι. Εγώ δεν έχω υπ' όψει μου να παίζω έναν ρόλο σαν τον δικό τους.

— Μά σύ... έκανε να πη η Ναντίνα μ' ένα λυγμό πού της έπνιγε τη φωνή. Καταλάβαινε πώς εκείνος ήθελε να βρή μια πρόφαση για να την εγκαταλείψει, και γι' αυτό μιλούσε τόσο σύντομα ώστε εκείνη δεν εύρισκε τον και-

ρό να του δώσει μιαν άπάντηση και να του πη πώς είχε καταλάβει το παιχνίδι του.

— Κανείς δεν μ' έπιασε κορόϊδο μέχρι σήμερα, είπε έκείνος με δυνατή φωνή. Και δεν θα υπορέσεις εσύ να τό κάνης, με τις γκρίνιες σου και με τις γκριμάτσες σου.

Την έπιασε γερά από το μπράτσο και την τράνταξε στον τοίχο. Ύστερα τον είδε ν' απομακρύνεται στη στροφή του δρόμου. Δεν τον ακολουθούσε αλλά πήγε στο σπίτι της ένοιωσε τον έαυτό της άποκαωμένο. Μουρμούρισε, χωρίς το θέλη. «Τόν βλέπεις, Πέτρο; Τόν βλέπεις τι άνθρωπος είναι! Σ'αν έφτασε στο σπίτι της ένοιωσε τον έαυτό της καλύτερα. Τό παιδάκι της την έπλησίασε και βλέποντάς την σαστισμένη της είπε:

— Τι έχεις μητέρα; Μ' άκούς;

— Ήταν ένα ωραίο παιδάκι πού της έμοιαζε. Τό φίλησε με λαχτάρα. Ο άνδρας της έπεσε να κοιμηθεί ειωρίς.

— Μια στιγμή αγάπη μου! το έειπε. Εγώ έχω δουλειά. Μπήε στο γραφείο και έγραψε ένα γράμμα: «Πέτρο, σ'υ γράφω για να σου πω ότι πολύ μ' έβοήθησες και για να σ' ευχαριστήσω. Πέτρο, τώρα όλα έτελείωσαν κι' είμαι σαν μια γυναίκα χωρίς καρδιά, σαν μια πεσμένη. Πόσο μ' έβοήθησες, Πέτρο...»

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Η Βίβιαν Τσαϊνς, μια διάσημος αμερικανική γκαγκστερίνα, πούδιεξεδίκησε κι έλαβε τον τίτλο της πιο επικίνδυνης γυναίκας της Αμερικής, βρήκε τον θάνατο έπιστρέφουσα από μια αποστολή που είχε κάνει τελευταίως.

Τό πτώμα της ανευρέθη τρυπημένο από πολυάριθμες σφαίρες μέσα σ' ένα εγκαταλελειμένο αυτοκίνητο, μπροστά στην είσοδο ενός νοσοκομείου του Καίσαρ Σίτυ.

Η χροιά της αυτή γκαγκστερίνα, δεν ήταν ακόμη ούτε 30 χρονών αλλά μέχρι σήμερα είχε όναμιχθή σε πολλές εγκληματικές υποθέσεις. Ο συνεταίρος και θερμός της φίλος "Αλβεν Κάρας" φέρει σήμερα τον τίτλο του "αχθροῦ της κοινωνίας υπ' αριθμόν 1". Και η αστυνομία φρονεί πως αυτός δεν θ' όργηση να εκδικηθῇ τὸν θάνατό της.

Μέχρι τοῦ 18ου ἔτους της ηλικίας της η Βίβιαν έζοσε ήσυχα με την οικογένειά της. Οι γονείς της ήταν πτωχοί, αλλά η Βίβιαν είχε όροια μάτια, γοητεία και φιλοδοξία. Μια μέρα ένεφανίσθη στο Χόλλυγουντ για να δοκιμάση την ικανότητά της στον κινημα-

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Μια άμερικανική στατιστική μάς λέγει ότι ένας άνθρωπος 50 χρονών, εργάστηκε 6.500 μέρες, κοιμήθηκε 6.500 μέρες, διασκεδάσε 4.000 μέρες διήνυσε περπατώντας 12.000 μέλλια, ήταν άρρωστος 500 μέρες έφαγε 7.500 κιλά κρέας, 4.000 ψάρια, αὐγά και χορταρικά και ήπιε 7.000 γαλόνια κρασί.

—Στη Κολομβία οι αστυνομικές αρχές έκλεισαν μια έκκλησία γιατί το παρουσιαστικό της και έν γένει δηλ της ή διαρρύθμιση έδινε την έντύπωσθ θεάτρου!

—Ο Ιερέυς έλεγε τὸ Εὐαγγέλιο από.. σκηνής και οι έκκλησιάζόμενοι ξεκουραζόντουσαν πάνω σε αναπαυτικά καθίσματα που δεν διέφεραν καθόλου από καθίσματα θεάτρου.

—Ο καρκίνος και οι ρευματισμοί είναι άγγλική άρρώστεια. Τ' άφροδίσια πάθη γαλλική και... Άβυσσινιακή. Η έλνωση βαλκανική και η φθίσθ παγκόσμιος.

τογράφο. Άλλά ή σκληρή πραγματικότητα διέφευσε τις έλπίδες της δεν είχε φωτογένεια.

Συγχρόνως όμως εκεί έκαμε γνωριμία με μερικούς νέους που κέρδιζαν πολλά χρήματα από τὸ λαθρεμπόριο τοῦ οίνου πνεύματος.

Η Βίβιαν δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που περνούν τη ζωή τους μ' άπατηλές έλπίδες και μετάνοιες. Έτσι, δεν άργησε να συνειθίσθ μέσα στο περιβάλλον αυτό των λαθρεμπόρων και προσπάθησε να επωφεληθῇ από τὸ κάθε τι που τις προσέφερε μιά πιθανότητα να λουιτσίθ.

Έγινε έρωμένη τοῦ "Ερβιν Κάρε" ο οποίος τότε ήταν πάρα πολύ νέος αλλά με... ευρύ μέλλον!

Εσταδιοδρόμησαν μαζί. Στα 1932 η Βίβιαν συνελήφθη και ένεκλεισθη για πέντε χρόνια στη φυλακή τοῦ Μισουρή.

"Εκεί συνέβη κι' ένα χαριτωμένο έπεισόδιο. Κάποια κυρία, πρόεδρος φιλανθρωπικού Σωματείου, έπεσκέφθη την φυλακή. Η Βίβιαν της άφηγήθη την ζωή της και τὸν πρῶτον της έρωτα με κάποιον Μύνχ.

—Κι' ύστερα, κατέληξε, ο Μύνχ επέθανε.

—Από τί επέθανε; Ερώτησε ή κυρία.

—Α! από φυσικό θάνατο! έμουρμούρε ή Βίβιαν. Τοῦ φύτεψαν τρεις σφαίρες στο κεφάλι!

Από την ήμερα εκείνη της έπισκέψεως πέρασαν έξη δόλοκληροι μήνες κι' η Βίβιαν μη υποφέροντας πιά μέσα στο κελλί άπεφάσισε να δραπετεύθῃ.

Τὸ πέτυχε και κατά τρόπον θαυμαστόν μάλιστα: άνοιξε μιά τρύπα στον τοίχο.

Πρῶτη της φροντίδα ήταν να έκδικηθῇ όλους εκείνους που έβοήθησαν την αστυνομία να την συλλάβῃ. Και, ή ως καμαριέρα, ή ως έρωμένη κι' άλλοτε ως κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου, σχετιζόταν μ' αὐτοὺς αποκτούσε την έμπιστοσύνη τους και τοὺς έσκότωσε όλους μέχρις ενός.

Η άστυνομία, από τότε δεν την εξαναίθε ζωντανή, άν και στα 1933 έλαβε με πρωτοφανή θρασυτητα, μέρος σε μιά άρπαγή ενός πλουσιου βιομηχάνου τοῦ Σικάγου, τοῦ Αὐγουστου Λήρ.

Ός ανεκαλύφθη από την αστυνομία ο φόνος της Βίβιαν όφειλεται σε μιά σπείρα αντίζήλων της γκαγκστερς ή οποία σήμερα καταδιώκεται τὸσον από την δικαιοσύνην όσον και από τὸν τρομερόν "Αλβεν Κάρας!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΙΟΥΜΟΡ

"Όταν ένώπιον της Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' εις τὸ παρεκκλήσιον τῶν Βερσαλλιδῶν έψάλη διὰ πρώτην φοράν τὸ «Μιζερέρε», όπως τὸ είχε τονίσθ ο μουσουργός Λ' ύλι, ο βασιλεὺς ήκουσε την έκτέλεσιν γονυπετής. Φυσικά όλοι οι αὐτικοί εύρέθησαν υποχρεωμένοι να τὸν μιμηθῶν. Εις τὸ τέλος της ακολουθίας ο Λουδοβίκος ήρώτησε τὸν στρατάρχην Γκραμῶ πῶς τοῦ φάνηκε ή μουσική.

—Θεία στο αὐτί, αλλά... βάσανο στα γόνατα, άπήντησεν ο στρατάρχης.

Κάποτε έρώτησαν τὸν Βολταίρον ποία διαφορά υπάρχει μεταξύ καλοῦ και ωραίου.

—Μόνον μιά, άπήντησεν ο περίφημος συγγραφεὺς, ή έξής: Τὸ καλὸν έχει ανάγκην άποείξεως, ένῶ τὸ ωραῖον όχι.

Η φίλη του ρώτησε κάποτε τὸν Λεκόντ ντε Λίλ γιατί άλλοτε μὲν ήτο δραστήριος και άποφασιστικός σάν άνδρας και άλλοτε άναβλητικός και άτολμος σάν γυναίκα.

—Από κληρονομικότητα, άγαπητή μου, άπήντησεν ο ποιητής. Οι μισοί πρόγονοί μου, βλέπεις, ήσαν άνδρες και οι άλλοι μισοί γυναίκες.

Ο Πάπας Σίξτος Ε' είχε διακηρύξει έπισήμως ότι θα εκήρυσσεν άγίαν την γυναίκα, της οποίας ο σύζυγος θα έβεβαίον ότι δεν είχε πο' έ λάβη καμμίαν άφορμήν παραπόνου έναντίον της. Μίαν ήμεραν παρουσιάσθη εις τὸν ποντίφηκα ο σύζυγος γνωστής διὰ την έλαφρότητα τῶν ήθῶν της Ρωμαιοδεσποίνης πρὸ τινος θανούσης και άρκίσθη ότι ή μακαρίτισσα οὐδέποτε τοῦ είχε δώση άφορμήν παραπόνου.

—Θά την κηρύξω άγίαν, άπήντησεν ο Πάπας, όταν πλὴν σοῦ, κοί οι άλλοι... σύζυγοί της μακαρίτισσας βεβαιώσουν τὸ ίδιον με σε.

Στη μάχη τοῦ Βαρτελῶ ο Ναπολέων είδε να περνά από έμπρός του τρέχοντας σάν άστραπή επάνω σ' ένα κάταστρο άλογο, ο στρατάρχης Νέυ.

—Για ποῦ, στρατάρχα; τὸν ρώτησε.

—Αὐτὸ τὸ ξέρεi μόνο ο Θεός, άπήντησε ο στρατάρχης και τὸ άλογό μου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΙΟΥΜΟΡ

Εις τὸ Ζάππειον ένας έπιλοχίας φωνάζει ένα στρατιώτη και τὸν έρωτά:

—Δέ μου λές, στρατιώτη ποία είναι αὐτή ή παραμάννα που την τρέχεις τὸ κατόπιν;

—Εἶν' ή εξαδέλφη μου, κύρ—έπιλοχία.

—Α, ξέρω, ξέρω, τοῦ άπαντᾷ ο έπιλοχίας, την είχα κι' εγὼ την Σταματίνα εξαδέλφη πρὸ πέντε μηνῶν.

Η κυρά—Δημητροῦλα έπήγε εις τὸν παπᾶ της ένόριος και τοῦ παρεπονήθηκε, ότι ο άντρος της την ξυλοφορτώνει. Ο παπᾶς, όταν έπήγε να ξεμολογηθῇ εκείνος, τοῦ είπε:

—Ακου να σοῦ πῶ, κύρ—Μανῶλη, είναι πολὺ κακὸ πράγμα να δέρνης την γυναίκα σου. Ο Θεός θα σε τιμωρήσθ.

—Μά λίγη τιμωρία είναι αὐτή, δέσποτά μου, άπαντᾷ ο κύρ—Μανῶλης, που μοῦ έδωσε μιά τέτοια γυναίκα;

Οι δύο σύζυγοι περπατοῦν εις τὸν Έθνικό Κήπο. Η κυρία παρατηρῇ τὸν άνδρα της και τοῦ λέγει.

—Τι παράξενο πράγμα. Τι νομίζης πως θυμοῦμαι αὐτην την ὥρα.

—Τι, άγάπη μου; έρωτά με ένδιαφέρον ο σύζυγος.

—Ενθυμούμαι, που όταν ήλθες να με ζητήσης για να με πάρης γυναίκα σου, είχες μιάν ὥην έντελῶς ήλιθια.

—Έχεις δίκαιον, φῶς μου. ήμουνα τότε τόσο ήλίθιο!

—Δεν μπορείς να φαντασθῆς, λέγει ο Καμπανίρης στο φίλο τοῦ Βλαχοδήμα, τι καλὰ που πέρασα αὐτὲς τις ήμέρες! ένόμιζα πως είμαι μακριὰ από την Αθήνα.

—Και πῶς σοῦ πέρασε αὐτή ή ιδέα;

—Εἶδα, βρέ άδερφέ, τόσες γκαμηλες στοὺς δρόμους που νόμισα πως βρισκόμουνα στην Αίγυπτο.

Η Αἰλικά συναντᾷ τη φίλη της Κική και της λέγει.

—Αχι δεν ξέρεις, Κική μου τί άνησυχία έχω. Χθὲς ο Τάκης μοῦ είπε καθάρὰ και ξάστερα, πως άν εξακολουθήσθ ο μπαμπᾶς μου να άρνήται τὸν γομον μας θ' αυτοκτονήσθ.

—Μπᾶ τὸν καῦμένο τόσο πολὺ τὸν έχου-νε πνίξθ τὰ χρέη; την έρωτᾷ ή Αἰλικά.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΗΣΑΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Όπως υπήρξαν και υπάρχουν ακόμη πολλοί άνθρωποι οι όποιοι δεν θέλησαν να γίνουν πλούσιοι, ή αν έγιναν εγκατέλειψαν τὰ πλούτη τους κι' άγκάρισαν με άγάπη τη φτώχεια έτσι υπήρξαν και άνθρωποι οι όποιοι μοιλονότι τοὺς προσφέροντο θρόνοι εκείνοι άρ ήθησαν να γίνουν βασιλιάδες και προτίμησαν να καθήσουν στα αὐγά τους. Κλασσικὸ παράδειγμα ο Κρόμβελ ο όποιος εκλῶτσησε τὸν Άγγλικὸ θρόνο που τοῦ προσέφεραν οι όπαδοί του.

Μπορεῖ να πῇ κανείς δίχως ντροπή ότι ο μόνος θρόνος που άπεκρούσθη έπανελημμένος ήταν ο... Έλληνικός! Την πρώτη προσβολή την δέχτηκε το 1862 όταν έπρωτάθην να καθήσθ σ' αὐτόν ο λόρδος Ντέρμπυ ένας από τοὺς μεγάλους πολιτικούς της Βικτωριανῆς εποχής. Η πρότασθ έκεινη έγινε εὐθύς μετά την έξωση τοῦ "Όθωνος, δυστυχῶς όμως ή εὐτυχῶς δεν έγινε δεκ' ή από τὸν άγγλο πολιτικό και εὐπατρίδη.

Οι Έλληνες τότε προσέφεραν τὸν χηρεὺονα θρόνο στον δοῦκα τοῦ Έδιμβούργου, δευτερότοκο γιὸ της βασιλίσσης Βικτωρίας, ο όποιος άπέκρουσε κι' αὐτὴς αὐτή την τιμητική πρότασθ, ίσως έπηρεασμένος από τὰ ληστρικά κατορθώματα τοῦ Νταβέλη και τοῦ Παπακυρισόπουλου.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Οι πιο περίεργες φωτιές είναι οι ύπάγειες. Μια τέτοια φωτιά έπιασε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1923 σε μιά φάρμα κοντά στο Σριουμσιμπύρι της Άγγλίας, άκριβὰς κάτω από τις ρίζες ενός πελωρίου πλατάνου.

—Μολονότι έσκαψαν γύρω του τὸ χῶμα κι' έχυσαν αρκετὲς ποσότητες νεροῦ, ωστόσο ή φωτιά εξακολούθησε να καίη επί πέντε βδομάδες και στο τέλος τὸ πᾶν ὅριο δένδρο έγειρε από την μιά μεριά κι' έπεσε κάτω στο έδαφος με τρομερὸ πάταγο.

—Ο ήδη βασιλεὺς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ προσπάθησε με κάθε μέσο να πείσθ τὸ Γαριβάλδι να γίνῃ βασιλεὺς, αλλά εκείνος δεν δεχόταν με κανένα τρόπο.

Μολονότι ο Μέγας Ναπολέων είχε μεγάλη άδυναμία στην... δύναμη και την ισχύ της προσωπικότητός του, ωστόσο άρνήθηκε να γίνῃ μονάρχης της Ισπανίας. Η ευκαιρία αὐτή γιν να γίνῃ βασιλεὺς ήσθ ή τρίτη Παρόμοιες προτάσεις είχε λάβει από την Ιταλία και την ίδια την πατρίδα του, τη Γαλλία.

Βασιλεὺς επίσης μπορούσε γ'να γίνῃ κάλλιστα ο Βίσμαρκ, αλλά απέ-

κρουσε με άγανάκτηση αὐτην την τιμητική πρότασθ που τοῦ έκαμαν διάφορες αντιπροσωπείες από την Πρωσία.

Όπως άποδεικνύουν τὰ ιστορικά γεγονότα φαίνεται ο πιο ευπαθής και πολυπαθής θρόνος της Αὐστρίας, στον όποιον γύρισε τις πλάτες ο πατέρας τοῦ καισαροβασιλέως Φραγκίσκου Ιωσήφ, άρχιδουξ Κάρολος.

Έδω και 60 χρόνια ένας πρίγκηψ Ναπολέον, άνηψιός τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, πέθανε εξόριστος, άφου προηγουμένως άρνήθηκε να καθήσθ στον θρόνο της Ρουμανίας, που τοῦ είχε προσφερθ, τότε την εποχή δηλαδή που ή Ρουμανία άπελευθερώθηκε από την Τουρκία. Ο πρίγκηψ εκείνος ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλες φιλοδοξίες και πίστευε ότι ήταν προωρισμένος να καταλάβῃ τὸ Γαλλικὸ θρόνο. Δυστυχῶς όμως, γι'αὐτόν δεν... έπιασε κανένα λαγὸ κι' έτσι πέθανε άπαρηγόρητος.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Οι πιο περίεργες φωτιές είναι οι ύπάγειες. Μια τέτοια φωτιά έπιασε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1923 σε μιά φάρμα κοντά στο Σριουμσιμπύρι της Άγγλίας, άκριβὰς κάτω από τις ρίζες ενός πελωρίου πλατάνου.

—Μολονότι έσκαψαν γύρω του τὸ χῶμα κι' έχυσαν αρκετὲς ποσότητες νεροῦ, ωστόσο ή φωτιά εξακολούθησε να καίη επί πέντε βδομάδες και στο τέλος τὸ πᾶν ὅριο δένδρο έγειρε από την μιά μεριά κι' έπεσε κάτω στο έδαφος με τρομερὸ πάταγο.

—Οι άνόητοι έφευρέτες είναι άφθονοι ως ή άμμος της θάλασσας.

—Π.Χ. ένας ζήτησε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας στο Βερολίνο για μιά νέα του μέθοδο άπολυμάνσεως τῶν ὀδόντων.

—Ο τρελλός αὐτός έφευρέτης, παρακολουθῆσας πολ' ές φορές την άποτελεσματικότητα της άλειψς διὰ δυναμίτιδος, έσχημάτισθ την πεποίθησθ ότι και τὰ τρισεκατομμύρια τῶν μικροβίων τοῦ νεροῦ μποροῦν να έκμηδα νιστοῦν με συνεχείς έκρήξεις.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Η Φλωρίνα, μπροστά στον καθρέφτη, φόρεσε το φόρεμά της, έβαλε το καπέλο της και κυτάχτηκε. Ήταν ευτυχισμένη που έβλεπε τον έαυτό της τόσο νέα, στα τριάντα της χρόνια, σχεδόν ίδια με ένα κορίτσάκι με το ξανθό της χρώμα και τη λεπτή σιλουέτα της. Χομνέλασε, έτρεξε προς την πόρτα και κατέβηκε βιαστικά τη σκάλα. Βάζοντας προς τα ύψωματα της Μπέλ βιλ έσκέπτετο την απόφαση που έπρεπε να πάρη. Είχε παντρευτεί, ενώ κι' η ίδια δούλευε σ' ένα μοδιστράδικο, τον ξάδελφό της, τον 'Ιούλιο Λερού, ένα όμορφο παλληκάρι αλλά φύει όκνηρο, αδαρχικό και εγωιστικό νέο.

Πολύ γρήγορα είχαν αρχίσει οι γκρίνιες στο σπιτικό τους. 'Η Φλωρίνα δούλευε για τους δυο, κοπίαζε διπλά για να πέρνει ο άντρας της τους κόπους της και να τους τρώει τις ταβέρνες. Σε λίγο γεννήθηκε ένα όμορφο αγοράκι, μ' αντί αυτό το άγγελουδι να τους ένωση περισσότερο, τους έφερε μεγαλύτερη ταραχή. Ξαφνικά—το παιδάκι ήταν πιά δυο χρονών—ο 'Ιούλιος Λερού εξαφανίστηκε. Πολλές φορές, άπάνω στους καυγάδες τους την άπειλούσε, τη δυστυχισμένη τη γυναίκα του: «Θά σ' αφήσω. Θά πάω στην 'Αμερική και να δής τι έκατομμύρια θά κάνω!» Και σε μια στιγμή τρέλλα, φαίνεται πώς πραγματοποιήσε το παράτολμο σχέδιό του.

'Η νεαρή γυναίκα στην αρχή ήταν άπαρηγόρητη. 'Αλλά κατόπιν συνήλθε, και σιγά σιγά κατάλαβε πως ή ψευτοχρησιά της ήταν μιά ευτυχία γι' αυτήν, και ήλθε μέρα που με αγωνία σκέφθηκε μή τυχόν και έπεστρεφε ο τυραννός της.

'Αλλά τα χρόνια περνούσαν και ο 'Ιούλιος δεν επανέρχεται. Τό παιδί "μεγάλωνε. 'Ησυχος και σοβαρός, παρά την μικρή του ηλικία, ρωτούσε καμμιά φορά για τον πατέρα του. Κι' η Φλωρίνα π' ό δεν επιθυμούσε ούτε ή ψευδοθή, αλλά ούτε και να λυπήση τη λεπτή καρδιά του μικρού, του άπαντούσε.

—Είναι ταξίδι, παιδί μου, ο μπαμπάς σου. Σε πολύ μακρινό ταξίδι, μ' αθά ξανάληθ!

Κάποιο άλλο αίσθημα όμως δεν άργησε να παλαίη με το παρελθόν, στην καρδιά της Φλωρίνας. Είχε γνωρίσει στο σπῆτι μιάς φίλης της τον Παύλο. Ένα καλό εογατικό, νέο, ποίχε ένα βλέμμα μαλακό, τόσο μαλακό, που άφηνε να φαίνεται όλη ή τιμιότης του και ή καλή του καρδιά. 'Η Φλωρίνα δεν άργησε να καταλάβη το μυστικό του νέου αυτού. Κάποια συγκίνηση την έπιασε και σκέφτηκε πως θά ήταν πολύ ευτυχισμένη αν γινότανε γυναίκα του. 'Αλλά δεν ήταν ελεύθερη όπως του τ'άμολόγησε μιά Κυριακή που συναντηθήκανε και περπατήσανε μαζί.

Τόν διέκοψε άμέσως, μόλις άρχισε να της μιλή και του διηγήθηκε όλη την ιστορία της.

Ο Παύλος δεν επέμεινε. Της είπε μόνο.
—Πέστε πως δεν σ'άς έκανα καθόλου κουβέντα, κυρία Φλωρίνα, αλλά αν ποτέ μάθετε πως ο 'Ιούλιος πέθανε, σκεφθήτε πως είμαι εδώ και ότι δεν θ' αλλάξω ποτέ γνώμη.

'Από τότε είχαν συναντηθή αρκετές φορές, αλλά πάντοτε όταν ο μικρός δεν ήτο κοντά της. Ο Παύλος ποτέ δεν της ξανάκανε κουβέντα γι' αυτό το ζήτημα. Φαίνεται πως δεν ήταν γραφτό τους να παρθούνε. Μά να που εκείνο τό πρωί ή Φλωρίνα έλαβε ένα χοντρό φάελλο με διάφορες μεγάλες σφραγίδες. Τό 'Υπουργείο την ειδοποιούσε πως ο σύζυγός της πέθανε σ' ένα νοσοκομείο των άπόρων της Νέας 'Υόρκης.

Μερικά δάκρυα έτρεξαν απ' τα μάτια της μά πολύ γρήγορα τα σκούπισε. Αυτό που την στενοχώρησε ήταν που θυμήθηκε την υπόσχεση που είχε δώσει στον Παύλο.

μπαμπάς μου;

—'Η νεαρή γυναίκα άνατρίχιασε. Γιατί να όμολογήη σ' αυτό τό άθωο παιδί πως ο μπαμπάς του πέθανε; Του άπήντησε με τρεμάμενη φωνή.

—Μόλις έλβη γράμμα του, παιδί μου. Θά τον δής πολύ γρήγορα, ίσως και σήμερα τό βράδυ.

Έβγήκε και πήγε να συναντήση τον Παύλο.

Ο Παύλος εργαζότανε σ' ένα εργοστάσιο. Μόλις είδε την όμορφη Φλωρίνα άνησύχησε. Τι τον ήθελε;

Ήσυχασε όμως άμέσως. Ο 'Ιούλιος Λερού πέθανε, ή Φλωρίνα ήταν πιά ελεύθερη να γίνει γυναίκα του. Τό όνειρό του έπραγματοποιείτο. Και μέσα στους καπνούς του εργαστηρίου και τον θόρυβο των εργαλειών άντήλλοξαν με μ' αελικρινή απλόητητα την υπόσχεση των άρραβώνων των. 'Αλλά ή Φλωρίνα έπρόσθεσε:

—Είπα ψέματα τό παιδιό μου. Τού άνήγγειλα την έπιστροφή του πα ερούλη του. 'Αφού τον άντικαθιστάτε σε μένα, πρέπει να τον άντικαταστήσετε και στον μικρόν. Ο Μάρκελλος ή ανδυό χρονών όταν έφυγε ο άλλος. Ποτέ δεν σ'άς έχει ιδή και όταν τον βεβαιώσω πως έσείς είσθε ο μπαμπάς του θά με πιστέψη. Είσθε σύμφωνος, Παύλο;

—Με όλη μου την καρδιά άγαπημένη μου Φλωρίνα.

—Λοιπόν τό βράδυ θά σ'άς περιμενώ σπῆτι να τά κουβεντιάσουμε.

—Χωρίς άλλο!

'Η νεαρή γυναίκα γύρισε σπῆτι βιαστική. Έτρεχε να ξαναβρη τό παιδί της. Τό φίλησε με χαρά, και ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Μά τό κεφάλι της γύριζε απ' τις πολλές σκ τούρες. Ήταν ποτέ δυνατόν σε μιά μέρα να έπέλθη τέτοια μεταβολή; Λογάριαζε ποτέ να βραδυάση να δη π' α τον Παύλο, γιατί έσκέπτετο πως αν ο γυιός της δεν τον έδέχετο για πατέρα, δεν έπρεπε κι' αυτή να τον δεχθή για σύζυγο της!

Επί τέλους, ήλθε ή ώρα ή ποθητή. Κίτι ελαφρά κυτῆματα ακούσθησαν στην πόρτα. Έτρεξε άμέσως ν' άνοίξη. Τό στόμα της ήταν στεγνό, τά χέρια της έτρεμαν, ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Σχεδόν λυπότανε για την υπόσχη, σ' η που έδωσε.

'Ανοίξε όμως την πόρτα και για να ξεγελάση τό παιδί τη, έπεσε με φωνές χαράς στην άγκαλιά του άρραβωνιαστικού της. Ο Παύλος την φίλησε με σεβασμό σ' α μάγουλα και πήρε τρυφερά στην άγκαλιά του τον Μάρκελλο.

—Μικρό μου, του είπε ή μαμά του, σου είχα πῆ πως ο μπαμπάς σου θά ξανάληθ!.. Να που ήλθε. Φίλησέ τον λοιπόν!

Και τό παιδί, απλώνοντας τά χέρια του, του γέμισε τό πρόσωπό του με φιλή, ενώ μουρμούριζε:

—Τόξερα καλά πως είχα κι' εγώ ένα μπαμπά σ' αν τους άλλους!...

Πάνω απ' τό ξανθό του κεφάλι, ο Παύλος και ή Φλωρίνα κυταζόντουσαν σ' α μάτια με χαμόγελο.

ΠΙΕΡ ΝΑΟΥΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μετά ένα γεύμα που έβωκαν δυο σύζυγοι κάθονται κοντά στη φωτιά και συνομιλούν. Ο σύζυγος λέγει:

—Είδες, Κλεοπάτρα, πως ευχαριστήθηκε ο κύριος Πεταλίδης από τό γεύμά μας; 'Από όλα που είχαμε στο τραπέζι, έζήτησε και έφαγε.

—Ναι άπήντησεν ή κ. Κλεοπάτρα μελαγχολική, αλλά παρητήρησα ότι από τά κορίτσια μας, ούτε έζήτησε κανένα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΟΤΟΥΣ ΛΟΓΓΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

ΤΑΝΓΚΟ

ΣΤΙΧΟΙ
Π. ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Tempo di tango

Μέσ' του χορού, τη τρέλ-λα — μέσ' του γλεντιού την ά-τέ-λειω-τη χά-ρα
Κι ά-πά-νω στο μέ-θυ-οι — πού ή ορ-χηστρά είν' παί-ζει-οι-γα-να

Νί-τα — της λέ-ω έ-λα — για ό-να τώ-ρα ή καρδιά μου λαχτα-ρά
και πρίν — να μέ-φι-λή-ση — μου εί-πε πώς βα-θείά μέσ' την καρδιά πο-νά

Έ-λα — νά πιού-με τώ-ρα πειά — άπ' της ά-γά-πης κρα-σα κι πουνγλυ-κό
γέρ-νει — στήν ά-γκα-λιά μου πειά — τόν πό-θο τέ-λει νά οβύ-ση σιό-φι-λι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

τον πο-νο-μου νά νοιώ-θικ — ό-να τρελλό ταγ-κό — με-θυσ-τι-κό.
νο-σταλ — γι-κα-κυ-τά-ει — και ά-πό έ-ρω-τα — πα-ρα-μι-λεί.

Πί-νω μό-νο πειά για νά ξεχ-νώ

τη πλα-νέυ-τρα τη βρα-δυά — πού μέ τό-φι-λι-σου μό-νο μου έ-πή-ρες φως μου τη καρ-
δια — την καρ-διά μου σου έ-χα-ρι-σα — σιό μα-γευ-τι-κό χο-
ρό — πού είν' ό-νει-ρο θά μει-νη πειά για μέ γλυ-κό.

Fine.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τ. ΙΝ ΧΟΛΛΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΠΩΣ ΠΑΝΔΡΕΥΘΗΚΑ

Είμαι ο φίλος των Πικό. Μ' αυτό δεν θέλω να πω πως βοήσομαι σ' ένοχες σχέσεις με την κυρία Πικό. Κάθε άλλο! Είμαι απλώς ένας αληθινός φίλος τους και τρώω μία φορά τη βδομάδα σπιτί τους και τρεις φορές πηγαίνουμε στο θέατρο μαζί. Αυτό το απόγευμα συνήντησα τον Πικό όπως τυχαίως και έπειδή είμαστε λίγα βήματα απ' το σπιτί του, ανεβήκαμε μαζί επάνω. Έχαιρέτησα μ' εγκαρδιότητα την γυναίκα του κι' αυτή, όπως συνήθως, μου ανταπέδωσε το χαιρετισμό μου μ' ένα μειδίαμα. Πρέπει να ξέρετε πως η κυρία Πικό είναι μουγκή, κι' αυτό τόπαθε την ημέρα του γάμου της. Όταν επέστρεφε με τον άνδρα της από την εκκλησία στο σπιτί, συνεκρούσθη το ταξί τους μ' ένα φορητό αυτοκίνητο κι' αναποδογυρίσθηκε σαν πρόγραμμα επίταχόντος δημόσιου. Ο φόβος κάνει κάτι τέτοια στραπάτσα. Κατόπιν του δυστυχήματος αυτού η κυρία Πικό έχασε

την φωνή της. Ο κ. Πικό ήταν ένθουσιασμένος: Όλιγομίλητος, βαρετός από φυσικού του, δεν μπορούσε βέβαια να υποφέρει, ν' ακούη τους άλλους να μιλούν πολύ. Σκέφθη ευκαιρία λοιπόν δεν ξεχνούσε να μου εκθειάζη την ήσυχία του σπιτιού του και να ευχαρίστη την θείαν πρόνοιαν για το καλό του του έκανε.

Μόλις λοιπόν είχαμε αρχίσει την κουβέντα μας, εις την οποίαν η κυρία Πικό δεν έλάμβανε μέρος, όταν ο κ. Πικό έσκυψε ξαφνικά κάτω στο πάτωμα και μάζεψε ένα τσιγάρο σβυσμένο! Με μία οποιαδήποτε πρόφαση με παρότρυνε αμέσως στη διπλανή τραπέζια και κλείδωσε με προσοχή την πόρτα. Φαινόταν πολύ ταραγμένος, και με μεγάλη αγωνία κατώρθωσε να μου ψιθυρίση: «Άτιμη με άπατά».

Προσπάθησα με κάθε τρόπο να τον καθησυχάσω:—Μά τι σέ κάνει επί τέλους να βάλης στο μυαλό σου τέτοιες κουταμάρες; Η γυναίκα σου σε λατρεύει και είμαι βέβαιος πως σου είναι πολύ πιστή.

—Με άπατά ανασχυντα, ξεηκολούθησε και ίδου ή απόδειξες. Και μου έδωσε τη γόπα που βρήκε στο πάτωμα. Εγώ δεν καπνίζω, τον καπνό τον αποφεύγω σαν ο διάβολος το λιβάνικαί απηγόρευσα μάλιστα και στη γυναίκα μου να καπνίξη! Έδω κι' όγκτω μέρες δεν ήλθε κανείς ξένος στο σπιτί όσο ήμουν εγώ, άρα ήλθε τις ώρες που έλειπα. Και φυσικά, αυτός ο κάποιος θα είναι ένας άνδρας: Ένας άνδρας που καπνίζει, ένας άνδρας τον οποίον δέχεται ή γυναίκα μου, τον οποίον μπάζει στο σαλόνι, στήν... Ανατριχιάζω μόνο και να σκέπτομαι πού άλλου μπορεί να τον μπάζη!!

Είχε γίνει έξω φρενών από το θυμό του, μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην πόρτα, την άνοιξε, και ίδου ο διάλογος, ή μάλλον ο μονόλογος που έφθασε στ' αυτιά μου!

—Αδιάντροπη, Μεσσαλίνα, έταϊρα!
—Περίττον να άρνείσαι, έχεις έραστήν!
—Ήάψε! Τά ξέρω όλα! Κάποιος έρχεται έδω όταν λείπω εγώ! Και αν δεν θέλεις να σε σκοτώσω πές μου ποιός είναι.
—Τι λές;
—Δεν θέλω τίποτα ν' ακούσω! Τ' όνομά του, πές μου τ' όνομά του...
—Εθάρρωνα καλόν να επέμβω, κι' εδέχθηκα στην άγκαλιά μου ένα Πικό ολόγυζοντα, που ματαίως προσπαθούσε ν' άρθρώσει μερικές λέξεις. Κι' ένα παράπονο τον έπιασε:
—Μά γιατί να είναι μουγκή; Θέλω να μιλήση!

Μιά ιδέα μου πέρασε από το μυαλό, και του είπα σιγανά στ' αυτί:
—Ο φόβος της πήρε τη φωνή, ο φόβος θά της την δώσει Φόβερσις την!

—Ο φόβος της πήρε τη φωνή, ο φόβος θά της την δώσει Φόβερσις την!

Μόλις είχα τελειώσει την φράση μου και ο Πικό άρπαξε αμέσως το πιστόλι του και σημάδωσε την άμοιρη τη γυναίκα του ένα μέτρο όμως πάνω απ' το κεφάλι της. Η σφαίρα έφυγε και ή κυρία Πικό έπεσε λιπόθυμη στον καναπέ. Όταν συνήλθε, μιλούσε! Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' αποδείξη ότι, παρ' όλη την απαγόρευσή του, αυτή ή ίδια κάπνιζε τις ώρες που έμενε μονάχη.

Για να μη τους αφήσω μόνους εκείνο το βράδυ τους εκάλεσα να φάμε έξω μαζί. Πήγαμε σ' ένα απ' τ' αριστοκρατικότερα εστιατόρια, δηλαδή επάνω κάτω πλήρως ατακτοποίητα πενήντα φράγκα για τους τρεις μας. Η κυρία Πικό δεν έκλεινε καθόλου το στοματάκι της, κι' είχε δίκαιο, αφού τόσο καιρό δεν μιλούσε.

Όταν βρεθήκαμε μόνοι με τον Πικό γύρισε και με κύτταξε σαν ήλιθιος.
—Στο κάτω-κάτω πρέπει να είσαι ευχαριστημένος του είπα.
Μ' έκνιταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο πικρία.

—Επεισθης πως δεν σε άπατά και ξαναβρήκε και τη μιλιάρη της! Όμολόγησε πως είσαι ευχαριστημένος. Δεν πιστεύω να σε πείραζε πως κάπνιζε κρυφά από σένα;
—Δεν πειράζει βέβαια [πως κάπνιζε μου εξομολογήθη, έλλα δεν μπορείς να καταλάβης πως είμαι χαμένος τώρα;! Μιλάει, καταλαβαίνεις; μιλάει! Το σπιτί μου θά είναι κόλασις παιά, αντίο ήσυχία, αντίο γαλήνη... έκτος εάν..

Το πρόσωπό του φωτίστηκε ξαφνικά!
—Κάνε μου τη χάρη, μου είπε, τρέχα φώναζε ένα ταξί!
Και φάγοντας το πορτοφόλι του μου έδωσε ένα πεντακοσάριο.
—Νά, δώσω στο σωφέρ!

—Πεντακόσα φράγκα!
Ναί, ναι, για προκαταβολή. Να μάς κτυπήσει πάνω σε κανένα τράμ... καταλαβαίνεις... δεν ξέρει κανείς... ένα δυστύχημα... μιιά άλλη σύγκρουσις... κι' εσώθηκα!

Ετσι και έγινε.
Θέλετε τώρα και τό' αποτελεσμα;
Αφού μās ώδήγησαν για τρεις μήνες στο νοσοκομείο, έμένα και την κυρία Πικό, παντρευθήκαμε ύστερα από ένα χρόνο, στο διάστημα του οποίου συναντώμεθα σε διάφορα έξοχα μέρη, κάναμε μακρινές εκδρομές και άλλαξαμε φίλια σαν τα έρωτευμένα τρυγονάκια. Ο κύριος Πικό βρισκότανε στο νεκροταφείο!

ΛΟΥΙ ΒΕΡΝΕΪΤ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Έμένα τον πατέρα μου όλοι τον διαβάζουν εφέτος.
—Τι είναι; Συγγραφέυ; Δημοσιογράφος;
—Όχι. Αυτός έκανε τον κατάλογο των τηλεφώνων.

Από ένα άγγλικόν περιοδικόν λαμβάνομεν τον εξής διάλογον: Κατόπιν της κλοπής μιας Τραπεζής ο ανακριτής καλεί ως μάρτυρας τον άστυφύλακα της υπηρεσίας εις την περιφέρειαν της Τραπεζής κατά την ώραν της κλοπής.

—Παρατήρησες τίποτε το έκτακτον χθές την έσπεραν εις την περιφέρειάν σου;

—Όχι άπαντά ο Ίρλανδός νεοκαταταγείς άστυφύλαξ. Δεν συνήντησα την νύκτα παρά ένα μόνον άνθρωπον, τον οποίον ήρώτησα τι έζητει εκεί τόσον άργά την νύκτα. Έκείνος μου άπήντησε: «Δεν έχω δουλειά έδω τώρα, αλλά περιμένο να έλθη ή ώρα να άνοίξω μιιά Τράπεζα έδω κοντά». Δεν τον έπίστευσα και τον άφησα ήσυχον.

—Πράγματι όμως, ειπεν ο δικαστής, άνοίξαν την Τράπεζαν και έκλειψαν 2000 λίρας!

—Α! λέγει με θαυμασμόν ο άστυφύλαξ. Ο άνθρωπος εκείνος ήτο ίσως κλέπτης, άλλ' όχι και ψεύστης!

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο άνθρωπος μου

(Συνέχειο)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο άνθρωπος μου μπορούσε να δημιουργήσει κάθε ήμερα νέες φιλίες και πλήρη θαυμαστά. 'Αλλ' 'εγώ! 'εγώ! που από μηνών σε γνώμινα αθλιέστατα μέσα μέσα σ' 'ε- λλους ή έντελως άπομο ωμέ- νη στο σπίτι μου!

Τά μάτια του εφάνησαν να θέλουν να ψάξουν βαθιά στην ψυχή μου.

— Μην είσθε λυπημένη, είπε γλυκά, σ' ένα τόνον φι- λικόν που δέν τον είχα ξανα- κούσει! 'Η ζωή αξίζει ότι την εζησαμε! Πιστεύσατέ με για αυτό Σιμόνη, είσθε λιγώτερο μόνη από όσο νομίζετε.

Ήταν πρώτη φορά που με ώνόμαζε «Σιμόνη» και συνε- κινήθηκα πολύ.

Αλλά αυτός χωρίς να μου δώσει τον καιρό να συνέλθω από την έκπληξή μου άνοιξε έμπρός του την πόρτα της βιβλιοθήκης και μου έτεινε το χέρι.

— Έμπρός καλή νύχτα και κοιμηθήτε καλά άπόψε χω- ρίς να σκεφθήτε για όλα αυτά.

Αργά προχωρώντας έφτασα στο δωμάτιό μου προσπα- θώντας να συγκεντρώσω τη σκέψη μου, που έπλανατο ά- νάμεσα σε τόσα πράγματα, που δέν τ' ά περίμενα.

XVI

Είχα πάρη την συνήθεια να παρακολουθώ την λειτουρ- γίαν κάθε πρωί σε μία έκκλη- ία της συνοικίας μας.

Από τις όκτώ το πρωί έπήγαινα εκεί μόνη και πεζή, πράγμα που έδιπλασίαζε για μένα την ευχαρίστηση γι' αυτήν την πρωινή έξοδό μου.

Ποτέ ο άνθρωπος μου δέν με ρώτησε τον σκοπόν αυτόν του καθημερινού περιπάτου. Δέν μου έδόθη έξ άλλου ή ευ- καιρία να του μιλήσω γι' αυτό.

Χωρίς λοιπόν καμιά έκπληξη τον παρατήρησα μία ή- μέρα τον γέρω- Τζών στην έκκλησία. Την παρουσία του την άπέδωσα σε κάποια τυχαία σύμπτωση! 'Αλλά καθώς έκτοτε τον συναντούσα τακτικά κάθε πρωί στην έκκλησία άναγκάσθηκα να συμπεράνω ότι είχε λάβει την έντολήν του άφέντη και κυρίου μου.

Αυτό το είδος της κατασκοπείας μου έπροξένησε μάλ- λον λύπη! Εύρισκα ότι ο Βάλτερ Άντερσον δέν είχε δικαί- ωμα να υποπτεύεται την διαγωγήν μου, αυτός που παρού- σιαζόταν φανερά στα δημόσια κέντρα με μι' ήθοιοιό! Αύ- τό με έθύμωνε κι' ήθελα να μου δοθί ή ευκαιρία ν' άποδεί- ξω στον άνθρωπο που είχα έξ ίσου με αυτόν τον δικαίω- μα να χρησιμοποιώ την έλευθερίαν μου σύμφωνα με τις έ- πιθυμίες μου.

Μόλις άποκρυστάλλωσα την σκέψη αυτή και νά ο διά- βολος—διότι δέν πιστεύω να ήταν ο άγγελος—άκουσε τις εσχές μου και την ίδια άκριβώς ήμερα τ' ά βλέμματά μου

Ή Σιμόνη Μοντανιάν, άναγνώστρια της κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφον του Έβρ. κ. Νταρζίλ να περάσει από το γραφείο του για υπόθεση που την άφορούσε. Στο γράμμα που της έστειλε, μαζί με το πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και ή νέα που ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει το όνομα αυτού του Άντερσον, πήγε στο Έβρ να μάθη περί τίνος έπρόκειτο. Ο συμβολαιογράφος την έπληροφόρησε ότι είχε πεθάνει ο κηδεμών της Μπερτράμ, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη του γάμου της που- γινε στο Λονδίνο τον Ιούλιο του 19... δηλαδή πρὸ τεσσάρων και πλέον ετών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δέν είχε παντρευτή ποτέ, αλλά μόλις πρὸ όλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγες. Ο συμβολαιογράφος δέν μπορούσε να την πιστεύσει. Είχε εκεί έν τάξει όλα τ' ά χαρτιά, που άπεδείκνυν ότι ή Σιμόνη Μοντανιάν είχε παντρευτή τον Άντερσον κι' άπόδειξις ότι ο άνθρωπος της της έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες το χρόνο. Έπειδή αυτή δέν ήξερε τίποτα, άπεφάσισε και πήγε στο Λονδίνο και ο κεί συμβολαιογράφος Κουρνέτ της άπεκάλυψε ότι μία άλλη είχε πά- ρει τόνονά της και έπανδρεύη τον Λόρδο Άντερσον, ο όποιος την έδέχθη γιατί τόγραφε στη διαθήκη του ο πάππος του. Της άπεκάλυψε ότι και ή μητέρα της ήθελε αυτό το γάμο κι' εκείνη, μ' όλο ότι άντιπαθούσε τον Λόρδο, έδέχθη να μείνει μαζί. Έκτοτε ζούσαν χωρίς να λογοφέρουν και ένα άπόγευμα που ή Σιμόνη πήγε σε κάποιο κέντρο, είδε να μπαίνει σε λίγο ο άνθρωπος της με μία κυρία, και να κάθεται σε ένα τραπέζι άπέναντί της. Δέν του είπε τίποτα. Όταν βρήκε μία ζωγραφιά κάποιου παιδιού, είπε στο Λόρδο ότι ήτ αν παιδικός της φίλος, κι' εκείνος τον έπληροφό- ρησε ότι ο μικρός φίλος της είχε πεθάνει.

την άκρη των δακτύλων του, μου έτεινε άγιασμένο νερό.

Εκλινα έλαφρά το κεφάλι μου ευχαριστώντας για αυ- τό και έφυγα γρήγορα—γρήγορα την ήμεραν αυτήν.

Αλλά κάθε πρωί το έπεισόδιον αυτό έπαναλαμβάνετο. Κατά την διάρκεια της λειτουργίας αθανάτου τον ξέ- νον πίσω μου, τόσον κοντά μερικές φορές, ώστε ή ζεστή άνοπνοή του έρχόταν να ψύξη τον αυχένα μου και μου προξένουσε άφηρημάδες.

Και κάθε ήμερα κοντά στο άγιασμένο νερό ή ευγενική χειρονομία του άνανεώνετο ένω τ' ά βλέμματά του είχω- ρούσαν στα δικά μου, με μία έπίμονη γλυκύτητα.

Κάποιο πρωί μάλιστα ο άγνωστος έτόλμωσε να μου μιλήσει. Και σαστισμένη από το θάρρος του έσταμάτησα.

—'Η λειτουργία έψάλλη ώραία σήμερα.

Εμίλησε Γαλλιστί.

Το μαγνητικό άποτέλεσμα της γλώσσας αυτής πούη- ταν τόσο προσφιλής στην καρδιά μου και τόσο σπάνια στ' αυτήν μου ήταν τέτοιο, ώστε δέν μ' όρεσα να κρατηθώ να μη του χαμογελάσω.

—Είσθε Γάλλος κύριε;

—Μάλιστα κυρία—νομίζω ότι είσθε και σεις Γαλλίς.

—Ποιός σ' ά είπε; Έκαμα έκπληκτη.

Με σεβασμό, που μ' έκανε να μη μετανοιώσω γιατί μι- λησα μ' έναν άνθρωπο που δέν μούειχε συστηθή μου ά- πήντησε.

Τό βιβλίο των «ώρων» είναι γραμμένο στην ώραία μας γλώσσα! Το παρατήρησα άμέσως γιατί προξενεί μεγάλη ευχαρίστηση το να βρισκω κανείς μία συμπατριώτισσα τόσο μακριά από τον τόπον μας.

—Μάλιστα! αυτό προξενεί ευχαρίστηση! έπανέλαβα μηχανικά. Και καθώς παρά την θέλησή μου, στενοχωριό-

έπεσαν στον γείτονά μου στην έκκλησίαν, έναν άνδρα 30 ετών, πολύ κουφά ντυμένο και ο όποιος έδω και μερικές έ- βδομάδες παρακολουθούσε τακτικώτα τις λειτουργίες.

Η σιλουέττα του μου ήταν γνωστή καθώς όλων εκείνων των πιστών που συναντούσα κάθε μέρα εκεί.

Ποτέ δέν είχα ξεχωρήσει τον ένα περισσότερο από τον άλλον! Ο γείτονάς μου, για να μιλήσω μόνο γι' αυτόν, δέν έπροκάλεσε ποτέ την προσο- χήν μου.

Έν τούτοις την ήμεραν έ- κε νη μόλις έσήκωσα τ' ά μάτια μου συνήντησα την ματιά του. Αυό μεγάλα μαύρα μάτια με κυττούσαν έπίμονα.

Η έντύπωση που αισθάν- θηκα ήταν τόσο νέα για μένα ώστε λίγο αίμα χρωμάτισε το πρόσωπό μου. Κι' στενα- χωρήμένη ξαφνικά, άφοσιώ- θηκα στην μελέτην της συνό- ψεώς μου, ένω ή σκέψη μου ήταν άθελά μου, στον ά- γνωστο.

Συνήντησα τον ξένον στην έξοδον της έκκλησίας. Με

μουνα ν' άκολουθώ τον δρόμο μου με την συντροφία του, ήμουν άρθρα κοντά στην πόρτα της έκκλησίας, εκεί- νος έφυγε γρήγορα.

—Συγχωρήσατέ μου, κυρία μούειπε, την τόλμη του να σ' ά μιλήσω, αλλά μου ήταν τόσο γλυκό να άκούσω μία Γαλλική φωνή, ώστε δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ στην έπι- θυμία να σ' ά σταματήσω. Κυρία μου λαμβάνω την τιμ ν να σ' ά χαιρετήσω.

Και έπειτα από ένα ευγενικό και βαθύ χαιρετισμόν, ά πεμακρόνθη άφίνοντάς με μόνη και ταραγμένη.

Τ' ά βλέμματά μου τον παρακολουθούσαν έπί δέκα δευ- τερόλεπτα και έπειτα έπήρα τον δρόμο μου.

Ο ούρανός μου έφάνη πρὸ γαλανός σήμερα! το πρωί οί δρόμοι δέν ήσαν τόσο θλιβεροί όπως άλλοτε! Το μυα-λό μ' ά αισθανόταν κάποια χαρά και ευχαρίστηση.

Μόνον όταν έφθασα έξω από το σπίτι μου τότε μόνον έσκέφθηκα τον γέρω Τζών.

Εγύρισα το κεφάλι και έρριξα μία ματιά πίσω μου.

Ερχόταν άρχι στο σπίτι.

Θά με είδε πρὸ όλίγου που μιλούσα με τον ξένον.

Αυτή ή σκέψη ήταν για μένα μία ξαφνική ευτυχία.

Ω χαρά! ή περιπέτεια! Η περιπέτεια που ευχθήκα έπραγματοποιείτο. Ο άν- δρας μου θά έμάθαινε σε λι- γο ότι και έγώ έξ ίσου ήξε- ρα να κάνω καλήν χρήσιν της έλευθερίας μου.

Η χαρά μου δέν διήρκε- σε πολύ.

Η ήμερα πέρασε γρήγο- ρα και με κάποια ταραχή το άλλο πρωί βρέθηκα στην έκκλησία.

Δέν είχα ώρισμένες ιδέ- ες για τη συμπεριφορά που έπρεπε να τηρήσω άπέναν- τι του γείτονό μου στην έκ- κλησία.

Δέν είχα κανένα λόγο να μην του άπαντήσω άν ή- ταν πάντοτε τόσο φιλόφωνος και άφογος όσον την πρώτη φορά. Μπορούσα ίσως να του ζητήσω τόνονα του και το έπάγγελμά του. Φαινόταν ένας άνθρωπος καλοανατε- θρομμένος, έναστέλειος τζέν- τλεμαν.

Τον βρήκα στην έκκλη- ία. Διακριτικά έκλινε το κεφάλι του. Το μέρος δέν έ- πέτρεπε περισσότερα. Άυα τελείωσε ή λειτουργία ο ξέ- νος έκανόνισε να βγί μαζί με μένα κι' έφθάσαμε σχεδόν μαζί στην έξοδο. Τ' ά δάχτυ- λά του έβούτηξαν στο άγια- σμένο νερό και γώ ήνα χαμό- χελο τον ευχαριστούσα, δ- ταν ένα χέρι μπήκε στη μέση και μ' ένα βλαίο κίνημα άπε- μάκρυνε το δικό του που άπλωνόταν πρὸς έμένα.

Ο άνθρωπος εξαφνίστηκε ένω έγώ άφηνε έκύτταξα παρακλητικά τον Βάλτερ Άντερσον όρθιον δίπλα μου! να παρατηρή περιφρονητικά, ψυχρά, και με άγεροχία τον ξένον, που υπεχώρησε κατά ένα βήμα.

Οι δύο άνδρες άντήλλαξαν μία ματιά έχθρική! Έπειτα μεταξύ του ξένου και έμένα, έκαμε τότον να με άφήση να περάσω.

—Σ' ά άκολουθώ, λαίδη Άντερσον.

Ο τόνος του άν κι' εξαίρετικά φιλοφρονητικός, ήταν και διαταχτικός και αισθανθηκα ότι ώφειλα να άπα- κούσω.

Εκ' ία το κεφάλι πρὸς τον ξένον κι' έβγίκα φυσικό- τата πρὸς την έλαφράν άγωνίαν που μου κεντούσε την

καρδιά έξ αίτίας της άποφασιστικής στάσεως του άντρός μου. Μήπως με άφησε να βγώ μπρός άπ' αυτόν για να βρή καιρόν να ζητήση έξηγήσεις άπό τον ξένο;

Στην έξοδο έγύρισα το κεφάλι μου πρὸς τους δύο άνδρες.

Ο Βάλτερ Άντερσον με το πρόσωπο πάντοτε όργίλο με άκολουθούσε έ α βήμα πρὸ πίσω. Ο άλλος με την σειρά του άφηνε την έκκλησία, με κάποιο βάδισμα άργό αλλά τό- σον υπερηφάνως κομψόν, ώστε ρωτούσα τον έαυτό μου μήπως είχα όνειρευτή όλόκληρη αυτή τη σκηνή.

Όσο γρήγορο κι' άν υπήρξε τόβλέμμα μου όάνδρος μου τδειςδε.

Το χέρι του ήλθε να πιάσει το μπράτσο μου και αι- σθάνθηκα τ' ά δάχτυλά του να πονούν τη σάρκα μου.

—Φυλαχθήτε Σιμόνη. Η άξιοπρέπεια μου δέν θά μπο- ρούσε ν' άνεχθή ούτε την παραμικρότερη παρεκτρο- πήν σου!

Εσήκωσα τους ώμους χωρίς ν' άπαντήσω. Σκλη- ρά λόγια άνέβαιναν στα χείλη μου και μόλις έκρα- τήθηκα να μην τ' ά είπω στον κόσμο έμπρός.

Μόλις έπήκαμε στο σπίτι έβιάσθηκα ν' άφήσω τον σύνόδο μου, εκείνος όμως μ' έκάλεσε.

—Πρέπει να σ' ά μιλή- σω Σιμόνη. Έλάτε στο γρα- φείο μου.

Ήταν ή δεύτερη φορά που σε λίγες στιγμές με είπε «Σιμόνη»! Αλλά μι- λούσε διαταχτικά και έγώ δέν ήμουν διατεθειμένη να ύπακούω τόσον ύπομονη- τικά και δέν άργησα να διαμαρτυρηθώ.

—Τι καλωσύνη μπορεί να έχει αυτή ή συνομιλία μας; δέν έχομε παρά δυσάρεστα λόγια ν' άνταλλάξουμε.

—Όπωςδήποτε θά τ' άκούσατε αυτά τα λόγια ά- φοι θέλω να σ' ά είπω!

—Ω άν ζητάτε φιλο- νικείαν είμαι έτοιμη.

Και με την πρόσκληση στα μάτια μπήκα νευρια- σμένη στο δωμάτιό του. Ένας παροξυσμός με έ- τάρωσε όλόκληρη. Έπει- τα από την ύβριστικήν του ύπόνοιαν, που έδειχνε ή σκηνή της έκκλησίας τόνά- ποστώ ακόμη μία έξηγήση, αυτό με φαινόταν έξω φρενών.

Αφοϋέκλεισε την πόρτα πίσω μας έστάθη μπροστά μου με σταυρωμένα τ' ά χέρια.

—Κυρία θέλω να πι-

στέψω ότι αυτή ή άπερισκεψία θά είναι ή τελευταία.

—Ποιά άπερισκεψία; ρώτησα.

—Ω, σ' ά παρακαλώ, νη παίζουμε με τα λόγια ούτε με τις περιστάσεις που άπότησαν την παρουσίαν μου στην έκκλησία σήμερα το πρωί.

—Η έπιμεσίή σας άπλούστατα ήταν γελοία.

—Έκαμε ένα παράξετο μορφοσμό.

—Αυτή ήταν πρὸ παντός άκαιρη για λογαριασμό σας.

άφοι έμπόδισα το συνηθισμένο σας φλέρτ να έξακο- λουθήση.

—Το φλέρτ μου; Να ότι τώρα έχετε λόγια άπρεπή.

—Πάλλο θά έλεγα περισσότερο δικαιολογημένο έπειτα από τις καθημερινές σας συναντήσεις με τον άνθρωπον αυτόν.

—Χόες μου έμίλησε γ' ά πρώτη φορά.

—Αλλά τον βλέπετε κάθε μέρα.

—Μπορούσε να έρχεται ν' άκούη την λειτουργία σ' αυ-

την την έκκλησιαν όπως κάθε πιστός.
—Νά δτι έδω κι' έβδομάδες σάς περιτριγυρνάει και σεΐς τὸ δέχσεσθε.

—Καί έπειτα; Μοῦ εἶναι λοιπὸν ἀπηγορευμένον νά δέχωμαι τὴν εὐγένεια καὶ τὸν σεβασμὸν ἑνὸς καλοανταθραμμένου ἀνθρώπου;

—Σὰς εἶναι μόνον ἀπηγορευμένον νά λησμονήσετε δτι εἰσθε ἡ λαΐδη Ἀντερσον.

—Ὡ αὐτὸ τὸ παρα έτε. Δὲν εἶμαι γυναῖκά σας.

—Ερριζα τά λόγια αὐτά με ἕνα παροξυσμὸν, με τὰ δύο μου χέρια πρὸς τὰ ἔμπρός, σάν γιά νά στηρίξω τὰ λόγια μου; καὶ νά πετάξω μακριά μου τὸν τίτλον αὐτὸν ποῦ ἡθελε; νά μ'ὸ ἐπιβάλλῃ. Ἡ σφοδρότης τῆς διαμαρτίας μου ἐφάνη νά τὸν συγκινή! Ὁ τόνος τοῦ ὑπῆρξε ὀλιγότερον ἀπότομος.

—Με ποιὸν ἄλλον τίτλον βρίσκεσθε λοιπὸν σπῖτι μου λαΐδη Ἀντερσον;

—Σὰς ἄρεσε νά μ'ὸ δώσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐμπρὸς σις γινωστούς σας καὶ στοὺς ἀνθρώπους σας. Ἀλλὰ ξέρετε καλὸ δτι τίποτε δὲν τὸν δικαιολογεῖ, τίποτε δὲν με ἐνώνει μαζί σας παρὰ μιά συμφωνία δοκιμῆς.

—Λησμονεῖτε τὸν νέμιμον δεσμόν.

—Ὁ ὁποῖος ἐτηρῖζε αἰ σέ μιά ὑποκιτάσταση προσώπων. Μιά ἀπλή δια ὕψωση θά τὸν ἀκυώσῃ.

—Ὅχι χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν μου καὶ ποτὲ δὲν θά συγκατατεθῶ! εἰσθε ἡ γυναῖκα μου καὶ θά μεῖ ετε γυναῖκά μου.

—Παρντόν! Δὲν εἶμαι γυναῖκά σας καὶ δὲν σὰς ἀναγνωρίζω γιά ἄνδρα μου.

—Ἐκαμε ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας.

—Κρίνετε τὰ πράγματα κατὰ τὸν τρόπον σας καὶ σκέπτεσθε ἐκεῖνο ποῦ σὰς ἀρέσει. Ἐγὼ μόνον τὰ γεγονότα ὑπολογίζω. Εἰσθε ἡ γυναῖκά μου ἐνώπιον τῶν νόμων καὶ ἡ κοινὴ ζωὴ μας τεσσάρων μηνῶν οὐδ' ἔκαμε γυναῖκα μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὴν τὴν κοινὴν ζωὴν τὴν δεχθήκατε ἐλευθέρως. Ἐάν αὐτὴ μ'ὸ δίνει δικαιώματα ἐπάνω σας, δημιουργεῖ ἐπίσης γιά σὰς καθήοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντί μου μ' ὅλα ὅσα κι' ἂν λέτε.

Ἐνα μεῖδιμα φάνηκε στὰ χεῖλιν μου καὶ τὸν ἐκύτταξα μ' ἕνα ἀκαθόριστο βλέμμα· τὸν μ'ὸ ἐφάνη καινούργιο τὸ δτι ὁ Βάλτερ Ἀντερσον ἦταν ὁ πρῶτος ποῦ διεκδικοῦσε ἀπὸ μένα τὰ δικαιώματα τοῦ συζύγου, ποῦ τοῦ παραχωροῦσε ὁ νόμος.

Τι ἔγιναν λοιπὸν ἐκεῖνες οἱ ζωηρὲς διαμαρτυρίες μπροστὰ στὸν κ. Κουρνέτ; τὴν στιγμήν ποῦ ἐπρόκειτο γιά ἕνα δικαίωμά του, ποῦ ἠρνούμην νά τὸ ἀναγνωρίσω, ἔλεγε δτι ἦμουν δική του! Ἀλλὰ πόσον γρήγορα θά ἄλλαζε γνώμη ἂν τοῦ μιλοῦσα γιά τίς παρεκτροπές του ἀπέναντί μου. Μ' αὐτὴν τὴν σκέψη ἄρχισα τὴν συζήτηση.

—Ἀξιολογεῖτε λοιπὸν ἀπὸ μένα ἀπόλυτη πίστη;

—Φυσικά.

—Δὲν ὀφείλω νά λησμονήσω δτι φέρω τ' ὄνομά σας;

—Ἐνα ὄνομα ἀξιολεβάσιο ποῦ ὀχεῖτε νά τὸ σέβεσθε.

—Σ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση. Εἶναι τὸ στοιχειώδες καθήκον μίαν γυναῖκα ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτὸ της.

—Ἐπὶ τέλους τὸ ἀναγνωρίζετε;

Τὸ μεῖδιμά μου ἔγινε πῶς φανερό.

—Δὲν πρόκειται νά συζητήσω ἕνα πρᾶγμα γιά τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη. Σὰς διαβεβαιώνω δτι κατὰ τὰς συναντήσεις μου στὴν ἐκκλησίαν με τὸν κύριον

ποῦ ὑποψιάζεσθε δὲν ἐλησμονήσα ποτὲ ὅτι ἦμουν μιά γυναῖκα ἀμεμπτὴ καὶ δτι θά ἔμενα τέτοια.

Εἶναι λοιπὸν ἔτσι καλὰ τακτοποιήματα μετὰ ὑμᾶς τὰ δικαιώματά σας ἐπάνω μου καὶ οὐτοχρεώσεις μου ἀπέναντί σας. Ἐν τούτοις σὰς ἀκούω νά μιλάτε γιά δικαιώματά σας, γιά ὑποχρεώσεις μου, ποτὲ ὅμως γιά τὸ ἀντίθετο.

—Τι θέλετε νά πῆτε;

—Ἀρχίσω νά γελάω καὶ ἀπῆντησα εἰρωνικά.

—Σχεδὸν τίποτε. Δὲν ἀνέχεσθε νά δεχθῶ ἀγίασμένο νερό στὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ ἕνα χέρι ἄνδρός καὶ εἰσθε ἔτοιμος νά φωνάξετε ὅτι ὑπάρχει σκάνδαλο στὸ δὲ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος συνώδεψε με μιά ματιὰ τὸν εὐπρεπῆ χαιρετισμὸν του. Πόσα παράπονα ἐναντίον μου ἀλήθεια, καὶ πόσον εἶναι βάσιμα Ἀλλὰ σεΐς;

—... Ἐγὼ;

—Μάλιστα α σεΐς. Εἶναι φυσικώτατον, δὲν εἶναι ἀλήθεια νά περνᾶτε τὸν καιρὸν σας ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι σας καὶ κοντὰ σέ μιά ἐρωμένη;

—Ὡ! ἔκαμε ὑποχωρῶντας κατὰ ἕνα βῆμα σ' αὐτὰ τὰ λόγια π'ὸ δὲν ἐπερίμενε.

—Ἀλλὰ μάλιστα, αὐτὸ τὸ ξέρω. Εἶναι ἀκόμη φυσικώτατον νά βγαίνετε μαζί μ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νά συζητεῖτε στὰ δημόσια κέντρα τὸσον ποῦ εἶναι δυνατόν νά συναντήσῃ κανεὶς τὴν λαΐδη Ἀντερσον μόνον σ' ἕνα τραπέζι τσαγιού, καὶ τὸν ἄνδρα της μαζί με τὴν ὥραία Μέντ Ἀσόν σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι.

Ἐστατήσα ἐκπληκτικὴ μετὸ ἀπολιθωμένο πρόσωπο τοῦ ἀνδρός μου. Κάτωχρον, με πεσμένη τὴν μεγαλοπρεπείαν του με κυττοῦσε γλυκά.

—Μέντ Ἀσόν! ψθύρισε ποῖος σὰς εἶπε;

—Κανεὶς ἢ μᾶλλον ὁλος ὁ κόσμος! Μιά μέρα σὰς εἶδα μαζί της, τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού στὸ Γκρόμπμαρτ—Ρώτησα τὸ γκαρσόν καὶ ἐπεληροφόρησε γιά περισσοῦ εραπράγματα ἀπὸ ὅσα θά τολμοῦσα νά ὑποπτευθῶ! Τὴν εἶδα ἀκόμη μαζί σας σ' ἕνα ντάνσιγκ ὅπου ἡ περιέργεια με ἀνακάτεψε μ' ἕνα πλῆθος θαυμάων. Ἐπίσης στὸν ροφτ μου ὅπ' ο συζητοῦσαν τὰ γούστὰ σας, γιά μιά τουαλέττα

της Παντοῦ βρῆκα τὸνομά σας ἀνακατεμένο μετὸ δικό της. Βλέπετε λοιπὸν κ. Ἀντερσον δτι εἶχο δικαίον νά μὴ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου γιά γυναῖκά σας καὶ νά μὴ δεχθῶ δτι εἶχα ὑποχρεώσεις συζύγου.

Ἐπέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο σάν νῆθελε νά συγκρατήσει τὴν σκέψιν του. Ἐπειτα ἦλθε κοντὰ μου καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου ὠμολόγησε ὑπόψα.

—Ἀναγνωρίζω τὰ λάθη μου λαΐδη Ἀντερσον. Θά εἶχα τὴν ὑποχρέωση νά μὴ σὰς ἐκθέσω σέ τέτοιες συναντήσεις. Εἶμαι ἀσυγχώρητος διότι δὲν τὸ ἐπρόβλεψα.

Τὸ νευρικό μου γέλιο τοῦ κοψε τὰ λόγια.

—Ὡ βεβαιωθήτε, τοῦ εἶπα δὲν σὰς μισῶ. Τι μ' ἐνδιαφέρει ἔμενα τὸ δτι ἔχετε μιά ἐρωμένη! Μπορεῖτε νά ἔχετε δύο, δέκα, χωρὶς με τοῦτο νά δυσσαρεστοῦμαι! Δὲν σὰς θεωρῶ ἄνδρα μου καὶ ἀντιθέτως ἀπὸ σὰς δὲν ἀναγνωρίζω κανένα δικαίωμά σας ἐπάνω μου.

—Μὴ τὸ λέτε αὐτό, Σιμόν! Φέρετε τὸνομά μου, δὲν ὀφείλω νά σὰς ἐκθέσω δημοσίᾳ σ' αὐτὴν τὴν βαρεῖαν προβολή. Ἀλλὰ σὰς προσθέτω ὅτι καὶ ἂν δὲν γινόταν αὐτὴ ἡ συμπεριλὴ ἐξήγησι μετὰ ὑμᾶς δὲν θά ὑφίστασθε ἄλλη φορὰ αὐτὲς τίς συναντήσεις.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ πρώτη αἶθουσα σ' ἕνα ὑπόγειο. Φωτεινὲς εἰκόνες καὶ μικροεπεισόδια. Ὁ Λουμιέρ καὶ ὁ Ἐδισων. Οἱ πρῶτοι κινηματογράφοι στὴν Εὐρώπῃ. Πῶς ἐδημιουργήθησαν τὰ κωμικὰ φιλμ. Ὁ Κινηματογράφος καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἡ ἐξέλιξις τῆς «ἐβδόμης τέχνης». Ὁ Μάξ Λίντερ καὶ ὁ Σαρλώ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς ὁ κινηματογράφος εἶναι μιά ἀπὸ τίς πῶς μεγάλες ἐφευρέσεις τῆς τεχνολογίας πεντηκονταετίας τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ἡ ἐπιτυχία του ἐπραγματοποιήθη μέσα σέ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Ὄταν ὁ Λουμιέρ ἐξήγησε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη ἑνὸς καφενείου τῆς λεωφόρου Καπουτίνων στὸ Παρίσι, νά τοῦ ἐνοικιάσῃ τὸ ὑπόγειον ὡς αἶθουσαν κινηματογράφου—τὴν πρώτην στὸν κόσμον—ὁ ἰδιοκτήτης τὴν μικρὴ ἐμπιστοσύνη ἔδωσε στὴν ἐπιχειρήσιν, ὥστε δὲν ἐδέχθη τὰ 20 οἷο ποῦ τοῦ προσεφέρθησαν ὡς ἐνοίκιο ἀλλὰ προτίμησε 30 φράγκα μετρητὰ ἡμερησίως.

Ἡ εἰσπραξις τῆς πρώτης ἡμέρας ἀνῆλθε σέ 35 φράγκα, ἀλλὰ τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, κάθε παράστασις εἶχε εἰσπραξὴ ἀπὸ 2000—2500 φράγκα τὴν ἡμέρα, χωρὶς καμμιὰ διαφήμιση στὶς ἐφημερίδες.

Ὁ κόσμος ἐσχημάτιζε οὐράμπρὸς στὸ ὑπόγειο τῆς λεωφόρου Καπουτίνων καὶ ἡ ἀστυνομία μετὰ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νά ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν στοὺς συνωσιζομένους.

Κάθε παράστασις διαρκοῦσε μόνον εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν προβολὴν δέκα διαφόρων εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Οἱ θεαταὶ παρηκολούθουν κατάπληκτοι τὸ θαῦμα, καὶ μολονότι ὅλοι διέβλεπαν τὴν εὐρεῖαν ἐξέλιξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐφευρέσεως, κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νά φαντασθῇ πῶς μέσα σέ λίγα χρόνια ὁ κινηματογράφος θά κατακτοῦσε τὸ θέατρο.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ὅπως ὁποῖτε ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν ἡ μιά κατόπιν τῆς ἄλλης οἱ αἶθουσες κινηματογράφου στὴν Εὐρώπῃ. Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1895 ἀνοίξε γιά πρώτη φορὰ τὰς πύλας τοῦ ὁ κινηματογράφος στὸ Παρίσι καὶ στὶς 25 Ἰανουαρίου 1896 στὴ Λυών.

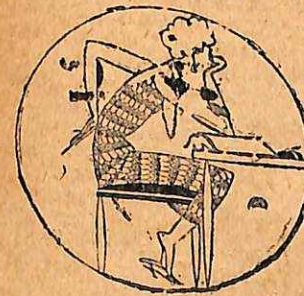
Στὶς 17 Φεβρουαρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς πρώτης κινηματογραφικῆς αἰθούσης στὸ Λονδίνο καὶ στὶς 18 τοῦ ἰδίου μηνὸς στὸ Μπραντῶ.

Στὴ βελγικὴ πρωτεύουσα, στὶς Βρυξέλλας, ἡ πρώτη κινηματογραφικὴ παράστασις ἔγινε στὶς 29 Φεβρουαρίου τοῦ 1896 καὶ στὸ Βερολίνο στὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τέλος πρὶν λήξῃ τὸ ἔτος 1896 ἡ σπουδαία ἐφεύρεσις τοῦ γάλλου Λουμιέρ, ὁ κινηματογράφος, ἐπεδείχθη καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ὅμως ταῦτοχρόνως καὶ γιά τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰσάχεται καὶ ὁ μέγας Ἐδισων, ὁ ὁποῖος ἐφευρὲν ἐπίσης ἕνα κινηματογράφον, στηριζόμενον στὴν ἰδίαν ἀρχὴν μ' ἐκείνην ποῦ εἶχεν ἐφεύρει ὁ Λουμιέρ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΦΙΛΜ

Ὄταν ὁ Λουί Λουμιέρ «ἐγύρισε» μιά σκηνὴ ὀπὸ τὴν ἐ-

δοδὸ τῶν ἐργουστασίων «Λουμιέρ» στὴ Λυών κι' ὀργότερα τὴν ἀφιεμένην τραίνου στὸ σταθμὸ, ἐπραγματοποίησε, χωρὶς νά τὸ φαντασθῇ, τίς πρῶτες εἰδησεογραφικὲς κινηματογραφικὲς παραστάσεις. Ἀλλὰ, ὅταν λίγους μῆνας ἀργότερα, στὸ ὑπόγειο τοῦ «Γκράν Καφέ», οἱ θεαταὶ παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν τοῦ «καταβρεγμένου ποτιστοῦ» εἶδον τὸ πρῶτον φιλμ! Διπλασθὲ μίαν συνείδησιν εἰκόνων μψυχωμένην καὶ συνδεδεμένην μετὰ τὸν σῶμ-

φωνα μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου. Καὶ ποῖο ἦταν τὸ ἔργον; Ἰδοῦ το: Ὁ ποτιστὴς τῆς Δημαρχίας ἐκτελοῦσε μετὰ σοβαρότητα τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐπὶ τῆς «ἑνα ἀλητόποιδον πῆγε καὶ πάτησε μετὰ τὸ πόδι του τὸν σωλῆνα ποῦ περνοῦσε τὸ νερό κι' ἔτσι σταμάτησε τὸ πότισμα. Ὁ ποτιστὴς τότε γύρισε κατὰ πρόσωπον τὸν μπροῦτζίνο στόμιον τοῦ σωλῆνος γιά νά ἐξετάσῃ τὴν εἰρημίαν. Γιά μιά στιγμὴ ὅμως τὸ παιδί σήκωσε τὸ πόδι ποῦ πατοῦσε τὸν σωλῆνα κι' ἔτσι πετάχτηκε μετὰ ὀρμῆς τὸ νερό κι' ἔκανε μούσκεμα τὸν ποτιστὴν. Ἐξαλλος τότε αὐτὸς ἀπὸ θυμὸ, κυνήγησε τὸ παιδί ποῦ σέ λίγες στιγμὲς ἐξηφανίσθη.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ φιλμ ἐδημιουργήθη ἡ ἰδέα τῶν «καταδιώξεων» ποῦ ἐπὶ σειρὰν ἔτων ἀπετέλεσαν τὸ κυριώτερον σημεῖον τῶν κωμικῶν κινηματογραφικῶν σκηνῶν.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΣ

Ἀπὸ τότε ὁ κινηματογράφος ἀκολούθησε δύο δρό-

μους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὅμως δὲν ἀπεμακρύνθη παρ' ὅλας τὰς προόδους ποῦ ἐσημείωσε μέσα σέ σαράντα χρόνια.

Ὁ εἰδησεογραφικὸς κινηματογράφος μορφώνει καὶ πληροφρορεῖ, δηλαδή εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου. Ὁ κινηματογράφος αὐτὸς ἐξυπηρετεῖ ἐπίσης θαυμάσια καὶ τὴν ἐπιστήμην. Μᾶς ἐδίδαξε μετὰ πραγματικὴ ἀναπαράστασις ὅλα δὲ ἐπρεπε νά γνωρίζουμε. Ἐποφελήθη ὅλων τῶν ἐφευρέσεων γιά νά εὐρύνῃ τὸ πεδίον τῆς δράσεώς του.

Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ μαζί μετὰ τὴν τηλεσκόπιον, ἡρεῦνησε τὸ μυστήριον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν μικροσκοπιο μᾶς ἐφάνερσε τὸν κόσμον τῶν μικροβίων.

Ἀργότερα, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν, ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ διεπέρασε τὰ σώματα.

Ἐπὶ πλέον, ὁ εἰδησεογραφικὸς κινηματογράφος ἀποελεῖ τὰ πῶς πλούσια ἀρχεῖα εἰδήσεων ἱστορικῶν καὶ νέων γεγονότων.

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ κινηματογράφος ἔγινε ἐπίσης μιά τέχνη: ἡ «ἐβδόμη τέχνη» ὅπως τὴν ὀνόμασε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους θαυμαστάς της ὁ Ριτσίνο Κανουότο. Πρέπει ὅμως νά σημειωθῇ ἀκόμη μὴ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς υπάρξεώς του ὁ κινηματογράφος δὲν ἀπέβλεπε καθόλου εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ περιεχομένου του. Τὸ κοινὸν ἐπήγαινε στὸν κινηματογράφον ὅπως ἐπήγαινε καὶ στὰ θεάτρα βαριετέ. Σέ μιά γωνίαν, ἕνας πιαλίστας προσπαθοῦσε νά προσαρμόζῃ καλὸν ἔργον. Πίσω ἀπὸ τὴν ὀδὸν, ἕνας μηχανικὸς χτυποῦσε τὸ ἡλεκτρικὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας, ἐκορνάρει, ὅταν περνοῦσε ἕνα αὐτοκίνητον, ἐγαύγει ὅταν παρουσιαζόταν

στὸ «παινί» ἕνας σκύλος καὶ ἐν γένει προπαθοῦσε νά μιμηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἡχους ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ ὑπετίθετο πῶς θά ἀκούοντο ἂν ἀντί τῆς ταινίας ἀνεφάνιζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ πρωτότυπον.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΝΤΕΣ

Ὁ Μάξ Λίντερ εἶναι ὁ πρῶτος πραγματικὸς κωμικὸς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ὁ διδάσκαλος τοῦ σημερινοῦ Σαρλώ. Ὁ ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

νατος! θάνατος!

Εἶπε ὅτι ἐνάθη ὁ ἱππό-
της ἐξ ἐνστίκτου τραβήχτηκε
σὲ μιὰ γωνία κι' ἀντιμετώπισε
τοὺς ἐπιτιθεμένους. Ἐκεῖνοι
θώρησαν ἄλλοι μὲ τὰ σπα-
θία τοὺς ἄλλους ἄρπυζαν ἕνα
σκαυλὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.
Σὲ λίγο δλο τὸ καμπαρὲ γέ-
μισε ἀπὸ φωνές! Τὴν στιγμή
ἐκείνη μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἐ-
πεβλήθη τοῦ ἀγρίου θορύβου.

—Ὡ λά! Κάτω τὰ δπλα.
—Ένας εὐγενὴς τυλιγμένος
μὲ τὸ ἐπανωφόρι αἱ μὲ προ-
πῖδα στὸ πρόσωπο, ὅπως οἱ
περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους
ποὺ ἐπέφταν στὸ μέρος αὐ-
τό, ἐπροχώρησε ζωηρά. Καί
καθὼς συνῆυετο ἀπὸ 5 ἢ 6
συντρόφους τοῦ ἔκτομας θέρ-
μης, ἔφθανε στὸ μαρινώ-
δῃ κύκλο ποὺ ἔαμαν οἱ Ὀκ-
κεντοβίλ, Σκάς, Γκύν καὶ Κουρ-
τιέξ. Μὲ ἕνα χτύπημα σήκα-
σε τὰ ξίφη τοὺς κι' ἐφώ-
ναξε.

—Εἶπα! Κάτω τὰ δπλα
κύριοι μου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ
ἦταν τόσο ἐπιβλητικὸς, ὥστε ὑπήκουσαν ἐξ ἐνστίκτου. Ἦ-
ταν καιρὸς! Τὸ σφικτὸ φῶρεμα τοῦ Πασσαβάν ἀπὸ γκρὶ
βελοῦδο, εἶχε 8 ἢ 10 σχισήματα. Στὸ καμπαρὲ ἔγινε μεγά-
λη σιγὴ.

Ὁ ξένος ἐκύτταξε τὸν ἱππότη ντὲ Πασσαβάν, ὠχρόν
ἀδύνατον, ἀνωρθωμένον στὰ γόνατά του.

—Εἶδα δλα εἶθε ἕνας γενναῖος! τοῦεipe. Νὰ γιατί ἔ-
τρεξα νὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὴν δύσκολη αὐτὴ κατάστασιν!
γιὰ ἴδιωμα τοῦ θεοῦ θὰ θυμοῦμαι πολὺ καιρὸ τὰ τέσσε-
ρα φοβερά ἐκεῖνα κτυπήματα, ἕνα σὲ κάθε σκαλί.

Ἀκούσθησαν μυκηθμοί.

—Σιωπὴ! ἐπανελάβε ὁ ἄγνωστος! Κύριε πρόσθεσε
σὰς θεωρῶ ἕνα γενναῖο εὐγενὴ καὶ ἀν γυρεύετε τυχὴ τὴν
εὐρήκατε. Δὲν ἐξαρτᾶται πάρα ἀπὸ σὰς, ν' ἀνήκετε στοὺς
δικούς μου.

Ὁ Πασσαβάν εἶχε κα' ἐβάσθη τὴν σιχμὴν τοῦ σπα-
θίου του.

—Ἐξοχώτατε εἶπε τέλος.

—Γιὰτί μὲ λέτε ἔτσι; διέκοψε ζωηρὰ ὁ προσωπιδοφό-
ρος εὐγενὴς.

—Γιὰτί οἱ λόγοι τὸ ὕφος σας καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐκάνετε
πρὸ ὀλίγου μοῦ ἀποδεικνύουν ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μιλάω
μὲ μιὰ εὐγενὴ καὶ ὑψηλὴν προσωπικότητα.

—Καλὰ τὸ εἶπετε! ἔκαμαν οἱ συνοδοὶ τοῦ ἀγνώστου.

Ὁ ἱππότης εἶναι τόσο πνευματώδης, ὅσον καὶ γενναῖος.

—Ἐξοχώτατε, ξανάρχισε ὁ Πασσαβάν, χίλια εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δεῖχνετε γιὰ μένα. Κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα χρόνια τόσο λίγο ἀπασχολήθηκα γιὰ τὸ τάχατό μου, ὥ-
στε τώρα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀνῆκω στὸν ἑαυτό
μου. Ἀναγκάζομαι λοιπὸν μὲ μεγάλη μου λύπη ν' ἀρνηθῶ
τὴν προσφορὰ σας. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σὰς πῶ εἶναι
τὸ ὅτι σὰς χρεωστῶ τὴν ζωὴ καὶ διὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸ λη-
σμονήσω, ὅτι δῆποτε κι' ἀν συμβῇ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τάειπε μὲ τόνον ὑπερηφάνου βεβαιό-
τητος, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἐσπληώθη μισοστά στὸν Πασσα-
βάν σὰν νὰ εἶχαν ἀναστραφῇ οἱ ὅροι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Αὐτὰ εἶναι δλα καλὰ καὶ ἅγια, εἶπεν ὁ Ὀκκεντο-
βίλ, ἀλλὰ μένει τώρα νὰ μάθουμε μὲ ποῖο δικαίωμα ὁ κύ-
ριος μὰς παρήγγειλε νὰ βάλωμε κάτω τὰ δπλα. Ναί...
Ναί... Ποιὸς εἰσθε;

—Σιωπὴ! ἐπανελάβε αὐστηρὰ ὁ ἄγνωστος βγάζοντας
γρήγορα τὴν μάσκα.

Κοὶ οἱ τέσσερες μὲ τὴν ἴδιαν κίνησιν ἔσκυψαν τὴν
ράχη.

—Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως... ὁ δούξ τῆς Ὀρ-
λεάνης!!..

Ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὀρλεάνης γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς
ἄλλους νὰ δοῦν τὸ πρόσωπόν του, ξανάβαλε τὴν μάσκα.
Καί, ἀφοῦ γύρισε στὸν Πασσαβάν ρώτησε.

—Μὲ ἀναγνωρίζετε κύριε;

—Ἐξοχώτατε, ἀκούσατε νὰ προφέρεται τὸ νομά σας ἀπὸ
τοὺς κύριους αὐτοὺς. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς β βαιώσω ὅτι
εἴτε μὲ μάσκωνεῖτε χωρὶς αὐτὴν σ' ὅποιήδηποτε χρόνον καὶ τό-
πον καὶ ἂν ποτὲ ὑπάρχῃ κίνδυνος τριγύρω σας, θὰ σὰς ἀ-
ναγνωρίσω.

—Ἐ, λοιπὸν ἐνωθῆτε μὲ τοὺς συντρόφους μου γιὰ νὰ
μὲ συνοδεύσετε ἕως δτου βγοῦμε ἀπὸ τὴν Σιτῶ Ὄσον ἂ
φορὰ σὰς, εἶπε κυττάζοντας
καλὰ τοὺς τέσσερες, φυλαχ-
θῆτε.

Καὶ βγήκε ἀκολουθούμενος
ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸν Πασ-
σαβάν. Ὅσον γιὰ τοὺς τέσ-
σερες σκύλλους τοῦ Γιάννη Ἀ-
τρόμητου αὐτοὶ ἐξηφανίσθησαν
γρήγορα—γρήγορα ἀπὸ μιὰ ἄλ-
λη πόρτα. Στὸ δρόμο ὁ Χοριτὶ
αἰσθάνθη στὸ μπροστὸ του ἕνα
χέρι ποὺ ἔτρεμε. Γύρισε καὶ ἀ-
νεγνώρισε τὴν νεαράν ἐκείνην
κόρη ποὺ ἔσωσε ἀπὸ τῆς προ-
στυχίης τὸ Ὀκκεντοβίλ. Κατέ-
βαζε τὰ μάτια τῆς. Ἐμουρμού-
ρισε.

—Ἀντίο κύριέ μου! Θέλησα
νὰ σὰς πῶ τὸ νομά μου. Λέγο-
μαι Ἑρμῖνα Βαλανσιέν.

—Ἐμπρός, εἶπε γλυκὰ ὁ
ἱππότης μὴ σκέπτεσθε πιά τοὺς
κακοὺς αὐτοὺς κύριους, ποῦει-
ναι ἀνάξιοι ν' κρατᾶνε τὸ ξί-
φος. Εἰσθε ὡραία. Βλέπω στὰ
μάτια σας ὅτι ἔχετε καλὴ καρ-
διά. Ἀφήστε... αὐτὸν τὸν δρόμο
ἀφήστε.

Ἦθελε νὰ πῇ «ἀφήστε τὸ
θλιβερό αὐτὸ ἐπάγγελμα ποὺ
κάνετε», ἀλλ' ἐκρατήθη, ἀπὸ
φόβον μήπως λυπήσῃ τὴν δυστυ-
χιώμενη κόρη.

Μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο
ἐκείνη κύτταξε τὴν λάσπη τοῦ
δρόμου μὲ μιὰ ματιὰ ποῦ ἠθελε
νὰ πῇ «ἴσως, αὐτὴ ἡ λάσπη ὑπῆρξε ἡ κούνια μου...» αὐτὴ θὰ
εἶναι ὁ ταφος μου. Τέλος ἐμουρμούρισε.

—Ἀντίο ὡραῖε λοχαγέ! Ὁ Θεὸς ἄς σὰς φυλάξῃ.

Καὶ ἔφυγε κρατώντας στὸ σφιγμένο χέρι τῆς τὸ χρυσὸ
νόμισμα, ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ ἱππότης, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ τρέξῃ νὰ
δειπνήσῃ ἀφοῦ δὲν εἶχε φάῃ παρά ἕνα κομμάτι ψωμί ἀπὸ
τῆς, στὸ ὑπογίει ποὺ κρατοῦσε σὲ κάποιο οἶκημα τῆς
Βάλ ντ' Ἀμούρ.

Ὅλοι οἱ θαμῶνες μῆκαν στὶς βάρκες τους. ποῦηταν
σὰν μικρὰ πλοιάρια ἢ γόνδολες, κι' ἔφυγαν νὰ συνεχίσουν
ἄλλοῦ τὸ γλέντι τους.

XIX

Η ΠΡΩΤΗ ΒΡΟΝΤΗ

Ὁ ἱππότης ἀφῆσε τὸν δούκα τῆς Ὀρλεάνης στὴν πόρ-
τα τοῦ ἀνακτόρου, ἀρῆθη ἀκόμη μιὰ φορὰ ν' ἀναλάβῃ ὁ-
πλησία κοντά του, καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ περάσῃ τὴν νύχτα
στὸ πανδοχεῖο τοῦ περιωνύμου Τιμπὸ Ὁ Ποανγκρέ, ποὺ
τῷ εἶχε πρῶτον ἀποφασίσει νὰ μείνῃ, κι' ἦταν στὴν ὁδὸ «Α

γιος Μαρτίνος, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ οἶκημα Πασ-
σαβάν.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρῶτὸ ξύπνησε φρέσκος καὶ μὲ κα-
λὴ διάθεση. Κι' ἀφοῦ ἔδεσε τὰ ἐλαφρὰ τραυμάτια, ποὺ
πῆρε κατὰ τὴν χθεςνοβραδυὴν συμπλοκὴ, ἐμέτρησε τὴν
περσοσίαν του, δηλαδὴ τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ εἶχε βάλῃ στὴν
τσέπη τὸ ὁ Σιαμπιέρ. Καὶ ἐσυλλογίσθη ὡς ἔβη.

—Ἐχω ἀνάγκη νὰ συνηθίσω πόδια καὶ μπράτσα στὶς
ἀσκήσεις, τὸ μυαλό μου νὰ σκέπτεται, τὰ μάτια μου νὰ ἐ-
ξοικειωθοῦν μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ λίγα λόγια νὰ ἐξα-
ναρχίσω τὴν ζωὴν! Ἀφοῦ ἡ Ροζελίς πέθανε τίποτε δὲν μὲ
κρατεῖ στὸ Παρίσι! Θὰ κάνω λοιπὸν μιὰ μεγάλην περι-
δεῖα μὲ τὸ μυαλό τὴν καρδιά καὶ τὰ μπράτσα ἐλευθέρω.

Ἐπελόγιζε διὰ μὲ τὰ χρήματα ποῦ εἶχε μποροῦσε ν'
ἀγοράσῃ ἕνα καλὸ ἄλογο καὶ νὰ ζήσῃ πλούσια ἐξῆντα ἡ-
μέρες.

Εἴμεθα στὶς 18 Ὀκτωβρίου. Θὰ ξαναγύριζε λοιπὸν στὸ
Παρίσι κατὰ τὰς 18 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους 1407. Καὶ
τὴν ἴδιαν ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι καβαλικεύοντας ἕνα
καλὸ ἄλογο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὰ χρήματά του
ἐσώωντο γρηγορότερα ἀπὸ διὰ εἶχε ὑπολογίσει κι' ἀπε-
φάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ Παρίσι. Καὶ ἔτσι λοιπὸν ξαναπαρου-
σιάσθη στοὺς δρόμους τοῦ Παρισινοῦ ἕνα μῆνα ἀκριβῶς

ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφυγε δηλαδὴ
στὶς 18 Νοεμβρίου ἡμερομηνίαν ποὺ
πρέπει νὰ συγκρατήσωμεν γιὰτί
εἶναι ἱστορικὴ ἀπὸ πολλὰς ἀ-
πόψεις.

Κιὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ νεαροῦ
μὰς φίλου προετοιμάσθη τὸ γεγο-
νός, τὸ ἱστορικόν, ἡ τραγωδία ποὺ
ἔκρινε τὴν τύχην τοῦ Χαρντί Πασ-
σαβάν καὶ τῶν λοιπῶν προσώπων.
Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐκείνης ποὺ δέ-
χθηκε τὴν ἐπιθεσίαν τὴν Βαλ ντ' Ἀ-
μούρ, δηλαδὴ τὸ πρῶτὸ τῆς ἡμέρας

κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἱππότης
βγήκε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὴν
περιοδείαν του, οἱ Ὀκκεντο-
βίλ, Σκάς, Κουρτιέξ καὶ Γκύν
πῆγαν στὸ ἀνάκτορον τοῦ δού-
κα νῆσαν τοῦ ἀνακτοκοδόμημασάν
φρουρίο, τρομερὸ τὴ θέα ἀλ-
λὰ καὶ ὡραία ἀρχιτεκτονι-
κῆς. Ἦταν ἐκεῖ τὸ ἄντρον
τοῦ Γιάννη Ἀτρόμητου! ἀπὸ
τὸ ὁποῖο ὁ δούξ τῆς Ὀρλεά-
νης ἐφοβόταν ὅταν θάρσιναι
ὁ κεραυνὸς ποὺ θὰ τὸν σκώ-
τωι.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος
ἐδέχθη ἀμέσως τοὺς τέσσερες
ὁπαδούς του κι' ὅταν εἶδε τὰ
πρόσωπά των τραυματισμένα
συ ὠφρυώθη. Οἱ τέσσερες ἔ-
τριξαν τὰ δόντια, ὠρκίζοντο
διάφορους ὁρκους καὶ ὁ Ὀκ-

κεντοβίλ, ἀρχηγὸς τῆς ομάδος διηγῆθη τὰ πράγματα.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀκούει μὲ τὰ χεῖλη συνε-
σφυσμένα. Ὅταν ἔμαθε τὸν ρόλον ποὺ ἔπαιξε ὁ δούξ τῆς
Ὀρλεάνης στὴν ὑπόθεσιν ὠχρίασε κι' ἐδήλωσε ὅτι ἔας ἀπὸ
τοὺς δυὸ τους, οὗτος ἢ ὁ δούξ ἔπρεπε νὰ λείψῃ. Ἀνοῖξε
τότε μιὰ πόρτα καὶ φώναξε.

—Μπρυκάγι—Λαβάν—Μπραγκκαγιόν!!

Μῆκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ὁ Μπρυκάγι κοντός,
λεπτὸς, ἀδύνατος—Λαβάν—ἀνίστημα καὶ σῶμα μέ-
τρια—Μπραγκκαγιόν—ὑπερύψηλος.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος τοὺς εἶχε μαζε-
ψει κοὶ τοὺς τρεῖς ἀθλοῦς καὶ πεινασμένους. Τοὺς εἶδε σὲ
μιὰ συμπλοκὴν καὶ ἔκρινε ὅτι μποροῦσαν νὰ τοῦ προσφέ-
ρουν ὑπηρεσίαν. Ἐχρησιμοποίησαν σὲ ἐργασίας ποὺ ἀπαί-
τοῦσαν καλὸ πόδι, καλὸ μάτι καὶ ὅσον τὸ δυνατόν λιγώτε-
ρους διαταγμούς. Τοῦ εἶχαν προσφέρει χίλιες δυὸ ὑπηρε-
σίες. Ὁ κύριός τους τοὺς ἐκτιμοῦσε πολὺ.

Μῆκαν λοιπὸν χαιρετώντας καὶ ἐστάθηκαν στὴν
γραμμή.

—Πολὺ καλὰ, μοῦ ἀρέσετε, εἶπε ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος.
Εἰσθε, εἰθε τρεῖς καλοὶ ζωντανοί.

Στὰ λόγια αὐτὰ, τὰ τέσσερα ἀπλᾶ, οἱ τρεῖς ἀνεπὶδῆσαν,
πλινθιοὶ ἀπὸ φόβου. Ἐρρίξαν τριγύρω τοὺς τρομαγμένα

βλέμματα και τέλος τραβώντας
τά τρία γιγαντιαία σπαθιά
τους :

—Οί τρεις ζωντανοί βρυχή
θηκε ο Μπρακάγι—Είμαι ψέμμα!
Είμαι ψέμμα.

—Ποιος λέει ότι είμαστε οι
τρεις ζωντανοί! Ουδέν! Ο
Λαντόν. Τρομερό ψέμμα.

—Αν εγγίξουν τους τρεις
ζωντανούς! βρυχήθηκε ο Μπρα
καγιόν! "Αν τους εγγίξουν κε
ραυνός και βροντή!

Ο δούξ και οι άνθρωποι
του στεκόταν κατάπληκτοι. Οί
τρεις άχρηστοί είχαν κολλήσει
τις πλάτες τους ο ένας στον
άλλον και έχρηματίζαν ένα τρι
γωνο με χαλούζιδες αιχμές.

Με το πρόσωπο ιδρωμένο
με τα μάτια πεταγμένα έξω α
πό τις κόγχες των εφαινοντο
σόν να μην έβλεπαν τίποτε
άλλο από ένα αέφιαλη "Αρχισαν
λένε ότι δεν είναι οι τρεις ζων
τανοί κι' εδήλωσαν ότι θάφευ
γαν από την όπηρεσίαν του, αν
το ξανάλεγε. Κι' αυτοί που
τους άκούγαν πίστεψαν ότι ήταν
τρελλοί.

—Αρκετά είπε ο Δούξ της
Βουργώνης. Είχατε μια στιγμή
τρέλλας, άς μη μιλάμε γι' αυ
τήν περισσότερο. "Ακούστε μο
νάχα. Πρόκειται για μια πολύ
δύσκολη δουλειά. Πρόκειται να
ξαναβρούμε ένα άνθρωπο που
δεν ξέρουμε ούτε τδνομα, ούτε

το σπίτι του. Αυτός ο άνθρωπος με προσέβαλε θανάσιμα.
"Αν μου τον φέρετε νεκρό ή ζωντατό έχετε εκατό
τάλληρα.

Ο "Οκεντοβίλ περιέγραψε με ακρίβεια τα χαρακτηρι
στικά και το κουστούμι του ήπóτου Πασσαβάν.

—Αυτό είναι αρκετό εφώνασε ο Μπρακάγι, του οποίου
το μικρό μάτι σπινθηροβόλου. Μπρος στο κυνήγι. Πριν
περάσουν δυο ήμέρες θα έχω βγάλη από την φωλιά του
το ζώο.

—Ε λοιπόν εμπρός για το κυνήγι γενναίο μου! εφώ
ναξε ο Γιάννης "Ατρόμητος.

Και οι τρεις μαζί ελύγισαν, σηκώθηκαν και βγήκαν. "Ο
"Οκεντοβίλ τους συνόδευσε έως την πόρτα και καθώς
κατέβηναν τις σκάλες.

—Ω, είπε! Δεν σάς είπα που θα ψάξετε να βρήτε τον
άγυρτη. Θα ψάξετε στην Σιτέ. Κι ξανάκλεισε την
πόρτα.

"Υστερα από μερικά λεπτά άκομη, οι τρεις αυτοί ά
χρηστοί ήταν έξω από το άνακτορο της Βουργώνης. "Αντί θ
μως να προχωρήσουν προς την Σιτέ, ετράβηξαν προς την
Τέμπλ. "Εκεί τα σπίτια ήταν σπανιότατα. Παρατήρησαν
μια ταβερνίτσα μπήκαν και κάθισαν εις ένα άπόμερο δωμά
τιο και διέταξαν κρασί.

—Θά έπρεπε να πάμε μακρότερα, είπε ο Μπρακάγι.

—Παιδιά μου είπε ο Λαντόν. θα μείνωμε δυο ή τρεις
ήμέρες θα μηχανευθώ ένα θάνατο που ταιριάζει σε κείνον
που γυρεύουμε, και ο ένδοξός μας κύριος θα διπλασιάση
το ποσόν των ταλλήρων που μας υπεσχέθη. "Οσον άφορα
να ξαναμπούμε στην Σιτέ, προτιμώ να μου κόψουν τα δυο
χέρια.

—Και μένα τα πόδια! φώναξε ο Μπρακάγι.

—Και μένα το κεφάλι, προσέθεσεν ο Μπρακαγιόν.

Είδαν κατάμουτρα τον θάνατο, δέκα φορές χωρίς να
τρέμουν. "Αλλά ήταν άρκετό να τους πούν "Είστε οι ζων
τανοί! γιό να τους κάνουν να μπουν στη γη. "Αρκοίσε να
τους προτείνετε ένα γύρο στη Σιτέ για να τους τρέψετε
εις φυγήν.

γό και βαρύ βήμα του και ξαφνικά
κτυπώντας το τακουβί.

—"Οκεντοβίλ είπεν ανάλαβετε
την διοίκηση των τοξοτών μας και
πιάστε δλους τους δρόμους που ό
δηγοϋν στο άνακτορο. Πηγαίνετε!
Τι περιμένετε;

"Ηταν το κτύπημα του κεραυνού,
ό πόλεμος κατά του δουκός της "Ορ
λεάνης, που ήταν ο μόνος κυβερνήτης
κι' είχε μόνον αυτός το δικαίωμα
να τοποθετήση ένόπλους στους δρό
μους.

Ο "Οκεντοβίλ βγήκε τρεχάτος.
Στο βάθος της αίθουσής ένα παρα
πέτασμα άνεσηκώθη. Μιά γυναίκα
παρουάσθη, και σταμάτησε εκεί
για ν' άκούση.

—Σκάς είπεν ο Γιάννης ο "Ατρό
μητος, πόσους ήπεις έχουμε;

—Πεντακόσιους έκλαμπρότατε.

—Δατάζετέ τους να ήπειςουν
ντυμένοι για πόλεμο.

Ο Σκάς έφυγε. "Η γυναίκα έφρι
κίασε και άχρίασε.

—Κουριέξ, βρυχήθη ο Γιάννης
"Ατρόμητος πόσους άνδρας έχομε
από εκείνους που ήλθαν από την
Μελπίν;

—Τρεις ιλιάδες έκλαμπρότατε.

—Κοβαλίκ' έμετε και τρέξετε σαν
άστραπή στην Μελπίν και φέρτε
τους εδώ.

Ο Κουριέξ έφυγε με την σειράν του.
"Η γυναίκα άφησε να πέση το παρα
πέτασμα και έκανε δυο βήματα στην
αίθουσα.

—Γκύν, εξακολούθησε ο Γιάννης
"Ατρόμητος πόσοι άνδρες έφθασαν στο Φοντενεμπλώ;

—Τρεις χιλιάδες έκλαμπρότατε.

—Τρέξε γρήγορα στο Φοντενεμπλώ και φεράτέ τους
χωρίς σταθμόν.

Ο Γκύν έφυγε. "Η γυναίκα έπρόκειτο να προχωρήση
πρ' τον δούκα. "Αλλά την στιγμή εκείνη ή μεγάλη πόρτα
της αίθουσής άνοιξε και ένας κλητήρας με επίσημη
εφώνασε.

—Βασilikός άπεσταλμένος!

—Καλά, καλό, άπήντησε ο δούξ. "Ας μπή. Και άς μά
θωμε τι θέλει ο τρελλός.

"Η γυναίκα ύπεχώρησε έως το παραπέτασμα κι' εκρύ
φτηκε πίσω από αυτό.

Την ίδια στιγμή ο άπεσταλμένος του Καρόλου έμπήκε
ένω προπορεύοντο δυο κ' άκόλουθοι τσέσερις τοξότες
του άνακτόρου του Σαιν—Πώλ. "Ο άπεσταλμένος ύπεκλί
θη βαθύτατα μπροστά στον δούκα.

—Περιμένω! είπε ξηρά.

—Έκλαμπρότατε είπεν ο δούξ, ο βασιλεύς σάς κά
νει γνωστόν ότι ένα μεγάλο συμβούλιο θα συνέλθη στο ά
νάκτορο του Σαιν—Πώλ. Στο συμβούλιο αυτό θα λάβουν
μέρος οι πρίγκηπες, ο έκλαμπρότατος διάδοχος, οι έπίσκο
ποι, ο Πρύτανης και οι καθηγηταί του Πανεπιστημίου! Το
συμβούλιο αυτό θα γίνη στις έννέα το πρωί και ή αυτοϋ
Μεγαλειότης σάς ειδοποιεί να προσπαθήσετε αύριο να
παραστήτε. Και τώρα άς εύαρεστήθη ή έκλαμπρότης σας
να μου έπιτρέψη ν' άποσυρθώ, διότι έχω την ίδια παραγ
γελία να φέρω στον δούκα του Μπερρύ και είναι πολύ
μακρυνά έως τον πύργο του.

—Πηγαίνετε! πηγαίνετε! Δεν σάς κρατώ! Μιά λέξη
μόνον! Ποιό είναι το άντικείμενο του συμβουλίου τούτου;

—Θά συζητήσουν εκεί, είπε ο άπεσταλμένος, για τους
φόρους και γιό να βρουν τον τρόπο να θεραπεύσουν την ά
θλιότητα του λαού.

—Την άθλιότητα του λαού! είπεν ο δούξ άνοίγοντας
τα κατάπληκτα μάτια του.

"Αλλά ο άπεσταλμένος ύπεκλίνετο και έφευγε. "Η πόρ
τα έκλεισε πίσω του! Και ο Γιάννης "Ατρόμητος ξαναε
πανέλαβε τόν μανιώδη περίπατόν του γελαστός και φωνά
ζοντας. "Η ά θ λ ι ό τ η ς τ ο υ Λ α ο υ.

—Πηγαίνετε! πηγαίνετε! Δεν σάς κρατώ! Μιά λέξη
μόνον! Ποιό είναι το άντικείμενο του συμβουλίου τούτου;

—Θά συζητήσουν εκεί, είπε ο άπεσταλμένος, για τους
φόρους και γιό να βρουν τον τρόπο να θεραπεύσουν την ά
θλιότητα του λαού.

—Την άθλιότητα του λαού! είπεν ο δούξ άνοίγοντας
τα κατάπληκτα μάτια του.

"Αλλά ο άπεσταλμένος ύπεκλίνετο και έφευγε. "Η πόρ
τα έκλεισε πίσω του! Και ο Γιάννης "Ατρόμητος ξαναε
πανέλαβε τόν μανιώδη περίπατόν του γελαστός και φωνά
ζοντας. "Η ά θ λ ι ό τ η ς τ ο υ Λ α ο υ.

—Πηγαίνετε! πηγαίνετε! Δεν σάς κρατώ! Μιά λέξη
μόνον! Ποιό είναι το άντικείμενο του συμβουλίου τούτου;

—Θά συζητήσουν εκεί, είπε ο άπεσταλμένος, για τους
φόρους και γιό να βρουν τον τρόπο να θεραπεύσουν την ά
θλιότητα του λαού.

—Την άθλιότητα του λαού! είπεν ο δούξ άνοίγοντας
τα κατάπληκτα μάτια του.

"Αλλά ο άπεσταλμένος ύπεκλίνετο και έφευγε. "Η πόρ
τα έκλεισε πίσω του! Και ο Γιάννης "Ατρόμητος ξαναε
πανέλαβε τόν μανιώδη περίπατόν του γελαστός και φωνά
ζοντας. "Η ά θ λ ι ό τ η ς τ ο υ Λ α ο υ.

—Πηγαίνετε! πηγαίνετε! Δεν σάς κρατώ! Μιά λέξη
μόνον! Ποιό είναι το άντικείμενο του συμβουλίου τούτου;

—Θά συζητήσουν εκεί, είπε ο άπεσταλμένος, για τους
φόρους και γιό να βρουν τον τρόπο να θεραπεύσουν την ά
θλιότητα του λαού.

—Την άθλιότητα του λαού! είπεν ο δούξ άνοίγοντας
τα κατάπληκτα μάτια του.

"Αλλά ο άπεσταλμένος ύπεκλίνετο και έφευγε. "Η πόρ
τα έκλεισε πίσω του! Και ο Γιάννης "Ατρόμητος ξαναε
πανέλαβε τόν μανιώδη περίπατόν του γελαστός και φωνά
ζοντας. "Η ά θ λ ι ό τ η ς τ ο υ Λ α ο υ.

‘Η σύγχρονος κόλασις Στά Κάτεργα τής Καγιέννης

Φυλακές που έχουν τοίχους τή.. ζούγκλα!—"Οπου ό δρα
πέτης κατάδικος δεν μπορεί να δραπετεύση.—Τά καταναγκα
στικά έργα.—Οί θεατρικές παραστάσεις.—'Η πόλις των κα
ταδίκων.—Τά κτήνη που οδηγούνται από ένα άλλο κτήνος κτλ.

Πήγα στα κάτεργα! Μην σαστίζετε. Ου
τε σκότωσα, ούτε δολοφόνησα. Είμαι όμως

δημοσιογράφος...

"Οποιος είδε φυλακές με διπλές και τριπλές σειρές από τερά
στιους τοίχους, θα περίμενε να βρή τα κάτεργα τής Καγιέννης
τριγυρισμένα από μιάν άνυπέρβλητη ζώνη, με τεράστιες κλειδα
μιές, άφου κατά καγόνα, οι κατάδικοι είναι πολύ πιό έλκινδυνον
και πιό θαρραλέοι άπ' τους άλλους φιλαζισμένους.

Καθόλου. Οί κατάδικοι εργάζονται στον καθαρόν άέρα. Γύ
ρω τους ύπάρχει κι' ένα δάσος.

Τι εύκολότερο πράγμα λοιπόν να δραπετεύση κανείς; Ναί,
έτσι φαίνεται.

Τό τροπικό δάσος όμως είναι ο πιό σίγουρος φύλακας από
τους ύψηλότερους τοίχους του κόσμου. Είναι αδιάβατο

Τά φείδια βρέθουν και μάλιστα τα πιό επικίνδυνα είδη που τό
δάγκωμα τους φέρει κεραυνοβόλο θάνατο.

Θηρία κάθε είδους, έντομα που τό τσίμπημά τους προκαλεί
φοβερούς πυρετούς και και τό βούτισμά τους είναι έκχωφαντικό,
είναι οι τρομεροί φύλακες.

Μόνον με μεγάλη συνοδεία μπορεί να διασχίση κανείς τό
δάσος.

Είμαστε σαράντα και με τρεις σίγουρους οδηγούς, γιατί δεν
θα ήταν φρόνιμο, να περιπλανηθούμε μέσα σ' εκείνη τη ζούγκλα.

Είχαμε τσούφιμα, γιατρικά, κουνουπιέρες, αντίσκηνα, όπλα.

Τό βράδυ άνάβαμε φωτιά, πριν κατασκηνώσουμε, για να
διώξουμε τα θηρία.

Δεν μπορούσαμε εύκολα να περπατήσουμε ούτε τριακόσια
μέτρα γιατί ή ύψη θεομότης του δάσους είναι άνθυγιεινή κι' ά
νυπόφορη. Μας σήκωναν οι ίθαγενείς.

Τώρα φαντάζεσθε αυτούς τους δυστυχισμένους δραπέτας που
προσπαθούν να διασχίσουν τό δάσος, μόνο με τις δυνάμεις τους.

Φυσικά οι σκληρές εργασίες της σωφρονιστικής άποικίας
τους σκληραγώγησαν λιγάκι και τό κλίμα τους βλέπτει λιγότερο
από μιάς.

Κι' όμως! Χωρίς όπλα, οδηγό, τσούφιμα, πιτό, περιπλανώνται
συνήθως όσοι δραπετεύουν, σ' έναν άπέραντο λαβύρινθο, άνάμεσα στις
λιάνες τα θηρία, και τις άρρώστειες ως που λέρνουν εξηντηλημένοι
και πεθαίνουν ύστερα από τα φρικτότερα βασάνα.

Εκτός αν κανένα φείδι ή κανέναν τίγρις τους λυπηθή και
τους έπιτεθή για να τους θανατώση.

Μερικοί από τους κατάδικους που προσπαθούν να δραπετεύ
σουν κι' ύστερα από μιό φρικαστική περιπλάνηση κατορθώνουν
να επιστρέψουν στα κάτεργα, είναι εύτυχεις.

Τόσο το χειρότερο για την άγνωστη τιμωρία! Θα είναι λιγό
τερο φοβερό από εκείνη του δάσους!

"Αλλοι όμως, πολύ σπανίως, ύπερηκοϋν όλα τα έμπόδια και
φθάνουν εις τό Μαρόνι, τό ποτάμι που χωρίζει τη Γαλλική Καγι
έννη από την "Ολλανδική. Δεν τους μένει τότε παρά να διασχί
σουν τον μεγάλο ποταμό κολυμπώντας και να φθά

"Οποιος συλλάβη δραπέτη στο ποτάμι, πέρνει ά
μοιβή πενήντα φράγκων. Για κείνα τα μέρη τό πο
σόν αυτό είναι όλοκληρη περιουσία. Κι' ο ξήλος των
ψαράδων και των ναυτικών μεγάλωσε έτσι πολυ.

Πενήντα φράγκα! Πόσες λίτρες ρούμι άντιπρο
σωπεύει!

Και λογαριάζουν αυτό το άνθρωποκυνήγι για να
καλυτερεύσουν το καθημερινό τους.

Ποτέ δεν είδα ούτε άκουσα την τιμωρία που έπι
βάλλουν στους κλέφτες και τους δολοφόνους. Στις
τρείς ή τέσσαρες τό πρωί, άναλόγως τής έποχής,
φεύγουν για να κόψουν ξύλα στο δάσος, σε μερικά
χιλιόμετρα άπόσταση.

"Ενα φλυτζάνι καφέ και δρόμο. "Ολη μέρα πρέ
πει να εργασθούν με τό τσεκούρι κάτω από τη φο

βερή ζέστη με μιό μικρή άνάπαυση τό μεσημέρι

Στό ήλιοβασιλέμμα επιστρέφουν σκοτωμένοι
από την κόυραση και βρίσκουν τό λιτό φαγητό τους που είναι
γεύμα και δείπνο.

"Υστερα κοιμώνται σε σανίδες, χωρίς σεντόνι. "Η κόυραση
τους κάνει να κοιμώνται καλά.

Οί φύλακες τους μεταχειρίζονται σαν σκυλιά. "Η αλήθεια
είναι πως δεν έχουν πάντα άδικο, γιατί όλοι οι κατάδικοι δεν
είναι ήσυχoi.

Γι' αυτό οι φύλακες έχουν πάντα ένα περιστροφο μαζί τους
"Αν ένας κατάδικος εξαγριωθή, αν συλληφθή τη στιγμή που έτοι
μάζεται να δραπετεύση, τον σκοτώνουν.

Κι' όμως κάποτε έχουν και διασκέδασεις. Παρακολούθησα μιό
θεατρική παράσταση που είχε μάλιστα μεγάλη έπιτυχία.

Τους ρόλους των γυναικών ύπεδύοντο νέοι κατάδικοι, που εί
χαν σκεπαστεί ξυρισμένο κρανίο τους με περούκες. Στην αΐθου
σα ήταν οι φύλακες με τις οικογένειές τους κι' όλες οι άρχές τής
σωφρονιστικής άποικίας. Δεν έχειροκρότησαν όμως γιατί δεν χει
ροκροτεί κανείς τους καταδίκους... δεν είναι άνθρωποι σαν τους
άλλους.

Κι' όμως οι θεαταί δεν φαινόταν πως στενοχωριόνταν καθό
λου εκείνη τη βραδυά. Μόνο που στα μάτια τους ξεχώριζε μιό με
λαγχολία, στο φός των φαναριών.

Αυό τρεις, ήσαν καλοί ήθοιοι κι' ή πρωταγωνίστρια, ένα
παλληκάρι ως είκοσι πέντε χρόνων, έπαιζε θαυμάσια τις παθητι
κές σκηνές, παρά τα χοντροπάπουσα που φαινόταν κάτω από τό
φουστάνι.

Και την επομένη ξανάρχισαν την κοπιαστική τους εργασία.

"Οταν έρχεται τό φορτίο των καταδίκων, άπ' τη στιγμή τής ά
ποβίσεως, βλέπει κανείς ένα σωρό άπαίσιες άνθρωπινες φάτσες
που κυττάζουν γύρω τους με βλοσυρές και άγριες ματιές.

Φέρουν όλοι τό άτιμωτικό στίγμα του εγκλήματος χαραγμένο
βαθεία στο πρόσωπό τους. Προχωρούν άργά, κουβαλώντας στη
πλάτη τους μέσα σ' έναν σάκκο, ό τι τους χρειάζεται για τη προ
χειρή τους έγκατάσταση.

Πρόχειρη! Είναι άραγε σωστή αυτή ή λέξη άφου πρόκειται να
περάσουν εκεί όλη τους τη ζωή; Προχωρούν σε μιό πόλη... καταδί
κων. Σε μιό πόλη που όλες τις χειρωνακτικές εργασίες τις έχουν
ανάλαβει οι κατάδικοι, όπου ο άνθρωπος που θα συναντήσης στο
δρόμο σου δεν ξέρεις αν είναι τίμιος ή αν τον βαραίνουν τα φριχ
τοτερα κακουργήματα!

Π. χ. ο ντελάλης είναι ισόβιος κατάδικος. Κι' ο έπίσημος ψα
ράς τής μικρής άποικίας δεν είναι άλλο από κατάδικος, που έπέ
δειξε σχεδόν καλή διαγωγή. "Αλλοι κατάδικοι είναι δεμένοι σε
καροτσάκια και σέρνουν βαρεία φορτία ξύλων, άλλοι κόβουν δέν
δρα, στο παρθένό δάσος κι' άλλοι κουβαλούν πέτρες και βράχους.

"Ολα τ' άποβράσματα τής κοινωνίας, όλο τό άίσχος των Γαλλι
κών φυλακών στέλνεται σ' αυτή τη μικρή άποικία.

"Ανθρωποι σε κτηνώδη κατάσταση, χωρίς συνείδηση
ή κτήνη με άνθρώπινα ένστικτα! Σκέπτονται και ζουν
όπως όλοι οι άνθρωποι ή έκτελούν τό κάθε πράγμα
μηχανικά, αυτόματα, με την τυφλή ύπακοή σ' ένα άλ
λο κτήνος!

Μεγάλα προβλήματα που θα δυσκολευθή πολύ
να τάλυση ο άνθρώπινος νους, άφου άπασχόλησαν τους
μεγαλύτερους εγκληματολόγους όλοκληροϋ του κόσμου.

Σας βεβαιώ πως μεγαλύτερη μάζα κτηνών, φριχ
τότερη ζωή κι' άπαισιότερο κλίμα δεν συνήντησα
άλλού πουθενά από τη Καγιέννη!

Λένε πως τα θηρία πλησιάζουν στην άκρη του
δάσους και περιμένουν να δραπετεύση κανείς. Και τρώ
γοντάς τον, τον σώζουν άπ' αυτή τη φρικτή κόλαση.

ΦΕΡΤ ΠΑΡΜΕΛ

"Οταν έφυγαν οι τρεις αυτοί άχρηστοί, ο δούξ τής Βουργ
ώνης έπί μερικά λεπτά διεσκέλιζε την αίθουσα με τό άρ

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η πελαταιά του κυρ' Παντελή, του χασάπη ήταν από τις λίγες, και το κομάς του τ'όβρισκαν νόστιμο. Όλες οι κουζίνες από την πιο πλούσια ως την πιο φτωχική, Ένα απόγευμα Σαββάτου που ο κυρ' Παντελής χώνευε τον μεσημεριώτικο μπακαλιάρο σουλατσάροντας στο πεζοδρόμιο του μαγαζιού του, τον έπληρώσε ένα χομίνι. Στο χέρι κράταγε ένα βιολί.

—Κυρ' Παντελή, τοῦπε. Μ' ἔστειλε ὁ πατέρας μου γιὰ λίγο κρέας.

Ὁ χασάπης δὲν ἀνῆκε στὴν τάξη τῶν κουτῶν: Ἀμέσως θυμῆθηκε πῶς ὁ βιολιτζῆς πουρχόταν κάθε Σάββατο κι' ἀγόραζε κρέας, δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα.

—Ρεῖ Γυιὸς τοῦ Ζαχαρία εἰσαι σὺ; τὸν φοβέρισε. Γιατὶ δὲν φάνηκε ὁ πατέρας σου; Ὁ μικρὸς τοῦ ἀπ. νησε μ' ἕνα ἀξιοδότητο ὕφος.

—Εἶναι ἄρρωστος, καὶ μ' ἔστειλε νὰ τοῦ πῶ κρέας βερεσέ: «Πήγαινε στὸν κυρ' Παντελή», μοῦ εἶπε, «Εἶναι καλὸς ἀνθρώπος καὶ θὰ σοῦ δώσῃ. Ἄν πάλι δὲν εἶναι στὶς καλὲς του, ἀφῆσέ του τὸ βολὶ ἀμανά».

Τὸ «αὐτοῦ» τοῦ κυρ' Παντελή ἦταν ἡ πονηρία! Μποροῦσε ὁ μικρὸς νὰ μὴν ἦταν γυιὸς τοῦ βιολιτζῆ. Γιατὸ, σκέφθηκε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ δέσῃ τὸν γαῖδαρό του στὰ... λάχανα.

—Φέρε ἐδῶ τὸ βιολί! τοῦπε μὲ ἄγριο ὕφος.

Ὁ μικρὸς τοῦ τῶδωσε φοβισμένα. Ὁ χασάπης τὸ πήρε στὰ χέρια του, τὸ εξέτασε καλὰ, καλὰ, κι' εἶπε στὸν παργυιὸ τοῦ πού ἔδωχνε τὶς μυῖνες.

—Κρέμασε αὐτὸ τὸ βιολί στὸ τοιγκέλι καὶ δώσε μισὴ ὀκτὰ κρέας γιὰ βραστό.

Ὁ μικρὸς σὲ λίγο πήρε τὸ κρέας γελοστός κι' ἔφυγε ἐνῶ ὁ κυρ' Παντελής συνέχισε τὶς χωνευτικές του βόλτες στὸ πεζοδρόμιο.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἡ κίνηση τῶν τοικοκυραίων ἄρχισε νὰ ζωηρεύῃ, κι' ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ κυρ' Παντελή ἦρθε καὶ στάθηκε ἕνα αὐτοκίνητο πολυτελείας. Δὲν θάμπωσε τὸ μάτι του γι' αὐτό: Αὐτοκίνητα σταματοῦσαν πολλὰ στὸ μαγαζὶ του, κι' οἱ πελάτες του πού φοροῦσαν κοῦκο ἦσαν μετρημένοι...

Γιατὶ νὰ μὴν τὸ παινευτῇ; Τρεῖς πρεσβεῖες ψώνιζαν κρέας ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κατέβηκε ἕνας κύριος, σοβαρὸς, καλοντυμένος, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν τρεῖς ὀκάδες κρέας. Ὁ κυρ' Παντελής ἔτριξε στὸ ψυγεῖο. Ἐβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἕνα κομμάτι—μοσχάρις οὐ φιλέτο—καὶ τὸ δειξε ὁτὸν πελάτη.

—Ὡραῖο! πορατήρησε ἐκεῖνος.

Ὁ χασάπης τὸ τύλιξε τότε σιγανωτραγουδώντας τὸν «Μπάμπια—Γιάννη».

ἐνῶ ὁ «καθὼς πρέπει» κύριος περιεργαζόταν τὰ κρεμασμένα κρέατα.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα του σκόλασε στὸ βιολί.

—Δικό σου εἶναι αὐτὸ τὸ βιολί; Τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

Ὁ πονηρὸς Μωραΐτης—ὁ κυρ' Παντελής ἦταν ἀπὸ τὰ λαγκάδια τῆς Γορτυνίας—ἔγλυψε τὸ μουστάκι του.

—Ναί, δικό μου... Βιολί μιά φορά, ἔ... τ' ἀγόρασα ἀπὸ τσιγγάνους.

Ὁ ξένος τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόσθεσε.

—Τὸ πούλας;

Ὁ χασάπης τὰ βρῆκε μπαστούνια· ὥστόσο μῆλκε στὸ νόημα.

—Δηλαδή... τὸ πούλας... στὴν ἀξία του.

Ὁ ἄγνωστος πελάτης τὸ πήρε στὰ χέρια του καὶ τὸ χτύπησε μὲ τὸ δάκτυλο. Ὁ χασάπης πορακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του.

—Σοῦ δίνω 500 δραχμές... τοῦπε ξερά. Ὁ κυρ' Παντελής... ἀφῆλσε:

—Ἀδύνατον! Εἶναι ξένοι! Κάνει χιλιάδες! Ὁ ξένος γέλασε καὶ πλησίασε στὸ αὐτοκίνητό του. Ἐδωσε τὸ κρέας στὸν σωφφῆρ καὶ γύρισε νὰ πληρώσῃ.

—Θὰ σοῦ δώσω 1.000 δραχμές! τοῦ εἶπε πληρώνοντας

τὴν τιμὴ τοῦ κρέατος.

Ὁ κυρ' Παντελής εἶχε χάσει τὸ χρώμα του.

Ὡστόσο τοῦλειψε τὸ θάρρος. Σκέφθηκε τὸν γυιὸ τοῦ Ζαχαρία πού θὰ τῷκαμε φασαρίες.

—Ὁχαρίτως... Νὰ σὰς τὸ δώσω. Μὰ

δὲν εἶναι δικό μου. Τὸ ἄφησε κά-

ποιος πελάτης.

Ὁ ἄλλος ὅμως βρῆκε ἀμέσως

τὴ λύση.

—Ὡραῖα! λοιπόν... ἐγὼ

κατοικῶ στὴν λεωφόρο Κη-

φισίας ἀριθ. 102. Δὲν ἔ-

χεις παρὰ νὰ τρέξης νὰ

ρωτήσης τὸν κάτοχο

τοῦ βιολιού ἂν δέ-

χεται... Πάντως ὡς

αὔριο... γιατί θὰ φύ-

γῶ γιὰ τὸ Παρίσι...

Κανόνισέ τα καὶ νὰ

μοῦ τὸ στείλῃς σπῆτι. Σὺμφωνοι;

Ὁ κυρ' Παντελής μ' ὑμνοῦριζε!

—Σὺμφωνοι... Σὺμφωνοι.

Κι' ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινούσε μὲ θόρυβο, ὁ χασάπης

ἄρπαξε τὸν θραυρὸ ἀπὸ τὸ τοιγκέλι καὶ τὸν ἔκρυψε πίσω

ἀπὸ τὸν πάγκο.

Τὴν ὥρα πού ὁ κυρ' Παντελής τοιμαζόταν νὰ πᾶ νὰ

βρῇ τὸν Ζαχαρία καὶ ζήτηγε νὰ μάθῃ

τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ του ἀπὸ τὸ

Παριανὸ καφενεῖο πού σύχναζε, κατέ-

φτασε ὁ γυιὸς του.

—Κυρ' Παντελή! Σοῦφερα τὰ λεφτά

Ὁ Χασάπης εἶχε καταστρώσει τὸ

σχέδιό του.

—Πολὺ ἀργά... τοῦ ἀπάντησε μὲ

ἄγριο ὕφος.

Τὸ βιολί τῶδωσα τοῦ σκουπιδιάρη

γιὰ ἕνα πενηντάρι. Νά, πᾶρε καὶ τὸ

ῥεστά 32,50

Ὁ μικρὸς ἄρχισε τὰ κλάμματα.

—Θέλω τὸ βιολί μου! Θέλω τὸ βιο-

λί μου!..

Ὁ πατέρας μου θὰ μὲ δέρῃ!

Ὁ χασάπης τότε ἔρριξε τὴν πρώτη

δοκιμ. στικὴ βολή:

—Καὶ πόσο κάνει αὐτὸ τὸ παλιο-

βιολί;

—Πολλὰ λεφτά! Πολλὰ χιλ. δραχμές

Ὁ κυρ' Παντελής τοίμασε ἀμέσως

τὴ χαριστική.

—Μπρό! Πᾶρε τρία ἑκατοστάρικα

καὶ τὴν καρπαζιά σου

Ὁ μικρὸς ἦταν καλοπάζαρος: πήρε

τὰ λεφτά, ἔφαγε τὴν καρπαζιά καὶ

σε

λίγο στρίβοντας στὴν γωνία ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένος.

Μόλις ἔφυγε ὁ μικρὸς, ὁ κυρ' Παντελής τσακίστηκε νὰ

πάρῃ τὸ βιολί στὰ χέρια του. Τὸ τύλιξε σὲ δυὸ χασαπόχα-

τα, ἔβαλε τὸ σακκάκι του κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν ἀγοραστή

μὲ τίς λίρες.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὅμως γύρισε σὲ ἀξιοθρήνητη κα-

τάσταση. Ὁ ἀριθμὸς 102 ἦταν ἕνα οἰκόπεδο.

—Αἱ! Τὸ διαβολόπαιδο! Ἄν μοῦ τῷκαμε αὐτὸ ὁ Ζαχα-

ρίας...

Δὲν πρόφθασε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀπειλή του καὶ

δέχθηκε δευτέρη ψυχρολουσία: Στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιού

του φανηκε ὁ Ζαχαρίας κρατώντας στὸ χέρι τὸ βιολί του!

—Κυρ' Παντελή, καλησπέρα... Εἶναι ἔτοιμο τὸ κρέας μου;

—Εἰτὸ κρέας! Τὸ πήρε παιδί οὐσι τραύλισε ὁ χασάπης.

Ὁ βιολιτζῆς δέχθηκε τὸ κοπιμμένο γελαστός.

—Ἀσε τ' αὐτεῖα, κυρ' Παντελή, καὶ δὲν ἔχω παιδί... Εἶ-

μαι ἔρρημος ὁ καὶ μένος στὸν κόσμο.

Ἀπὸ τότε ὁ κυρ' Παντελής κατάλαβε ὅτι ἡ πονηρία

διαφέρει ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα ὅπως τὸ κάλικο νόμισμα ἀπὸ

τὸ γνήσιο. Γιατὶ τὸ βιολί δὲν ἀξίζει φράγκο...

Π—ΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΝΕΙΛΣΟΝ ΚΑΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ Β. ΜΠΕΡΝΤ

ταί κάθε σούροπο ἀπὸ πυκνὴ δμίχλη! Μοιάζει σὰν λευκὸς

μανδύας πού σκεπάζει ὅλη τὴ περιφέρεια.

—Ἀλήθεια; ρώτησε μὲ κάποια εὐχαρίστηση ὁ Νέιλσον.

—Βεβαίωτατα. Καὶ σείς πού εἶσθε ἕνας περιηγητὴς

πρέπει νὰ προσέξετε γιὰτὶ πὶὸ κάτω ἀρχίζουν οἱ κρηνοὶ!

Τοὺς ξέρετε;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Νέιλσον.

Ἡ δμίχλη! Τὶ ἀπρόοπτος τύχη! Μέσα σὲ μιά πυκνὴ δ-

μίχλη μποροῦσε νὰ κἀνῃ θαυμάσια τὴ «δουλειά» του!

Ὁ Νέιλσον ἐπλήρωσε τὰ σάντουιτς

πού τοῦ εἰσέμασε ὁ ξενοδόχος κι' ἐ-

ξηκολούθησε τὸν δρόμο του.

Ἐστρίψε πίσω ἀπὸ ἕνα λόφο κι'

ἄρχισε νὰ κυττάζῃ πότε—πότε πίσω

του. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωῶσα!

Ἀριστερά του ὕψωνόταν ὁ ἀπὸ-

κρημνὸς λόφος καὶ δεξιὰ του κατέβαι-

νε ἕνας ἀπότομος κρημνὸς πού ἔφθα-

νε ὡς τοὺς βράχους τοῦ ὄρους.

Σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ

κατέβηκε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν κρημνὸ, ἀλ-

λὰ πρὶν ἀπομακρυνθῇ ἔρριξε μιά μα-

τιά κι' εἶδε πῶς ὁ ἀνθρώπος πού βρι-

σκόταν μέσα στὸ πῶς κλειστὸ μέρος

τοῦ αὐτοκινήτου, ἦταν πάντα στὴν ἴ-

δια θέση, ἀκίνητος. Ὁ ἀνθρώπος δὲν

ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν νεαρὸ ντεκετίβ

Βάιρ, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ πάρῃ μὴ με-

γάλη ἀμοιβὴ 10.000 δολλαρίων προσε-

φέθη νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ νὰ συλλάβῃ

τὸν Νέιλσον, τὸν δημόσιο κίνδυνο τῆς

Νέας Ὠρκῆς.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τὸν γκάν-

κοτερός ὁ ἀστυνομικὸς συνελήφθη ὁ ἴ-

διος. Ὁ κακοποιὸς τὸν εἶχε ποτίσῃ ὁ-

πνωτικό καὶ, βαθεῖα κοιμώμενος, τὸν

ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ πήγαινε

νὰ τὸν ρίξῃ στὴν ἄβυσσος, ὅπου δὲν

θα τὸν εὕρισκε κανεὶς.

Ἐφθασε λοιπὸν στὴν ἄκρη τοῦ

κρημνοῦ καὶ ἐσταμάτησε.

Τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα του ἦταν μεγαλο-

πρεπές. Ὁ κρημνὸς εἶχε βάθος ὡς εἴκοσι πέντε μέτρα κι'

μῆ. Ἡ δμίχλη ἔπεφτε ὀλοένα πὶὸ πυκνὴ, ἀλλὰ σὲ μιά στιγ-

μὴ εἶδε πῶς ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας σάν νὰ τὸν

παρακολουθοῦσε, πρᾶγμα πού τὸν ἔκανε ν' ἀνυψήσῃ.

Ἐπρόχωρησε μὲ κανονικὴ ταχύτητα κι' ὕστερα ἔστρι-

ψε σ' ἕνα δρομάκι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴν

διεύθυνση πού ἔπενε τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ εἶδε νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὸ

πανδοχεῖο ὅπου λίγο πρὶν εἶχε δειπνήσῃ κι' αὐτὸς.

Ἐπεφτε πυκνὴ τόσο πού ἔκρυβε τὸν δρόμο του. Ἡ δμίχλη

παρὰλλήλως τῆς ἀκτῆς. Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνησυχόσε.

Ἡ δμίχλη θὰ τὸν βοηθοῦσε πολὺ στὴ «δουλειά» του

Τέλος ἐσταμάτησε, ἀνῆλθε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τράβηξε ἔξω

τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν φορτώθηκε στοὺς ὤμους του.

Ἄκουσε ὅμως τὸν θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου πού περ-

νοῦσε ἀπὸ τὸν ἀμαξιτὸ δρόμο, κι' ἐστάθηκε ἀκίνητος. Ἀλ-

λὰ δὲν εἶδε τίποτε. Ἡ πυκνὴ δμίχλη ἔκρυβε τὰ πάντα! Με-

τὰ ἀργὰ καὶ σταθερὰ βήματα ἐπρόχωρησε κι' ἔφθασε ὡς τὸ

χειλὸς τοῦ κρημνοῦ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε νὰ προφέρῃ

λόγια ἀσυνάρτητα ὁ δυστυχὴς Βάιρ. Ὁ Νέιλσον ἀνατρί-

χισσε, ἀλλὰ μὲ μιά ἀποφασιστικὴ δύναμη σήκωσε τὸν

Βάιρ στὸν ὦμο του καὶ τὸν κρήμνησε, μὲ τὸν κεφάλι

κάτω, μέσα στὴν ἄβυσσος!

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ Νέιλσον καθώταν στὸ ντι-

βάνι του καὶ κάπνιζε, κουρασμένος ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἐκ-

δρομὴ του, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε στὸ διάδρομο βήματα.

Μετὰ μιά στιγμὴ, ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίξε κι' εἶδε νὰ μπαί-

νουν ἀστυνομικοὶ, καὶ μπροστὰ ἀπ' ὅλους, ἐκεῖνος πού

γκρέμιζε στὴν ἄβυσσος, ὁ ντεκετίβ Βάιρ.

Ἦταν δυνατὸν; Ὁνειρευόταν ἡ ἔβλεψε φάντασμα;

—Ἐκάνατε πολὺ καλὰ, Νέιλσον πού θελήσατε νὰ κάνω

ἕνα λουτρό. Καὶ ξέρετε, τὸ κρῶο νερὸ μ' ἔκανε νὰ ξυπνή-

σω ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸ πού μοῦ εἶχατε δώσει!

—Ναί... ἀλλὰ οἱ βράχοι!; μουρμούρισε ὁ Νέιλσον σα-

στισμένος.

—Οἱ βράχοι; ρώτησε ὁ Βάιρ χωρὶς νὰ καταλαβαῖν

καὶ ἔρριξε μιά ματιά στοὺς ἀστυνομικοὺς πού τὸν συνώ-

δευσαν.

Καὶ αὐτοὶ ἐξήγησαν ἀμέσως κάτι πού ὁ Νέιλσον δὲν

κατάλαβε.

—Μ' ἀφοῦ τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τοὺς βράχους...

ἦσαν τεράστιοι καὶ αἰχμηροί... στὰ πόδια τῆς ἄβυσσου...

σὲ βάθος εἴκοσι πέντε περίπου μέτρων!

Ναί. Εἶχε δῆτους μυτεροὺς βράχους

τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ κάθε βλάστηση

τοὺς εἶχε ἰδεῖ χίλιες φορές καὶ δὲν

ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ὑπαρ

Λοιπόν, αγαπητέ Τζόν, διηγήσου μας πώς τα πέρασες στο ταξίδι σου. Βεβαίως οι Ινδίες είναι μία πολύ ενδιαφέρουσα χώρα και ασφαλώς θα ήχης να μάς πης πολλά, είπε ο σερ Τόμας, ένας από τους πέντε φίλους που κάθονταν στο σαλόνι του Τζόν Μπίλ.

—Θα σ'α διηγηθώ ευχαρίστως, είπεν εκείνος ανάβοντας την πίπα του, το πιο συνταρακτικό επεισόδιο που μου συνέβη.

Εκάθισε σ'ε μιά πολυθρόνα και βάζοντας την πίπα του ανάμεσα στα δάκτυλα του δεξιού χεριού του άφηγήθη :

» Στην Καλκούτα είχα πολλούς φίλους κι' ένα βράδυ δυό απ' αυτούς θέλησαν να με πάρουν να πάμε σ'ένα κέντρον νυκτερινό ιθαγενών, όπου χόρευαν έπιναν κι' έπετρέποντο άκόμη και τυχερά παιχνίδια.

Περίεργος λοιπόν έγω και διψώντας περιπέτεια,δεν έδιστασα να συμφωνήσω μετήν πρόταση των δυό μου φίλων. Πήγαμε σ' ένα λευκό σπίτι με δυό πατώματα. Ο γηραιός ιδιοκτήτης του κέντρου μ'ας έδειξε ένα τραπέζακι, αλλά οι φίλοι μου του είπαν,

—Οχι εδώ, 'Ολόλ. Έπάνω.

Ο γέρος με κούταξε σαν ν'αθελε να καταλάβη αν έγω του ένένπνεα έμπιστοσύνη.

» Έπάνω, ήταν ένα δωμάτιο με παληά έπιπλα, όπου μερικοί πελάτες, ξαπλωμένοι επάνω σ'ε δερμάτα άγρίων θηρίων,έπιναν,κι'έκλινιζαν, μισοκοιμισμένοι.

Μιά νέα, τυλιγμένη σ'ε μιά γαλανόλευκη κελειμπία, γύριζε ανάμεσα στους πελάτες, διανέμοντας μερικά μπουκάλια μ' ένα περίεργο σκούφο ύψος.

—Τί είν' αυτό ; —ρώτησα τους φίλους μου που στο μεταξύ είχαν κάνει νεύμα στη νέα για να μ'ας πλησιάσει.

—Ένα φοβερό πιωτό, φτιαγμένο από χάκα και καθαρό οινόπνευμα. Θα το δοκιμάσης άργότερα !

Πράγματι το δοκίμασα' ήταν ένα πιωτό που δεν μπορούσα να καταλάβω άλλη γεύση από το δυνατό σπρίτο του. Ένα πιωτό για νολασμένους. Παραδεισιακό όμως μου φάνηκε το χαμόγελο της νέας που μ'ας το είχε σερβίρει.

Ήταν μελαμψή, αλλά το δέγμα της γυάλιζε σαν μπρούτζος και τα μάτια της ήταν φλογερά και σαγηνευτικά.

Οι φίλοι μου μου είπαν, πώς ή μικρή Ζεϊλά,—αυτό ήταν τ'ονομά της,—είχε μιά πολύ περίεργη ιστορία. Φαινόταν πώς ήταν κόρη μ'ας σουηδίδος κι' ενός ινδού. Αλλά ποιος ήξερε κάτι το συγκεκριμένο ; Για κάμποσα έκαμη βράδια ξαναπήγα σ' εκείνο το έξωτικό κέντρο και μάλιστα, μόνος μου. Κι' εκεί δεν άργησα να κάνω και μερικούς φίλους. Με ρώτησαν, μου ζήτησαν συμβουλές για μερικές πολύ μεροδμεμένες υποθέσεις τις οποίες δεν μου εξήγησαν ποτέ καθαρά κι' έγω τους μίλησα πολύ ώρα γι' αυτές.

Ίσως το μυστηριώδες χαμόγελο της Ζεϊλάς να μ'ην ήταν ξένο σ' αυτές τις υποθέσεις. Αλλά όλοι οι θαμώνες την κυτούσαν με μεγάλη προσοχή, σαν να την είχαν αιχμάλωτη, πράγμα το οποίο δεν μου επέτρεπε να ζητήσω και να μάθω ούτε μιά λέξη απ' ότι συνέβαινε εκεί μέσα.

Έτσι πέρασε πολύς καιρός ως που τέλειωσα την αποστολή μου στις Ινδίες κι' ετοιμάσθηκα να φύγω.

Κι' ένα βράδυ άνηγγειλα την αναχώρησή μου στους φίλους μου ινδούς, θαμώνες του περιέργου κέντρου οι όποιοι τότε μου έρριξαν πολύ βλοσυρά βλέμματα. Έγω όμως δεν έδωσα προσοχή. Όταν σηκώθηκα για να φύγω ο ιδιοκτήτης του κέντρου 'Ολόλ στάθηκε όρθιος μπροστά μου λέγοντάς μου πώς πρίν να φύγω ήθελε να μου ζητήσει τη γνώμη μου για κάτι που βρισκόταν κρυμμένο σ'ε υπόγειο του σπιτιού.

Έγω δεν είχα καμιά αίτια για να ύποψιασθώ. Ο 'Ολόλ ύπληξε πάντοτε καλός μαζί μου κι' έτσι τον άκολούθησα στο υπόγειο. Μόλις μπήκα μέσα ανατρίχιασα κι' ο 'Ολόλ έκλεισε άμέσως την πόρτα πίσω του. Βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο που το φώτιζε

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΤΡΑΠΑΝΣ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΚΑΛΚΟΥΤΑ

Ένα λυχναρι και στους τοίχους του άκουμπούσαν έπιπλα που το άντίκρουσμά τους έπροξενούσε φόβο και όπου ύπληχε μιά άγχόνη, ένας τεράστιος όδοντωτός τροχός και άλλα περίεργα αντικείμενα. Στο επάνω μέρος του τοίχου έλαμπαν ολόκληρες δεκάδες σπαθιών, μαχαιριών, δοράτων, χατζαριών ναβαγιών κι' όλα τα είδη των όπλων των ιθαγενών.

—Πολύ ενδιαφέρον δωμάτιο — είπα κυττάζοντας τον 'Ολόλ που τώρα είχε καθίσει επάνω μου το βλέμμα του με μιά περίεργη έκφραση κακούργου.

—Νομίζετε ;

—Νομίζω πώς εδώ μέσα βρίσκουν τον θάνατο όσοι σ'ας ένοχλούν.

—Είσθε έξυπνος, δεν ύπάρχει άμφιβολία και φαντάζομαι πως δεν θ' άργήσετε να καταλάβετε πως και σεις είσθε... ένας απ' αυτούς! Βέβαια ! Γιατί ξέρετε, μάθατε πολλά από τα μυστικά του κέντρου μας, κι' ίσως να μ'ην άργήσετε να πληροφορήσετε την βρετανική αστυνομία για να μ'ας διαλύση. Τώρα λοιπόν πρέπει να πληρώσετε με αίμα όσα θελήσατε να μάθετε, άγαπητέ Φουλάν, μου είπε. Κι' ύστερα από λίγες στιγμές προσέθεσε :

—Κι' ή μόνη ένδειξη φίλας που μπορώ να σ'ας κάνω είναι εκείνη να σ'ας άφήσω να διαλέξετε όποιο μέσον θανάτου θελήσετε : άγχόνη, τσεκούρι, καμνιόδα, όδοντωτό τροχό, δόρυ ή μαχαίρι. Καθώς βλέπετε εδώ μέσα ύπάρχουν όλα τα φονικά όπλα που έδημιούργησε ο άνθρωπος.

Κι' ο κακούργος 'Ολόλ έκανε ένα νεύμα σ'ε μερικούς σκλάβους κι' αυτοί με πήραν σχεδόν στα χέρια και με ώδηγησαν κοντά στην άγχόνη, που σ'ε μιά γωνία του δωματίου προέτανε το μαδρό της χέρι, άπειλητικά. Μου πέρσαν το σκρίνι στο λαιμό κι' ο 'Ολόλ σήκωσε το χέρι του. Αλλά την στιγμή εκείνη άνοιξε ξαφνικά μιά πόρτα πίσω ζτου κι' άκούστηκε μιά διαπεραστική φωνή.

—'Οχι ! 'Οχι ! Πατέρα, μ'ην τον σκοτώσης, άκουσε !

Τότε, σαν ένα όνειρο είδα τη μικρή Ζεϊλά μπροστά στον φοβερό 'Ολόλ, του όποιου το πρόσωπο για μιά στιγμή είχε πάρει μιά άπάνθρωπη έκφραση.

—Η Ζεϊλά μουμυώθηκε με λυγμούς.

—Δεν πρέπει να τον σκοτώσης. Έγω τον αγαπώ ! Σώσε τον για μένα !

—Δεν μπορώ, Ζεϊλά φύγε, δεν πρέπει να μ'ίνης εδώ.

—Σ'ν δεν θα τον σκοτώσης ! ούρλιασε τότε ή Ζεϊλά — Σου το άπαγορεύω ! —Και προφέροντας αυτά τα λόγια άρπαξε ένα μαχαίρι απ' εκείνα που κρέμονταν στον τοίχο. Τα μάτια του 'Ολόλ έλαμψαν για μιά στιγμή από φρίκη. Έκανε ένα νεύμα στους σκλάβους και χάθηκαν άμέσως.Κι' ύστερα γύρισε πρόξέμε και είπε

—Είσθε τυχερός, κύριε Φουλάν, αλλά έγω δεν είμαι από εκείνους που μπορούν να σ'ας χαρίσουν την ζωή εξ αίτιας της άγάπης της Ζεϊλάς. Αν όμως θέλετε την ζωήν και την έλευθερία σας, πρέπει να παντρευτήτε την νέα, σύμφωνα με τους νόμους μας. Κι' όταν θα γίνετε σύζυγός της, δεν θα μπορήτε πιά να συκοφαντήτε τον πατέρα της γυναίκας σας χωρίς να δίνετε σ' αυτή ένα μεγάλο πόνο. Κι' είμαι βέβαιος πως δεν θα το κάνετε.

Εκύταξα την Ζεϊλά που μ'ας παρατηρούς με τάρματα βουρκωμένα, αναμένοντας την άπόφαση του πατέρα της. Και δεν ήταν ή πρώτη φορά που ή καρδιά μου σκιρτούσε σ' εκείνο το βλέμμα, και γι' αυτό δέχτηκα όχι γι'ατί φοβόμουν τη πρόταση του 'Ολόλ αλλά γι'ατί έννοιωσα πως αγαπούσα τη Ζεϊλά Του έκανα όμως κι' έγω τη δική μου πρόταση: Η Ζεϊλά έπρεπε να μ'άκολουθήσει στο Παρίσι,στη πατρίδα μου.Ο'Ολόλ θέλησε να κινήσει κάποιον παρατήρηση αλλά ή Ζεϊλά με πλησίασε και μου έβγαλε το σκρίνι από το λαιμό και τίς άλυσίδες από τα χέρια. Ύστερα με φίλησε εισέξνδειξη τρυφερότητας και ταπεινωσης.

Κι' ένω διηγόταν ο Φουλάν κυτούσε την γυναίκα του που καθόταν στο χέρι μιανής πολυθρόνας και τον κύτταγε με λαχτάρα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ημέρωσε στο δάσος. Ένας χοροδότης, όντω μέτρων μήκους, σύρθηκε με δύσκολία και βούτηξε στον ποταμό Γάγγη. Μακριά ένας βοηχυμός μαρτύρησε την παρουσία ενός τίγρι που ζητούσε λεία.Ο Έντβαρ Κόρου, με στεγνό λαρύγγι από την άγωνία, υπερινκλώντας το νευρικό τρεμύλιασμα που έννοιωθε στα πόδια, μ'ηκε στη σκηνή του Τσάρλυ Μάξ.

Άφηξε έναν στεναγμό άνακουφίσεως και χαμογέλασε ύστερα από τη φρικτή άνησυχία του.

Ο Τσάρλυ Μάξ, ξαπλωμένος σ'ε ένα κρεβάτι διάβαζε κάπαιο βιβλίο. Το δού-

βασμα φαινόταν πως τον ένδιέφερε τόσο πολύ ώστε δεν άκουσε τον Κόρου που μ'ηκε στη σκηνή. Ούτε καν σήκωσε το κεφάλι.

Τότε, για να φανερώσει την παρουσία του και για να έκδηλώσει τη χαρά του, ο Κόρου, κατέφερε στον ώμο του Τσάρλυ Μάξ, ένα δυνατό φιλικό χτύπημα.

Ο Τσάρλυ Μάξ σοβάστηκε στο πάτωμα άμέσως. Ήταν νεκρός και μάλιστα είχε ξυλάσει κιόλας. Ο Κόρου κράτησε με δυσκολία ένα φοβερό ούρλιασμα τρόμου.

Σ'αν νάβλεπε κινηματογράφο, έτσι περνούσαν από τα μάτια του διαδοχικές και βιαστικές περασμένες εικόνες. Η αναχώρηση της αποστολής που είχε ως σκοπό ν' άνεβη από τον Γάγγη στα Ιμαλάια, ή πρώτη τίγρις που σκότωσε ο Τζόννυ Πήρσον, ο χοταλίας του όποιου το θανατηφόρο δάγκωμα είχε άποφυγει ο Άντριους Χάμιερ και τόσα άλλα παράδοξα επεισόδια.

Έτσι είχαν περάσει τις πρώτες τους μέρες οι έξη σύντροφοι. Έξαφνα ο θάνατος άρχισε να θερίζει τους ανθρώπους της αποστολής. Ένα πρωί βρήκαν τον Σάμουελ Ρεντσόουν πλαγιασμένον στο κρεβάτι του σαν να κοιμόταν ήσυχά. Ήταν νεκρός. Τον έφραξαν, τον εξέτασαν αλλά δεν βρήκαν ίχνος πληγής, καμιά φανερά αίτια του κεραυνοβόλου θανάτου.

Ο Σάμουελ Ρέντσόουν ήταν νεκρός. Από τί όμως ; ο Τόννυ Πήρσον που ήταν βάρδια εκείνη τη νύχτα, είπε πως δεν είδε ούτε άνθρωπο ούτε κανένα ζώο να περάσει από τη σκηνή. Ο Ρόμπερτ Μπράουν ύπέθεσε πως ο Σάμουελ Ρέντσόουν ύπληξε θύμα ενός φειδιού. Τό φειδί όμως δεν θα παρέλειπε να πνίξη τη λεία του χιόνιμένου νέου.

Την επομένη ήμέρα ο Άντριους Χάμιερ δεν άποκρίθηκε στη φωνή του συντρόφου του όπως ο Σάμουελ Ρεντσόουν. Με τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο, είχε πεθάνει κι' αυτός ! Τώρα και τρίτος Φρικτώντας, ο Κόρου κύτταξε τη γωνιά όπου ο Πήρσον είχε έγκαταστήσει το κρεβάτι του. Ο Τζόννυ Πήρσον έκοιμόταν ήσυχά.

Σύληψε άπότομα, στις φωνές του Κόρου, έτρεψε το μάτι του, και κύτταξε σαστισμένος τον Τσάρλυ Μάξ. Έκατάλαβε κι' ανατρίχιασε.

—Έγω φταίω... Ξεφώνησε. Έπρεπε να μ'ην κοιμηθώ, καίμνε Τσάρλυ !

Ο Ρόμπερτ Μπράουν ο άλλος σύντροφός των μ'ηκε στη σκηνή, και βλέποντας τον Τσάρλυ νεκρό χλόμιασε και κόπηκε ή φωνή του.

Οι τρεις σύντροφοι κυττάχτηκαν. Ο καθένας τους σκεφτόταν το ίδιο πράγμα.

—Πρέπει χωρίς άλλο ν' ανακαλύψουμε την αίτια του θανατικού αυτού που μ'ας έξοντώνει, είπε ο Κόρου με σταθερή φωνή.

Απόψε θα μείνουμε κι' οι τρεις μαζί κι' οι δυό από μ'ας θα φύγουν βάρδια, ενώ ο τρίος θα ξεκουράζεται.

Έφραξαν μ'ηπως βρούν τίποτε ίχνη. Οι Ινδοί που τους συνόδευαν δεν μπόρεσαν να τους δώσουν καμιά έξήγηση. Μ'ηπως τους έξόκωσαν τάχα εκείνοι με τα μυστηριώδη μέσα που ήξεραν ; Γιατί πολλές φορές τους είχαν ιδη να τριγυρίζουν τις σκηνές

τους και να περιμένουν έξω απ' αυτές. Πάντως έπρεπε ν'απο έξακριβόσουν κι' αυτό το θάνατον.

Ήρθε ή νύχτα. Οι τρεις άνδρες, πήραν από ένα παγούρι γεμάτο ούισκυ ο καθένας κι' άρχισαν τη βάρδια τους. Η ώρα δεν περνούσε.

Κάποτε ο ένας τους πρόφερε μερικά λόγια, σιγά-σιγά, σαν να ήθελε να ξεχάσει ή τη φοβερή άνάμνη ή αυτής της άτέλειωτης νύχτας. Κι' όμως πέρασε χωρίς κανένα άπορόπτο έπεισόδιο. Κι' έτσι οι τρεις άνδρες ξημερώθηκαν α νύκτα.

Κατάκοποι, άλληλοκυττάχτηκαν λυπημένα. Πώς συνέβη να μ'ην διεπράχθη κανένα καινούργιο λυπηρό επεισόδιο ; Δεν έπέθαναν άλλος, γιατί και οι τρεις έμειναν ζύπνιοι. Αυτό έσήμαινε πως ένας απ' αυτούς... Έκυττάχτηκαν με ύποψια.

Κατά το βράδυ ο Τζόννυ Πήρσον έδειξε πως ύπέφερε από νευρική κατάσταση. Όταν έφτασε ή στιγμή για το φοβερό νυχτερι άποκομ'ήθηκε άμέσως με ύπνο βασανισμένο και γεμάτο έφιάλτες.

Ο Κόρου και ο Μπράουν τον έβλεπαν που άγωνιούσε σαν να πάλευε εναντίον ενός άοράτου έχθρου, με το μέτωπο πλημμυρισμένο στον ιδρώτα.

Συνούσε κάθε που άκούγε τη φωνή τους, σκούπιζε το κάθιδρο πρόσωπό του, προσπαθούσε να κρατήσει άνοιχτά τα μάτια του, αλλά ξανάπ'φε στο λήθαργο που τον τυραννούσε. Κατά τις δυό το πρωί σηκώθηκε όρθιος με γουρλωμένα μάτια. Με χαμένο βλέπικη κίνηση πήρε μιά σύριγγα κι' ύστερα προχώρησε με βαριά βήματα προς το κρεβάτι όπου ο Μπράουν και ο Κόρου ξενυχτούσαν.

Οι δυό τελευταίοι μόλις τον αντίκρυσαν πετάχτηκαν όρθιοι και τον άρπαξαν από τις μισγάλες. Ο Τζόννυ Πήρσον άνατρίχιασε, τα πόδια του λήγισαν και για μιά στιγμή έδειξε πως ύπνυνόσε από το λήθαργο. Έκπληκτος τότε κύτταξε τοις δυό συντρόφους του χωρίς να τους καταλαβαίνει.

—Τί συμβαίνει... άρχισε. Ύστερα εκύτταξε το χέρι του.

Ένα χέρι έτρεμε από νευρική έντα ένό κρατούσε στα δάκτυλά τη σύριγγα. Ο Πήρσον ούρλιασε :

—Έγω ! Έγω, έξόκωσα τον Σάμουελ Ρεντσόουν, τον Άντριους Χάμιερ και τον Τσάρλυ Μάξ. Έγω τους έκανα ένεση δηλητηρίου ! Νά... τώρα τα βλέπω όλα μπροστά μου... Είναι νύληχτα... έξελυστώ από τη σκηνή μου... μ'αίνω στη γειτονική... εκείνη του Σάμουελ Ρεντσόουν... κοιμάται... του κάνω ένεση...

έχει στο σβέρκο καθώς άργότερα και... στον Άντριους Χάμιερ και τον... Τσάρλυ Μάξ !... Έγω... έγω... τους έξόκωσα και τους τρεις.

Έξέσπασε σ'ε κλάμμα. Ο Κόρου και ο Μπράουν κύτταξαν τον δυστυχ Πήρσον χωρίς να προσφέρουν ούτε μιά λέξη.

Η τρομερή άποζάλυψη τους είχε τρομάξει. Ο σύντροφός τους χωρίς να θέλη, χωρίς ούτε ο ίδιος να το φαντάζεται υπό το κράτος, ένός πυρετού που ύπνυνόσε ίσως το κλίμα ή οι εισπνοές της ζωρουδιάς που άφηναν τα παράξενα φυτά, έχοφταν σ'ε μιά ληθαργική κατάσταση, και τότε σαν να τον έσφρωχνε μιά άόρατη δύναμη, δολοφονούσε έδηλητηριάζε τους πιο άγαπημένους του φίλους.

Τρομαγμένοι στεκόταν και τον εκύτταξαν.

Ξαφνικά, ο Τζόννυ Πήρσον σοβάστηκε στο πάτωμα. Το χέρι του είχε βυθιστεί στην κοιλία του τη βελόνη της δηλητηριασμένης σύριγγας.

ΣΑΡ ΟΝΤΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΤΥΧΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

Όταν ο Ζάκ Σωβάλ, γέρος πιά άφινε, τη σκέψη του να τρέξει στα περασμένα, δεν έβρισκε παρά θλίψη, κι' άπογοήτευση.

Η ζωή του είχε πιάσει έρημη, έξ αιτίας μιās γυναίκας. Συχνά, όταν άναπολούσε όλα τα περιστατικά της ζωής του καλώς, δεν μπορούσε να υποφέρει τη σκέψη ότι αυτός ήταν ο μόνος ένοχος της δυστυχίας του!

Ήταν 24 ετών κι' είχε μη μηχανικός, σ' ένα εργοστάσιο ηλεκτρικών, στη Λιμουζίν, όπου γνώρισε την 'Ελένη Ντυβουάρ. Η μικρή αυτή πόλις είχε γυναίκες όσημαντες, κι' η μόνη που ξεχώριζε ήταν η 'Ελένη. Τό πρόσεξε αυτό άμέσως.

Ήταν παντρεμένη μ' έναν χονδρό κτηνοτρόφο της χώρας που ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερος από κείνην, ένα άνθρωπο χονδρό και στο κορμί και στη ψυχή, που ένδιαφερόταν μόνο για τόν σταυλό του, για τις δουλειές της βοσκής και γύριζε καμιά φορά στο σπίτι του μεθυσμένος.

Από τις πρώτες συναντήσεις, ο μηχανικός κατάλαβε κάτω από το χαμόγελο της νέας, της λεπτοκαμωμένης και ευγενικής εκείνης γυναίκας, έλη την άηδία και την αγονία που αίσθανόταν από τη ζωή της. Τού άρεσε στην αρχή, ύστερα την αγάπησε, κι' η αγάπη του αυτή μεγάλωνε περισσότερο, που την έβλεπε έτσι θλιμμένη.

Ήταν όμως έντιμη και παθητικά στωική. Στην ύπαρξή της συγκεντρώνονταν όλα, η καθαρότητα των γραμμών, η χάρη των κινήσεων ή καλλονή του προσώπου και η ευγένεια της καρδιάς. Ο Ζάκ Σωβάλ κατάλαβε άμέσως, πως αυτή η γυναίκα θα ήταν όλόκληρη ή αισθηματική ζωή του, κι' ότι ύστερα από αυτήν καμιά άλλη γυναίκα δεν θα λογοριαζόταν στα μάτια του, γιατί η καρδιά είναι όπως, το ποτάμι ύφισταται πλημμύρες αλλά δεν χάνει ποτέ τη συνήθη του ροή.

Η 'Ελένη δεν άργησε ν' ανταποκριθί στο σιωπηλό έρωτα του μηχανικού. Μέσα στην ήλική έρημιά, που ζούσε, της φάνηκε σαν σωτήρας που θα την τραβούσε από το βόρβορο που βυθιζόταν κάθε μέρα και περισσότερο. 'Αλλά ήταν ήλική και τίμια.

Σ' αγαπώ, είχε πη στον Ζάκ, αλλά έφ' δσον είμαι γυναίκα αυτού του ανθρώπου, δεν μπορώ ν' άνήκω και σέ σ'α... Στην ιδέα μιās άπιστίας, όλη του ή ύπαρξη έπαναστατεί. Η αγάπη μας θα μείνει όπως είναι. Δεν θα μ' ορέσθ να ζήση παρά μόνο στο φως και στην αλήθεια... 'Ας φύγουμε καλλίτερα, πάρτε με να φύγουμε, να ζήσουμε όπως θέλουμε...

Αλλά ο Ζάκ Σωβάλ φάνηκε διστακτικός, προκειμένου να πάρη μιā απόφαση. Ήταν φτωχός. Να έδινε μιā ζωή στερημένη στη γυναίκα που αγαπούσε; Οι οικονομικές στενοχώριες θα κατέστρεφαν ίσως σιγά σιγά τόν έρωτά τους.

Κι' έφυγε μόνος, κατεχόμενος από την αποκλειστική ιδέα, να κερδίση χρήματα, πολλά χρήματα και πλούσιος πιά, να γυρίση να την ζητήσει...

Τού υποσχέθηκε εκείνη να περιμένει...

Έδωσε όλες τις δυνάμεις του στη δουλειά, πιστεύοντας στην ευτυχία, αλλά απέλπιστηκε γρήγορα, γιατί η τύχη του έφευγε. Η άμφιβολία κι' η άποθάρρυνσις σιγά-σιγά μπήκαν στην ψυχή του...

Κι' όταν πέρασαν πολλά χρόνια, τότε που δεν ήταν πιά καιρός, η τύχη άλλαξε ξαφνικά. Σέ δυό χρόνια έγινε πλούσιος, μ'ην ξέροντας τώρα τι να κάνει το χρήμα του.

Γιατί είχε περάσει τα σαράντα του χρόνια και δεν μπορούσε να γίνη σκέψις για να ξαναγυρίση στη Λιμουζίν.

Έξακολούθησε να ζή έχοντας το συναίσθημα της ανώφελης πιά ζωής για κείνον και την άπώλεια της αληθινής ζωής. Σέ τι θε του χρησίμευαν τα εκατομμύριά του, οι βιλ-

λες του, τα παλάτια του; Δεν του χρειαζόνταν τόσος χώρος για ν' άκουμπήσθ τα πεθαμένα του νεκρά.

Η 'Ελένη, τόν είχε κρατήσει μακριά από τις άλλες γυναίκες.

— Ήμουν δειλό, φοβόμουναι, τότε που ήταν ακόμη και ρός, έπανελάμβανε συχνά.

Τη φανταζόταν και την έβλεπε πάντα, όπως την ήμερα που την είχε άφισει. Συχνά έβλεπε με τη φαντασία του τη ζωή που θα έκανε.

— Άσχολείται με το νοικοκυριό της, σκεφτόταν, μεγαλώνει τα παιδιά της, αν έχει άποχτήσει, περιποιείται τόν άνδρα της. 'Εκείνο για το οποίο είμαι βέβαιος, είναι πως θα μέ έχει πιά ξεχάσει...

Έφτασε στα 45 του χρόνια, στα 50, στα 55.

Μιά μέρα η τύχη του έφερε μπροστά του έναν παλιό συνάδελφο, που είχε εργασθί όπως κι' αυτός στη μικρή πόλη της Λιμουζίν, όπου είχε γνωρίσει την 'Ελένη...

Στην αρχή μίλησαν για τις δουλειές τους, για το προσωπικό του, για τις νέες τεχνικές μεθόδους που χρησιμοποιούσαν.

Τέλος, τη στιγμή που πήγαιναν να χωρισθόν ο Σωβάλ ρώτησε άπ' ευθείας τόν συνάδελφό του:

— Τι γίνεται, αλήθεια, η κυρία Ντυβουάρ; Ήταν όμορφη γυναίκα... Ο άλλος τόν κύτταξε, σκεπτικός:

— Η κυρία Ντυβουάρ... άλλ' δεν τ'έξερετε;

— Όχι...

— Πέθανε...

— Πέθανε;

— Ω! Αυτό είναι πιά παλιή ιστορία... Ήταν μόλις τ'άντα χρόνια... Κι' ο θάνατός της όχι φυσικός!

— Όχι φυσικός;

— Όχι! Πήρε δηλητήριο μιā

νύχτα και την άλλη μέρα τη βρήκαν στο κρεβάτι νεκρή... Ο κόσμος τη, μ' κρής Λιμουζίν, άναστατώθηκε' τι μπορούσε λοιπόν, να την κάνει να φθάση σ' ένα βίαιο θάνατο! Η ζωή της ήταν άευμητη...

Ο Ζάκ Σωβάλ είχε ωχρίσει και μόλις κρατιώαν στα πόδια του.

Ένας πόνος καυτερός του παρέλυσ την καρδιά. Μιζι με την κατακάθαρη εικόνα της 'Ελένης που έβλεπε μπροστά του, μιā ιδέα φρικτή έρχότανε στη σκέψη του. Στάθηκε χαμένος. Μιά φωνή μέσα σ'α στήθη του τού φώναζε:

— Η 'Ελένη σκοτώθηκε, γιατί μάτια σε περίμενε τόσο καιρό, γιατί άρχισε ν' άμφιβάλλη για την αγάπη σου!

Έφτασε με κόπο στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα το πρωί οι ύπηρέτες φώναξαν το γιατρό.

Η είδηση του φριχτού θάνατου της 'Ελένης, της μοναδικής του αγάπης, ή εικόνα της που είχε ζωντανέψει με μιάν άλλόκοτη καθαρότητα στη φαντασία του τόν είχαν συγκλονήσει βαθύτατα.

Ένας ισχυρός πυρετός έφερε την έπιπλοκή της καρδιάς που φοβήθηκε ο γιατρός.

Και σέ τρεις μέρες, ο Ζάκ Σωβάλ πέθανε κι' ύστερ' από μιā ληθαργική κατάσταση που δεν του επέτρεψε ούτε να προφέρει το όνομα εκείνης που πόθησε για μοναδική του ευτυχία, χωρίς όμως να την άποχτήσει.

Είχε ζήση με την άνάμνηση μιās άτυχης αγάπης κι' επέθανε τώρα γι' αυτήν...

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΙΚΩΝ ΨΥΧΩΝ

Η νέα ιδιοκτήτρια του μικροσκοπικού άνθοπωλείου της Τέλση δεν ήτο πολύ ευχαριστημένη από τις εργασίες της.

Στις έννηα το πρωί, κάθε Δευτέρα, ή β' τρίνα του άνθοπωλείου της ήταν στολισμένη με διάφορα πολύχρωμα και δροσερά λουλούδια, έτοιμη να δεχθί τις πρώτες... ματιές των διαβατών οι όποιοι εκείνη την ώρα ήταν εργατικοί που πήγαιναν στις δουλειές τους: Ένω τα έβλεπαν και τα θαύμαζαν, ώστόσο κανείς δεν δρασκέλιζε το κατώφλι ν' αγοράση έστω κι' ένα λουλούδι για την κομψοδόχη του.

Άκριβώς στις δέκα είσερχόταν στο μαγαζί, ο Τσάρλι Λιόν, ο πρώτος της πελάτης. Ο Τσάρλι ήταν φιλανθής, κι' έδειχνε την προτίμησή του, μόνον σ' ένα είδος λουλουδιού, στο οποίο, είχε εξαιρετική άδυναμία.

— Θά ήθελα νά μου δώσετε, της είπε ευγενέστατα, μιā όρχιδέα. Είμαι πρόθυμος να πληρώσω πέντε σελλίνια για ένα λαμπρό και καλοσχηματισμένο τέτοιο λουλούδι... Ξέρετε ή σημερινή είναι μεγάλη μέρα για μένα — άπόψε, θα έπισκεφθώ το πατρικό σπίτι του πιδ άξιόγαπτου κοριτσιού του κόσμου, και θα το ζητήσω σέ γάμο.

Η άνθοπώλις κολακευμένη διάλεξε μιā υπέροχη όρχιδέα, άξιας δύο σελ λινών και έξη πεννών, και με τα λεπτά της δάχτυλα τού την πέρασε στην κομψοδόχη του. Ένω εκείνος καμάρωνε Κατόπιν με χίλιες ευχαριστίες και υποκλίσεις πήρε τα πέντε σελλίνια που της υποσχέθηκε. Δεν έφερε κι μιā άντίρρηση για την γενναιοδωρία του: Ήταν ο πρώτος πελάτης της εβδομάδος που έμπαινε στο μαγαζί της, και μπορούσε να είχε καλό πωδαρικό!

Τό άλλο πρωί και την ίδια ακριβώς ώρα ο συμπαθητικός πελάτης της άνθοπώλιδος, είσηλθε πάλι στο μαγαζάκι της ζήτησε μιάν άλλη όρχιδέα για την κομψοδόχη του, την οποία ήταν πρόθυμος να πληρώση έφτα σελλίνια και έξη πέννες, για χατήρι τού πιδ άξιολάτρευτου κοριτσιού στον κόσμο που είχε τό «ναί».

Από τότε κάθε μέρα και επί δώδεκα μήνες, ο Τσάρλι Λιόν έπισκεπτόταν την μικροφτιαγμένη άνθοπώλιδα την ίδια ώρα, σ'εκόταν καμαρωτός να τού περάση στην κομψοδόχη του μιā όρχιδέα, και κατόπιν της έδινε το στρογγυλό ποσό των πέντε σελλινιών.

Κατόπιν έφθασε μιā μέρα κατά την οποία πήγε στο άνθοπωλείο, μιση ώρα νωρίτερα από την συνηθισμένη. Φορούσε ένα ολοκαίνουργιο πρωινό κοστούμι, μεταξωτή ρεμπούπλικα, και καστόρινα, κίτρινα παπούτσια. Εκείνο το ποωί θα παντρευόταν, και για τό εύτυχες αυτό γεγονός της ζωής του, της έδωκε για την όρχιδέα του μιā γουιnéα. Ήταν εύθυμος και τό πρόσωπό του άκτινεβολούσε από ευτυχία.

Τα χρόνια περνούσαν, και τα πρώτα δέκα του έγγάμου βίου, ο Λιόν κάθε πρωί πέραγε από τόν άνθοπωλείο της Τέλση, κι' αγοράζε τό αγαπημένο του λουλούδι της νοντάς το κάθε φορά με πέντε σελλίνια. Κατόπιν έφθασε και άλλη μέρα κατά την οποία αγόρασε μιā μεγαλύτερη στον όκο που εργαζόταν. Από τότε και επί πέντε χρόνια πλήρωνε στην άνθοπώλιδα για τό αγαπημένο του λουλούδι που τού στόλιζε την εμφάνιση, μιση λίρα.

Κατόπιν τ' όνομά του φιγουράρ σε στίς έφημερίδες και στίς κοινωνικές στήλες των γεννήσεων. 'Επί τη ευκαιρία, λοιπόν αυτού του εύτυχους γεγονότος — είχε γίνη πατέρας — αγόρασε εκείνη την ήμερα την όρχιδέα του και έδωκε στην άνθοπώλιδα μιā λίρα ως την ήμερα που γεννήθηκε το δεύτερό του παιδί: Έξαιρετικώς τότε αγόρασε μιā όλόκληρη όρχιδέα, δίνοντας στην έκπληκτη άνθοπώλιδα 10 λίρες!

ΟΥΪΛΙΑΜ Ζ. ΕΛΙΟΤ

Πάντα θα διέθετε λίγα λεπτά, της ώρας κατά την σύνομη διαμονή του στο άνθοπωλείο, και μιλούσε με την άνθοπώλιδα. Την πρώτη φορά που πάτησε τό πόδι του στο μαγαζί ο Τσάρλι ήταν 26 χρονών, και κείνη, 22. 'Από τότε ώ: σήμερα είχε περάσει άρκετός καιρός και άρχισαν σ'α πρόσωπα και τών δύο... ν' άνθίζουν οι πρώτες ρυτίδες, και ν' άπρίζουν οι πρώτες τρίχες των μαλλιών τους. Μολαταύτα δια ηρούσε την αξιοπρέπεια του και ήταν σεμνός απέναντί της, παρ' όλο το γεγονός ότι γνωρίζονταν τόσα χρόνια, και τούς συνέδεε μιā σιωπηλή αλλά στενή φιλία.

Κατά την διάρκεια των συνδιαλέξεών της, άνήλλασαν μεταξύ τους πολλά έμπιστευτικά λόγια, που έρχονταν σ'α χείλη τους όλως δθθεν τυχαία. 'Ετσι ή άνθοπώλις έδειχνε την χαρά της σ'α ις μάθαινε κανένα ευχάριστο νέο για τη ζωή τού πελάτη της, όπως έπίσης σέ αντίθετες περιπτώσεις συμμεριζόταν τις λύπες του. 'Ιδίως όταν περιλυπος ο Τσάρλι της άνεκ λίνωσε μιā μέρα κατά την διάρεια τού Εύρωπαϊκού πολέμου ότι σκοτώθηκαν τα δυό του παιδιά, ένι δάκρυ συμτόνιας κόλησε στο μάγουλο της άνθοπώλιδος.

Την έποχή του πολέμου ή γυναίκα τού άνθοπωλείου της Τέλση συνάντησε σοβαρές οικονομικές δυσχέρειες με κίνδυνο να κλείση τό μικρό της μαγαζί. Ο σέρ Τσάρλι όμως που ήταν ένας παροτρικτός άνθροπος άντελήφθητην κατάσταση της. Έπακολούθησε ή λήψις άπό την άνθοπώλιδα ένός ανωνύμου γράμματος που περιείχε 100 λίρες, κι' έτσι εξακολουθούσε να την βλέπη χαρούμενη και γελαστή άνάμεσα σ'α λουλούδια της πάντοτε πρόθυμη να τού περνά στην κομψοδόχη την καθημερινή όρχιδέα που εξακολουθούσε να πληρώνει μιā λίρα. Κι' έλεγε πως δεν θάπανε να φέρη τό άνθος παρά μονάχα όταν πιά θ' επέθανε.

Τα χρόνια που έπακολούθησαν τού πολέμου βρήκαν τόν σέρ Τσάρλι Λιόν σ'ένα διαρκή άγώνα της ζωής. Δυστυχώς όμως ο πόλεμος και ο χαμός των δυό παιδιών του, τού είχαν μετριάσει τις ψυχικές δυνάμεις με τις όποιες τόν είχε προικίσει ή φύση, και έτσι κουράστηκε.

Η κατάσταση χειροτέρεσε. Τό μικρό τους κεφάλαιο εξαντλείτο και άναγκάσθηκαν να νοικιάσουν τό φθηνότερο δωμάτιο: Μιά σοφία μάλλον, της όποις τό μονοδικό πλεονέκτημα ήταν ότι τό παράθυρο της έβλεπε σ'α ήσυχά νερά τού Τάμεση. Μιά μέρα διέθεσε τό τελευταίο του σελλίνι για ν' αγοράση την όρχιδέα του. Όταν όμως επέστρεψε τό ίδιο βράδυ σ'αυτόν τρόπο άντελήφθημ ρουδιά γκαζιού Μπήκε μέσα Σιγά-σιγά δίχως να κ'ιμ θόρου βοά οις τό παράθυρα για ν' άερισή τό δωμάτιο. Και κατά πιν πλησίασε κοντά στο κρεβάτι. Ήταν ξαπλωμένη ή γυναίκα του εκεί και φαινόταν να κοιμάται σαν παιδί. Τό σημείωμά που υπήρχε επάνω στο τραπέζι έγραφε τα έξης: «Λυπούμαι πολύ, αγαπημένε μου, αλλά δεν μπορούσα να ή σ'α φέρω περισσότερο». 'Αφ' όσον ξανακούταξε για μιā στιγμή, τό γκάζι. 'Επειτα έβρ' πε από την άλλη μεριά τού σ'α φέρω τρεις γραμμές. 'Εσκυψε πάνω από τη νεκρή, τη μειώματος τρεις γραμμές. 'Εσκυψε πάνω από την κομψοδόχη τού την στερέωσε σ'α κορσά από σαράντα χρόνια δίχως όρ βιοδόχη τού την στερέωσε σ'α κορσά από σαράντα χρόνια δίχως όρ λίγο για πρώτη φορά έπειτα από σαράντα χρόνια δίχως όρ χιδήα βάδιζε με τό κεφάλι σκυμένο κα' α μηκροστυπατομού. Η κηδεία των δυό συζύγων έγινε φτωχική, αλλά έκπληκτοι είδαν όλοι ένα πολυτελέστατο ποικέτο όρχιδιές. Τέλει χεστελμέ ο ή άνθοπώλις που ποτέ άπό τότε δεν πουλούσε τό λουλούδι αυτό που συμβόλιζε την ιστορία δύο ψυχών. Κάθε μέρα τοποθετούσε ένα σ'α βιρίνια της. Για όλο τό χρυσάφι τού κόσμου, δεν θα τό πούλαγε σέ κανένα γιατί τδείνε τάξη στη ψυχή τού μόνου ανθρώπου π' αγάπησε σ'α ζωή της.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Πλέκεται άξούρ και ζέρσευ βελονιά του άξούρ γίνεται ως εξής.

Κάμετε ένα γαϊτανάκι του όποιου όβροθμός των πόντων να διαίρητε διά του 3 και να περισσεύουν 2 για τις άκρες. Π. χ. 11 π.

1η σειρά: 1 πόντο καλή, 1 πόντο στον άέρα, * πέρνετε τον επόμενο πόντο στη βελόνα χωρίς να τον πλέξετε, πλέκετε μαζί τους δύο επόμενους πόντους, περνάτε στον νέο πόντο που σχηματίσατε τον πόντο που δεν πλέξατε, 1 π. στον άέρα, 3 πόντοι καλά, 1 π. στον άέρα, και ξαναρχίζετε από τον άστερίσκο. (δηλαδή πέρνετε τον π. στη βελόνα χωρίς να τον πλέξετε, κτλ.)

Τελειώσατε με 1 π. στον άέρα και 1 π. καλή.

2α σειρά: *Ανάποδη κηθώς και όλες οι σειρές πύ έχουν ζυγό αριθμό.

3η σειρά: 1 π. καλή για την άκρη, * 3 π. καλή, 1 π. στον άέρα, γλυστράτε 1 π. (δηλ. τον πέρνετε στη βελόνα χωρίς να τον πλέξετε) 2 π. μαζί καλή, περνάτε τον π. που σχηματίσατε 1 π. στον άέρα, ξαναρχίζετε από τον άστερίσκο. (δηλ. 3 π. καλή κτλ.)

Τελειώσατε με 3 π. καλή και άλλο 1 π. καλή για την άκρη.

5η σειρά: όπως ή 1η.

7η σειρά: όπως ή 3η καλή.

*Εμπρός: Αρχίζετε από κάτω. Κάμετε γαϊτανάκι από 146 πόντους. Δηλ. 14 π. για την

μισή πάντα δαντέλλας δεξιά, 24 πόντοι για το κάτω μέρος της πρώτης μύτης ζέρσευ 23 π. για την 2η μπάντα δαντέλλας, 24 π. για την δεύτερη μπάντα μπάντα ζέρσευ 23 π. για την 3η μπάντα δαντέλλας, 24 π. για την 3η μπάντα ζέρσευ 23 π. για την μισή μπάντα δαντέλλας άριστερά.

Πλέξατε 4 σειρές point de riz (1 καλή 1 ανάποδη και

το αντίθετο σε κάθε σειρά) για την άκρη κάτω. Πλέκετε έπειτα 74 σειρές πλέκοντας μαζί κάθε τρεις σειρές 2 π. ζέρσευ δεξιά κι' άριστερά για να στενέψουν κανονικά και να τελειώσουν στη μέση με 2 πόντους μονάχα.

*Η δαντελλωτές μπάντες δεν στενεύουν. Την επόμενη σειρά την πλέκετε ολόκληρη καλή πέρνοντας μαζί 2 π. τις μύτης ζέρσευ για να σχηματίσουν 1 πόντο.

*Υπόλοιπον 77 π. Πλέκετε άλλες 5 σειρές όλο ανάποδη κι' έπειτα 16 ζέρσευ.

Για τις άμασάλες κλείσατε 10 πόντους στην αρχή και 11 πόντους στην επόμενη σειρά. Μένουν πλέον 56 πόντοι. Πλέκετε αυτούς τους 56 πόντους επί 18 άλλες σειρές για να φθάσετε στο κορμάκι.

Πλέκετε τότε 4 σειρές ανάποδη κι' έπειτα 6 σειρές δαντέλλας.

Τώρα αρχίζοντας δεξιά πλέκετε δαντέλλας ως τη μέση του φουστανιού μείον 3 πόντους.

Τότε επιστρέφεται προς την άκρη και κάθε φορά που φθάνετε στη μέση αφαιρείτε ανά 2 πόντους για να σχηματισθώ του ντεκολτέ του λαιμού.

Το κορμάκι πρέπει να έχη περίπου 18 σειρές εν όλω.

Οι ώμοι πρέπει να λοξεύουν.

Το άριστερό μέρος γίνεται όμοιο με το δεξιό.

Πλάτη: όμοια με το εμπρός.

*Αφού ενώσατε το εμπρός με το πίσω κάμετε για τις μπουρτούρες άμασάλες, 2 σειρές ανάποδη, 1 σειρά άξούρ, 2 σειρές ανάποδη. Κλείνετε τους πόντους.

*Η όμοια μπροντοόρα γίνεται και στο λαιμό. Για να χωρεί το κεφάλι μη ράβετε έντελώς τους ώμους και βάζετε μερικές σοούστες για να κλείσουν.

H MONTEN

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΦΟΙΒΟΝ, Πύργον.—Διά μίαν άκόμη φοράν σας έπανάλαβάνω ότι κάθε συνταγή που γράφω είναι δι' ώριμένον πρόσωπον. Έπομένως αφού μεταχειριστήκατε φάρμακον προσορίζομεν δι' άλλην άναγνωστρίαν δικαίως δεν είδατε ωφέλειαν. Ας το έχουν αυτό δι' όλην των ή άναγνωστές μου. Όσον διά την ιδιάν σας περιπτώσιν πρέπει να μου γράψετε ήλικίαν γένος, τρόπον ζωής κτλ. διά να σας συμβουλευσω πως θα θεραπευθήτε.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ. Θήβας.—Αυτό που σας δεν θέλετε άλλες επιδιώκουν και το εύχονται Όποσδήποτε, άφροσύνη γράφετε πως δεν σας πηγαίνει στο πρόσωπο θα αλείψετε πρωί και βράδυ με την εξής λοσιόν:

Eau camphée 200 gr.
Teint. de myrrhe 40 gr.
Acide gallique 2 gr.

ΑΗΔΟΝΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, Αίγιον.—Δεν έχει καμμίαν σήσιν ή άρρώστεια που περιγράφει περουνί μ' αυτά που σας παρουν.

σισατήχανε έφένος. Μη βάζετε στο νου σας ιδέες άνόητες. Για το πρώτο ζήτημα θα παραγγείλετε στο φαρμακείον την κάτωθι συνταγή:

Eau dist. de melito 100 gr.
Eau de cologne 20 gr.
Carbonate de soude 10 gr.
Saponine 3 gr.

Δ. S. χορήσι εξωτερική. Και για το δεύτερο ζήτημα θα γτιάξετε την κατωτέρω αλοιφήν με την όποιαν θα τους αλείψετε πρωί και βράδυ.

Lanoline pure 40 gr.
Eau de roses 20 gr.
Liquent de Labarraque 5 gr.
Ess. géranium 1 gr.

Μετά ένα μήνα θα περιμένω γράμμα σας.

«ΛΕΥΚΗΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ». Πάτρας.—Εύχαριστήθηκα πολύ που είδατε όφέλειαν με την συμβουλήν που σας έδωσα. Μόλις τελειώσει το φάρμακον θα κάνετε το εξής: Θα αναμίξετε μισό χουταλάκι

λεμόνι και ένα χουταλάκι γάλα άβραστο Με την λοσιόν αυτήν, την όποιαν θα παρασκευάζετε εκείνη τη στιγμή ώστε να είναι πρόσφατος, θα καθαρίζετε το πρόσωπον ιδία το μέρος των λεκέδων έως ότου εξαφανισθούν. Μετά το σήνηδες δηλ. πρωινό και βραδινό πλύσιμο του προσώπου θα βουτάτε ένα βαμβάκι στην άνωτέρω λοσιόν και θα κάνετε δι παραπάνω σας γράφω. Το περιόδιζό που θέλετε έδωσα έντολή να σας σταλή.

«ΝΑΥΣΙΚΑΝ». Ζάκυνθος.—Η χρέμα που μου γράψετε είναι άβλαβής και έφ' όσον σας κάνει καλό μην διακόψετε την χρήση της. Οι βαφές είναι όλες άνεσφιγέτως δηλητηριώδεις και άργα ή γρήγορα όσοι τις μεταχειρίζονται δρέπουν τους καρπούς της ματαιοδοξίας των. Τα άσπρα μαλλιά σε νεανικό πρόσωπο προσδίδουν κάτι το έξαιρετικό. Μην ξεχνάτε ότι πρό 200 ετών άνδρες και γυναίκες έβαζαν άσπρες περούνες ή έπουδράριζαν τα μαλλιά των γιατί αυτό απαιτούσεν ή έθιμοτυπία της εποχής εκείνης.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Κι' άλλες συμβουλές της Jeannette Mac Donald.

*Ότι έκανα για να διατηρήσω την όμορφιά μου το έμαθα από την μητέρα μου.

Είναι μία απ' αυτές τις γυναίκες που αν και έχει περάσει τα εξήντα χρόνια, είναι υγιής και δυνατή σαν να ήτο μόλις 25 ετών. Το δέρμα της είναι λεπτό, λείο, απαλό και ιεανικό, με μεγάλη δε δυσκολία να βρήτε μία ρυτίδα. Φυσικό λοιπόν είναι ν' ακολουθήσω κι' εγώ τα ίδια μέσα που έφήρμοσε κι' η μητέρα μου πρό ετών για να διατηρήσει την όμορφιά της.

*Από άνέκαθεν μετεχειρίζετο κρέμες και λοσιόν καθώς και σαπούνι με χλιαρό νερό όπως και σήμερα οι περισσότερες γυναίκες.

*Εκείνο όμως που πρό παντός δεν παραλείπει ποτέ είναι να αλοιβή με μία θρεπτική κρέμα το δέρμα γύρω από τα μάτια, κάθε βράδυ πριν πέσει να κοιμηθώ για να έμποδίσω το ρυτίδωμα της έπιδερμίδος σ' αυτό το μέρος.

Αυτή την κρέμα την κτυπά έλαφρά με τις άκρες των δακτύλων επάνω στο δέρμα.

Αυτό είναι επίσης καταπραυντικό. *Όταν υποφέρω από άπνιες πρό πάντων τις ήμέρες όπου εργαζομαι οτά στούντιο αλείφω πάντοτε με κρέμα το δέρμα γύρω από τα μάτια μου αφού πέσω για να κοιμηθώ κι' έπειτα αρχίζω να την κτυπά έλαφρά μη τις άκρες των δακτύλων. Κατόπιν κλείνω τα μάτια και ξαναρχίζω το ίδιο αλοιβοντας με κρέμας τις βλεφαρίδες.

*Η κρέμα και το κύτταμα χαλαρώνουν καθώς φαίνεται τους λεπτούς μύς που είναι γύρω από τα μάτια και που φέρνουν τον ύπνο πολύ πιο γρήγορα και πιο εύκολα.

*Δίχως άλλο αυτή ή θεραπεία είναι η που διετήρησε τα μάτια της μητέρας μου έτι φρέσκα, ζωηρά, και νεανικά.

Κατά τύχην έχω καλό και ώραίο δέρμα. *Αλλ' αυτό δεν μ' έμποδίζει να το περιποιούμαι καθημερινώς. Το άσχημο δέρμα προέρχεται συνήθως από την κακή κυκλοφορία του αίματος. Το μασσάζ συνιστάται σ' αυτή την περίπτωση. Εγώ άντι μασσάζ δίνω μικρές έλαφρές τσιμπιές σ' ολόκληρο το πρόσωπο και το λαιμό. Και αυτή τη δουλειά την κάνω όποιαδήποτε ώρα της ήμέρας. Π. χ. όταν διαβάζω ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου κρατάω με το ένα χέρι το βιβλίο και με το άλλο τσιμπάω το πρόσωπό μου σ' όλες τις μεριές. Αυτό κανονίζει θαυμάσια την κυκλοφορία του αίματος.

Πολλές με ρώτησαν αν κατώρθωσα να βρω ένα ρίμμελ που να μη κάνει τα μάτια να πονούν. Ποτέ όμως κανένα ρίμμελ δεν άν σάς κάνει να πονέσετε ή να έχετε φαγούρα στα μάτια αν φροντίσετε να το αφαιρέσετε έντελώς πριν πάτε να κοιμηθήτε.

*Ίσως να έπιχειρήτε να αφαιρέσετε το ρίμμελ με κρύο νερό. *Αν ναι, κάμετε πολύ άσχημα.

Χλιαρό νερό και μάλιστα ζεστό είναι άπαραίτητο για να καθαρίσετε τα μάτια σας από το ρίμμελ.

Μόλις σηκωθώ το πρωί βάζω τα χείλη μου. Για να μη φεύγη το κραγιόν εύκολα μεταχειρίζομαι ένα ιδιαίτερο τρόπο βαψίματος. Αφού τα περάσω ένα έλοφρο στρώμα χρώματος, τα πουδράρω έλαφρά και περνάω άλλο ένα στρώμα.

Πολλές φορές χρησιμοποιώ δύο ειδών χρώματα. Το πρώτο στρώμα το περνάω με σκυόρο κόκκινο και το δεύτερο μ' ένα κόκκινο άνοιχτώτερο.

Φυσικά αυτές οι δύο άποχρώσεις πρέπει άποραιτήτως να ταιριάζουν άναμεταξύ των.

(Ακολουθεί)

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Γουρονόπουλο βραστό Αλά με λοκάνικα
Σούπα αόγολ.—Τυρί Πατάτες τηγ.—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Σπανάκι ρίζι Λάχανο βραστό
Ρέγκα—Φρούτα Έληές—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι τηγανιστό Πιλάφι κιμά
Χόρτα—Φρούτα Τυρί—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ψητό κατσαρόλας Κοιόπητα
Σαλάτα—Τυρί Τυρί
Κρέμ καραμελέ Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

*Ενιόσθια σηγανάτα Μακαρόνια βουτ.
Πατάτες τηγ.—Τυρί *Όμελλέτα—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Γιουβέτσι κριθαράκι Μπακαλιάρο σκορδ.
Τυρί—Φρούτα Πιτζάρια—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές σπανάκι Φασόλια σούπα
Έληές—Φρούτα Έληές—Κομπόστα

*Υστερα προσθέτομε για άρωμα λίγη βανίλλια, και όλο το μίγμα το ρίχνουμε στη φόρμα την αλειμένη με λάχνη Βάζομε τη φόρμα σε μία κατσαρόλα που έχει τόσο νερό, ώστε να φθάνη έως τη μέση της φόρμας και την κατσαρόλα νάχη μέσα την φόρμα την βάζομε στη φωτιά να μισοβράζει επί μία ώρα, φροντίζοντας να μη χοχλάση το νερό γιατί θα κόψη ή χρέμα. Αφού ψηθή—όταν δηλαδή ή χρέμα πήξη σαν γάλα, αλλά νάχη κάποια έλαστικότητα—βγάζομε τη φόρμα από την κατσαρόλα και την κρυώνομε σε μία λεκάνη με πάγο ή στην παγωνέρα. Έπειτα αναποδογυρίζομε τη φόρμα σε στογγυλή πιατέλλα και την ξεφορμάρομε.

ΚΑΣΤΑΝΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ.—Πέρνομε μία όκιά κάστανα και τα καθαρίζομε από τον έξωτερικό τους φλοιόν, κατόπιν τα ξεμαρτζίνομε για να ξεφλουδισθούν από τον έσωτεριό φλοιό. *Έπειτα βάζομε σε μία κατσαρόλα μισή όκιά νερό και 100 δράμια λάχνη και μόλις πάρουν βράση ρίχνομε τα κάστανά, ένα κομμάτι κανέλλα και λίγα γαρύφαλα. Συνεχίζομε το βράσιμο σε σιγήν ή φωτιά για να μη λιώσουν και όταν βράσουν βγάζομε τα κάστανα και τα βάζομε στην κομποστέρα. Βάζομε άλλη μία όκιά λάχνη στην κατσαρόλα με το σιρόπι που έβρασεν τα κάστανα και αναλόγω νερό, και φτιάχνομε ένα καλό σιρόπι με το όποιο περιλούομε τα κάστανα.

Σλό χορό
ή επίλυχία σας είναι
εξηοφασμένη με την
ΠΟΥΔΡΑ
R'EA

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή - το Κίμα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τα καλύτερα και μοντέρνα υφάσματα έτσι και διά την χειμερινήν σας ζών παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεί με μεγάλος έκπτώσεις:

Ητοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπέρ εξστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εις πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία εις λευκά διά Νυφικάς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο στασίον). Κάλτσα μεταξωτή από δρ. 58-65-80-90-100-125. Ίδιαι τέρως σάς συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛΜΑ των 195 μέ δρ. 150 ης οποίας εΐμεθα Γενικοί Αντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από δρ. 20-25-40-50- κτλ. Προς το συμφέρον σας επισκεφθήτε την Έκθεσιν μας.

Προσοχή ακριβή διεύθυνσιν μας.

Βλέπε
ΚΑΛΟ ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ανελλιπής χρήσις έκλεκτων καλλυντικών.

Ατμόλουτρα και μασάζ.

Τα άγνά και έκλεκτα καλλυντικά τονώνουν και τρέφουν την επιδερμίδα.

Τα ατμόλουτρα αφαιρούν τις τοξίνες, το μασάζ επαναφέρει την κανονικήν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τους μύς, τρέφει τους ιστούς και έτσι η επιδερμς δεν μαραίνεται ποτέ και ως περνούν τα χρόνια.

Εις τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὔρητε τὰ άγνά καὶ φημισμένα καλλυντικά τευ καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ. Ἀτμόλουτρα γενικά ἢ μερικά με μοναδικὰ μηχανήματα.

Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, μετὸ τελειότερον σύστημα τῆς ραδιοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅπως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐπιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2-Τηλ. 29-388

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 3ο

21 Νοεμβρίου 1935

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυγχάνετε ἂν ἀσφέτε μόνοι
σας τὰ φορέματά σας με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνουιν κοινούργια καὶ μό-
δέρνα. Πωλονται ἐντα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στὸν Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΠΑΛΤΑ ΘΕΡΙΝΑ

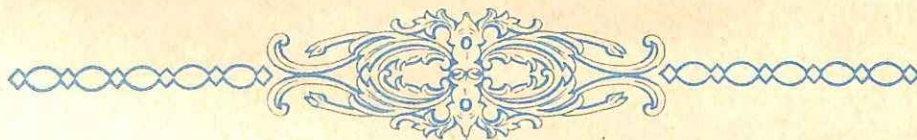
ΛΙΝΑ - ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΕΓΧΩΡΙΩΝ

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 46 ΤΗΛ. 22 - 556

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ